

ปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนต่างประเภท

โดย

นายรุ่งโรจน์ เดชศิริเจริญชัย

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2554

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนต่างประเภท

โดย

นายรุ่งโรจน์ เดชศิริเจริญชัย

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2554

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**THE PROBLEM IN THE ESSAYS OF ASSUMPTION COMMERCIAL SCHOOL
STUDENTS WHO WERE GRADUATED FROM MATTAYOM 3 IN THE VARIOUS
CATEGORIES SCHOOLS**

By

Rungrote Deachsiricharoenchai

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

MASTER OF ARTS

Department of Thai

Graduate School

SILPAKORN UNIVERSITY

2011

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้การค้นคว้าอิสระเรื่อง “ ปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนต่างประเทศ ” เสนอโดย นายรุ่งโรจน์ เดชศิริเจริญชัย เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ชารัทสนวงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ลำเนียงงาม

คณะกรรมการตรวจสอบการค้นคว้าอิสระ

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ)
...../...../.....

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ)
...../...../.....

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย ลำเนียงงาม)
...../...../.....

52206313 : สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ

คำสำคัญ : ปัญหาการเขียน, เรียงความ

รุ่งโรจน์ เดชศิริเจริญชัย : ปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ
พาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนต่างประเทศ. อาจารย์ที่ปรึกษา
การค้นคว้าอิสระ : ผศ.ดร. สมชาย สำนึกงาม. 115 หน้า.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและเปรียบเทียบการใช้ภาษาไทยในการเขียน
เรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จาก
โรงเรียนต่างประเทศ ได้แก่ โรงเรียนนานาชาติ โรงเรียนสองภาษา และโรงเรียนสามัญ โดยมี
เรียงความที่ใช้วิเคราะห์ทั้งสิ้น 90 เรื่อง

ผลการศึกษาพบว่า มีปัญหาทั้งหมด 3 ด้านคือ ด้านรูปแบบการเขียน ด้านการใช้คำ
และด้านการใช้ประโยค โดยปัญหาด้านรูปแบบแยกได้ 2 ประการหลัก คือ 1) รูปแบบการเขียนที่
ไม่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ จำแนกได้ 4 รูปแบบ คือ การเขียนที่มีลักษณะคล้ายกลอนเปล่า
การเขียนที่ไม่มีย่อหน้า การเขียนที่มี 1 ย่อหน้า และการเขียนที่มี 2 ย่อหน้า 2) รูปแบบการ
เขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ จำแนกได้ 2 รูปแบบ คือ การเขียนที่มี 3 ย่อหน้า และการ
เขียนที่มีมากกว่า 3 ย่อหน้า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาด้านรูปแบบการเขียน
เรียงความมากที่สุด

ด้านการใช้คำ พบว่ามีปัญหาการใช้คำ 9 ประการคือการเขียนสะกดผิด การใช้คำ
ภาษาพูด การใช้คำสแลง การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำที่ไม่
จำเป็น การใช้คำย่อและอักษรย่อ การใช้นิพจน์ผิด การใช้สรรพนามผิด และการใช้รูปสัญลักษณ์
นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาด้านการใช้คำมากที่สุด

ด้านการใช้ประโยค พบว่ามีปัญหาการใช้ประโยค 3 ประเภท คือ การเรียงหน่วย
สำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง การใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษ และการเขียนประโยคที่
สื่อความหมายไม่ชัดเจน นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้ประโยคมากที่สุด

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2554

ลายมือชื่อนักศึกษา

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

52206313 : MAJOR : THAI FOR CAREER DEVELOPMENT

KEY WORD : THE PROBLEMS OF WRITING, ESSAYS

RUNGROTE DEACHSIRICHAROENCHAI : THE PROBLEM IN THE ESSAYS OF ASSUMPTION COMMERCIAL SCHOOL STUDENTS WHO WERE GRADUATED FROM MATTAYOM 3 IN THE VARIOUS CATEGORIES SCHOOLS. INDEPENDENT STUDY ADVISOR : ASST. PROF. SOMCHAI SUMNIENGNGAM, Ph.D. 115pp.

The purpose of this research is to study the comparisons and problems of using Thai language in writing essays of Assumption Commercial College students who graduated from Mattayom 3 in various types of schools: International schools, Bilingual schools, and Ordinary schools. Ninety essays were analyzed.

The study found three kinds of problems : writing format, using words, and using sentences. The problems in writing format were divided into 2 major types: 1) Unessay writing format that can be classified into 4 types: the writing like empty poem, no paragraph writing, one paragraph writing, and two paragraphs writing. 1) Ambiguous essay writing format that can be classified into 2 types: three paragraphs writing and more than three paragraphs writing. The students from International schools had the most problems in essay writing format.

There were 9 problems in using words: wrong spelling, using spoken language, using slang language, using foreign language, using wrong meaning words, using unnecessary words, using abbreviations and acronyms, using wrong preposition words, using wrong pronoun words and symbols. The students from International schools had the most problems in using words.

There were 3 problems in using sentences: putting important units of the sentence in wrong order, using English sentences and idioms, and writing the ambiguous meaning sentences. The students from International schools had the most problems in using sentences.

Department of Thai

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2011

Student's signature

Independent Study Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสะดวกจากอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย ลำเนียงงาม ที่เสียสละเวลาและพลังกายอันมีค่าให้คำแนะนำ คำปรึกษาและข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ รวมถึงการตรวจทานและการแก้ไขข้อบกพร่องของการค้นคว้าอิสระอย่างละเอียด ด้วยความเอาใจใส่อย่างสูงสุด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการตรวจสอบการค้นคว้าอิสระ ได้แก่ รองศาสตราจารย์ จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และรองศาสตราจารย์ สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ ที่กรุณาให้คำแนะนำทำให้การค้นคว้าอิสระฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น รวมถึงคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่าน ที่ได้สอนสั่ง ถ่ายทอดความรู้และกำลังใจอันประเมินค่ามิได้ ให้แก่ผู้วิจัยได้ยกระดับความคิดและสติปัญญา

ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ภราดา สุรสิทธิ์ สุขชัย ที่ให้โอกาสผู้วิจัยได้ศึกษาต่อระดับปริญญาโทด้วยทุนพัฒนานุเคราะห์ของโรงเรียน รวมถึงคุณครูในโรงเรียนทุกคนที่เป็นมหารัชมิตรคอยให้ความช่วยเหลือทุกด้าน ยามเมื่อผู้วิจัยร้องขอและหมดกำลังใจ

ขอกราบขอบพระคุณนาง เล็ก เดชศิริเจริญชัย มารดาผู้ให้ความช่วยเหลือทุกอย่างยามเมื่ออยู่บ้านและยามเมื่อมีความทุกข์

ขอขอบคุณนางสาว พงษ์ลดา วิทย์ประไพพันธ์ ผู้ที่อยู่เคียงข้าง ผู้ที่ให้ความช่วยเหลือทุกด้าน และผู้เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	3
สมมติฐานของการศึกษา.....	4
ขอบเขตของการศึกษา.....	4
ขั้นตอนการศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
2 ปัญหาเรื่องรูปแบบการเขียนเรียงความ.....	11
รูปแบบการเขียนที่ไม่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ.....	11
รูปแบบการเขียนที่มีลักษณะคล้ายกลอนเปล่า.....	11
รูปแบบการเขียนที่ไม่มีย่อหน้า.....	14
รูปแบบการเขียนที่มี 1 ย่อหน้า.....	16
รูปแบบการเขียนที่มี 2 ย่อหน้า.....	19
รูปแบบการเขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ.....	25
รูปแบบการเขียนที่มี 3 ย่อหน้า.....	25
รูปแบบการเขียนที่มีมากกว่า 3 ย่อหน้า.....	29
3 ปัญหาการใช้คำในการเขียนเรียงความ.....	33
การสะกดผิด.....	33
การใช้คำภาษาพูด.....	38
การใช้คำภาษาต่างประเทศ.....	44
การใช้คำผิดความหมาย.....	46

การใช้คำที่ไม่จำเป็น.....	48
การใช้คำย่อและอักษรย่อ.....	50
การใช้บุพบทผิด.....	52
การใช้สรรพนามผิด.....	54
การใช้รูปสัญลักษณ์.....	58
4 ปัญหาของการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความ.....	64
การเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง.....	64
การใช้รูปประโยคและจำนวนภาษาอังกฤษ.....	66
การเขียนประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจน.....	67
การขาดคำหลักในประโยค.....	67
การใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยค.....	69
การใช้ประโยควกวนซ้ำซ้อน.....	71
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	77
สรุปผลการการศึกษา.....	77
อภิปรายผล.....	81
ข้อเสนอแนะ.....	82
บรรณานุกรม.....	85
ภาคผนวก.....	87
ภาคผนวก ก ตัวอย่างเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ...	89
ภาคผนวก ข ประวัติของโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ.....	101
ภาคผนวก ค ภูมิหลังของโรงเรียนต่างประเทศ.....	106
ประวัติผู้วิจัย.....	115

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	รูปแบบการเขียนเรียงความ.....	31
2	การสะกดผิด.....	37
3	การเขียนรูปแปรของคำที่สะกดผิด.....	38
4	การใช้คำภาษาพูด.....	43
5	การใช้คำภาษาต่างประเทศ.....	45
6	การใช้คำผิดความหมาย.....	48
7	การใช้คำที่ไม่จำเป็น.....	49
8	การใช้คำย่อและอักษรย่อ.....	51
9	การเขียนรูปแปรของคำย่อและอักษรย่อ.....	51
10	การใช้บุพบทผิด.....	53
11	การใช้สรรพนามผิด.....	57
12	การใช้รูปสัญลักษณ์.....	59
13	แสดงจำนวนปัญหาการใช้คำ.....	59
14	การใช้ประโยค.....	73

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาในปัจจุบัน สถานศึกษาหรือโรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน นักเรียนจึงมีทางเลือกที่จะเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนประเภทต่างๆ และเลือกเรียนหลักสูตรที่หลากหลายได้ตามความสนใจของตน ปัจจุบันโรงเรียนในประเทศไทยมีหลายประเภทเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนที่แตกต่างกัน โดยอาจจำแนกตามภาษาที่ใช้เป็นหลักในการเรียนการสอนได้เป็น 3 ประเภท คือ โรงเรียนสามัญ โรงเรียนนานาชาติ และโรงเรียนสองภาษา

โรงเรียนสามัญ (Ordinary School) หมายถึง โรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ของกระทรวงศึกษาธิการที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน (วิไลลักษณ์ เดชะ 2549 : 5) มีลักษณะการเรียนการสอนที่มีการกำหนดกลุ่มสาระและมาตรฐานตามช่วงชั้นการเรียนรู้ โดยใช้ภาษาไทยเป็นสื่อการเรียนการสอนเป็นหลัก โรงเรียนสามัญเป็นประเภทโรงเรียนที่มีจำนวนมากที่สุดในประเทศ อย่างไรก็ตามโรงเรียนประเภทนี้ก็ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของนักเรียนได้ครบตามความสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคสังคมโลกปัจจุบันที่เป็นโลกไร้พรมแดน และการรู้ภาษาที่ 2 คือ ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้โลกอันกว้างขวางนี้

โรงเรียนนานาชาติ (International School) หมายถึง สถานศึกษาที่จัดการศึกษาในระบบโดยใช้หลักสูตรต่างประเทศหรือหลักสูตรต่างประเทศที่ปรับรายละเอียดเนื้อหาวิชาใหม่ หรือหลักสูตรที่จัดทำขึ้นเองที่ไม่ใช่หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการและใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เป็นสื่อในการเรียนการสอนให้แก่ นักเรียน โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และไม่ขัดต่อศีลธรรมและความมั่นคงของประเทศ (ยุวดี ดันสกุลรุ่งเรือง 2547 : 9) ถึงแม้จะใช้สื่อการเรียนการสอนเป็นอังกฤษทั้งหมด แต่ก็มีกำหนดให้เรียนภาษาและวัฒนธรรมไทยเป็นวิชาบังคับ 1 คาบต่อสัปดาห์สำหรับนักเรียนเกรด 1 – 8 และเป็นวิชาเลือกสำหรับนักเรียนเกรด 9 – 12 ให้เรียนภาษาและวัฒนธรรมไทยอย่างน้อย 2 ปี (สายพิณ อินสม 2548 : 45) โรงเรียนนานาชาติ จึงเป็นอีก

ทางเลือกหนึ่งสำหรับนักเรียนที่สนใจการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตามการเรียนในโรงเรียนนานาชาติมีค่าใช้จ่ายในการเรียนที่สูงมาก จึงอาจเป็นข้อจำกัดสำหรับนักเรียนบางคนที่มีกำลังทรัพย์ไม่มากพอ

ส่วนโรงเรียนสองภาษา (Bilingual School) หมายถึง โรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอนตั้งแต่ 15 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ขึ้นไป ยกเว้นกลุ่มสาระภาษาไทยและกลุ่มสาระสังคมศึกษาเฉพาะสาระที่เกี่ยวกับหน้าที่พลเมือง ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและการดำเนินชีวิตในสังคม (วิไลลักษณ์ เดชะ 2549 : 12) การเรียนในโรงเรียนสองภาษาเป็นการผสมผสานของการเรียนรู้ภาษาสองภาษา คือ ภาษาอังกฤษและภาษาไทย และเป็นอีกหนึ่งทางเลือกของนักเรียนที่อยากเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมมากขึ้นโดยเสียค่าใช้จ่ายไม่มากเท่าโรงเรียนนานาชาติ

โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการเป็นโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรอาชีวศึกษาปี พ.ศ. 2543 โดยจดทะเบียนเป็นโรงเรียนสองภาษา (Bilingual School) รูปแบบ English Program (EP) เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 3 สาขาวิชา คือ สาขาการขาย สาขาการบัญชี และสาขาคอมพิวเตอร์ (สารสนเทศ โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ 2552 : 2) โดยนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มาศึกษาต่อที่โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการมาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทข้างต้น คือ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา

จุดมุ่งหมายประการหนึ่งของโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการคือเพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียนไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่มีหลักสูตรเป็นภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ การเรียนการสอนในหลักสูตรนี้จึงเน้นเป็นภาษาอังกฤษทั้งเนื้อหาและสื่อการเรียนการสอนทุกรายวิชา ยกเว้นวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 1 และวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2 ซึ่งเป็นการเรียนการสอนที่มีเนื้อหาและสื่อการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาไทย และมีเรียนเฉพาะนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 เท่านั้น การเรียนการสอนภาษาไทยของโรงเรียนนี้พบว่า นักเรียนไม่ใส่ใจการเรียนวิชาภาษาไทย จึงมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยอยู่มาก จากการศึกษาเบื้องต้นจากงานเขียนเรียงความเรื่อง “ครูดิ มีผลงานสร้างสรรค์ ที่ฉันประทับใจ” ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ ผู้วิจัยพบปัญหาการใช้ภาษาไทยในด้านต่าง ๆ เช่น การสะกดผิด การใช้คำภาษาพูด การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำผิดความหมาย การเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง การใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษ การเขียนประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจน เป็นต้น

ข้อบกพร่องดังกล่าวหลายประการคล้ายคลึงกับปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาที่มีผู้วิจัยหลายท่านศึกษาไว้แล้ว อาทิ วราพร จำปา (2545) ฉันทนัทธ์ เงินจันทร์ (2547) อดุลย์ ไทรเล็กทิม (2550) และไพโรจน์ สุวรรณดี (2551) ที่พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับการสะกดการันต์ การใช้คำ การเรียงลำดับคำ การแต่งประโยค และการใช้เครื่องหมายในการเขียน

ผู้วิจัยมีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยที่โรงเรียนแห่งนี้เป็นเวลานาน ได้สังเกตเห็นปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนนี้ จึงสนใจศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการอย่างจริงจัง โดยเริ่มต้นจากการศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการหาแนวทางแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและพัฒนาหลักสูตร วิชาภาษาไทยของโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการต่อไป

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยคิดว่านักเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนต่างประเภทกันน่าจะมีปัญหาการใช้ภาษาไทยที่แตกต่างกัน เนื่องจากนักเรียนที่มาจากรโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทจะมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยแตกต่างกัน กล่าวคือ โรงเรียนสามัญจะเรียนวิชาภาษาไทยสัปดาห์ละ 4 – 6 คาบ โรงเรียนนานาชาติจะเรียนวิชาภาษาไทยสัปดาห์ละ 1 คาบ และโรงเรียนสองภาษาจะเรียนวิชาภาษาไทยสัปดาห์ละ 2 – 4 ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะเปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนสามัญ โรงเรียนนานาชาติ และโรงเรียนสองภาษาดูว่านักเรียนจากโรงเรียนต่างประเภทจะมีการใช้ภาษาต่างกัน หรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้เพื่อที่จะให้ได้ข้อมูลที่ลึกซึ้งและกว้างขวางขึ้น อันจะนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาไทยของโรงเรียนให้สมบูรณ์เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ให้นักเรียนมีทักษะการใช้ภาษาไทยที่ดีมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนต่างประเภท
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนต่างประเภท

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความด้านรูปแบบเรียงความ การใช้คำ และการใช้ประโยคมากกว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนประเภทอื่น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพานิชยการระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนนานาชาติ จำนวน 30 คน โรงเรียนสองภาษา จำนวน 30 คน และโรงเรียนสามัญ จำนวน 30 คน รวม 90 คน
2. ศึกษาด้านรูปแบบของการเขียนเรียงความ การเขียนสเกด การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้เครื่องหมาย
3. ศึกษาจากข้อมูลการเขียนเรียงความจำนวน 90 เรื่อง ของกลุ่มตัวอย่างในข้อ 1

ขั้นตอนการศึกษา

1. ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล เอกสาร งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทยและการเขียนเรียงความ
2. กำหนดให้นักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพานิชยการระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 เป็นกลุ่มประชากรทั้งหมด 102 คน แล้วคัดเลือกให้เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 90 คน โดยจำแนกตามประเภทของโรงเรียนที่นักเรียนสำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ดังนี้
 - 2.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ จำนวน 30 คน ได้มาจากการสุ่มนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติที่มีอยู่ทั้งหมดในโรงเรียน
 - 2.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา จำนวน 30 คน ได้มาจากการจับสลากรายชื่อ นักเรียนโรงเรียนที่มาจากสองภาษาจำนวนทั้งหมด 37 คน ที่มีอยู่ในโรงเรียน
 - 2.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ จำนวน 30 คน ได้มาจากการจับสลากรายชื่อ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญจำนวนทั้งหมด 35 คน ที่มีอยู่ในโรงเรียน
3. กำหนดให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคนเขียนเรียงความ 1 เรื่อง หัวข้อเรื่อง “ครูดี มีผลงานสร้างสรรค์ ที่ฉันประทับใจ” ขนาดความยาว 35 – 40 บรรทัด เป็นการบ้านและต้องส่งภายในเวลา 1 สัปดาห์ โดยให้เขียนด้วยลายมือในแบบที่กำหนดให้ ทั้งนี้ ผู้วิจัยยังไม่ได้สอนความรู้เกี่ยวกับการเขียนเรียงความให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพื่อต้องการทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาไทยของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภทกัน

4. ตรวจสอบและวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในด้านรูปแบบของการเขียนเรียงความ การสะกดคำ การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้เครื่องหมาย

5. นำผลวิเคราะห์มาเปรียบเทียบการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนต่างประเภท

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ หมายถึง นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษทุกรายวิชา ยกเว้นวิชาภาษาไทยและมีการเรียนวิชาภาษาไทย 1 คาบต่อสัปดาห์

2. นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา หมายถึง นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษเกือบทุกรายวิชา ยกเว้นวิชาภาษาไทยและวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและศาสนา มีการเรียนวิชาภาษาไทย 2 – 4 คาบต่อสัปดาห์

3. นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ หมายถึง นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนเป็นภาษาไทยทุกรายวิชา ยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษและมีการเรียนวิชาภาษาไทย 4 – 6 คาบต่อสัปดาห์

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. งานวิจัยนี้จะทำให้ทราบถึงปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

2. ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางในการกำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนโรงเรียนประเภทต่างๆ ให้เหมาะสมตามสภาพปัญหา และพื้นฐานความรู้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีเกี่ยวกับการเขียนเรียงความ

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2550 : 209) กล่าวว่า เรียงความ คือ งานเขียนชนิดหนึ่งที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์จะถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจออกมาเป็นเรื่องราวด้วยถ้อยคำ

สำนวนที่เรียบเรียงอย่างชัดเจนและท่วงทำนองการเขียนที่น่าอ่าน ประกอบด้วยการเขียนย่อหน้าหลายย่อหน้า

การเขียนย่อหน้า คือ ข้อความหรือกลุ่มประโยคที่แสดงความคิดสำคัญเพียงอย่างเดียว และเป็นส่วนของงานเขียนเรื่องหนึ่ง ย่อหน้าประกอบด้วยประโยคใจความสำคัญ และประโยคประกอบที่ขยายความคิดของประโยคใจความสำคัญนั้น องค์ประกอบของย่อหน้า ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ความคิดสำคัญหรือประโยคใจความสำคัญที่มีเพียงประการเดียว และประโยคขยายความ จะขยายความความคิดหลักหรือประโยคใจความสำคัญให้เข้าใจชัดเจน อาจเป็นการให้รายละเอียด การให้ความหมายของคำ การให้ตัวอย่าง

ความสำคัญของย่อหน้า มีดังนี้ ย่อหน้าแต่ละย่อหน้าจะบรรจุความคิดหลักหรือความคิดสำคัญที่ผู้เขียนต้องการจะเสนอและย่อหน้าจะเป็นตัวแทนของการลำดับเรื่อง ย่อหน้าทำให้ผู้อ่านมีโอกาสพักสายตา พักสมอง เพราะการอ่านข้อความที่ยาวต่อเนื่องโดยไม่มีย่อนำนั้น ผู้อ่านย่อมจะเกิดความเบื่อหน่ายและความเหนื่อยล้าไม่อยากติดตามเรื่อง และย่อหน้าทำให้ผู้อ่านมีช่วงโอกาสพิจารณาเนื้อหาในย่อหน้าที่มาก่อน เพื่อจะได้ติดตามเนื้อหาในย่อหน้าต่อไปได้อย่างเข้าใจได้อย่างต่อเนื่อง

หลักการเขียนย่อหน้า มีดังนี้ ย่อหน้าต้องยาวพอที่จะอธิบายความคิดได้แจ่มแจ้ง ต้องไม่สั้นจนกลายเป็นการนำหัวข้อมาเรียงๆ กันโดยไม่อธิบายให้เห็นว่าหัวข้อนั้นสัมพันธ์กันอย่างไร และต้องไม่ยาวจนกระทั่งมีความคิดหลายความคิดปนกันไปหมด ย่อหน้าควรมีความยาวประมาณ 4 บรรทัดหรือ 100 คำเป็นอย่างน้อยแต่ไม่ควรเกิน 8-10 บรรทัด หรือประมาณ 200-250 คำ ความยาวสั้นของแต่ละย่อนำนั้นไม่ควรให้แตกต่างกันมาก เช่น ย่อหน้าแรก 20 บรรทัด ย่อหน้าต่อไป 5 บรรทัดบ้าง 3 บรรทัดบ้าง เช่นนี้จะไม่เกิดความงามและความสมดุล

เรียงความเป็นงานเขียนที่มีตั้งแต่ 3 ย่อหน้าขึ้นไปมีองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป คำนำเป็นส่วนหนึ่งของเรียงความส่วนแรกที่มีหน้าที่เปิดประเด็นเข้าสู่เรื่อง คำนำที่ดีจะต้องมีเพียง 1 ย่อหน้าและจะบอกให้รู้ทันทีว่าเขียนเรื่องอะไรและจะต้องเขียนให้กระชับและเร้าความสนใจด้วย เพื่อชักนำให้คนสนใจอ่านเนื้อเรื่องต่อไป เนื้อเรื่องเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของการเขียนเรียงความ เพราะเป็นส่วนที่เสนอความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ทัศนะ หรือความรู้สึกของผู้เขียนให้แจ่มแจ้ง โดยอาจยกอุทาหรณ์ สุภาษิต และประสบการณ์ของผู้เขียนมาสนับสนุนเรื่องที่เขียน อาจจะมีมากกว่า 1 ย่อหน้า การเรียบเรียงเนื้อเรื่องให้มีเนื้อหาสมบูรณ์ครบถ้วน ไม่ออกนอกประเด็นและมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เนื้อหาไม่วกวนสับสน สรุปเป็นส่วนสุดท้ายของเรียงความที่ผู้เขียนจะเน้นความรู้ ความคิดหลัก หรือประเด็นสำคัญของเรื่องที่เขียนอีกครั้งหนึ่ง

การสรุปจะต้องมีเพียง 1 ย่อหน้า ควรมีเนื้อหาสอดคล้องกับคำนำและประเด็นของเรื่อง ย่อหน้าสรุปไม่ควรยาวแต่ให้มีความกระชับ ประทับใจผู้อ่าน

ในการเขียนเรียงความนั้น การใช้ถ้อยคำภาษาเป็นสิ่งสำคัญมาก ผู้เขียนจะต้องพิถีพิถันในการใช้ภาษา ภาษาที่ใช้ต้องเป็นภาษาแบบเป็นทางการ กล่าวคือ ภาษาจะต้องถูกต้องตามหลักการเขียน มีการเลือกสรรถ้อยคำมาเรียบเรียงให้กะทัดรัด ชัดเจน อ่านเข้าใจง่าย ราบรื่น สละสลวย และมีลีลาการเขียนที่น่าสนใจ ทั้งนี้อาจใช้ภาพพจน์ช่วยให้ความคิดเด่นชัดขึ้นได้

ลักษณะของเรียงความที่ดี มีลักษณะ 3 ประการ คือ

1. มีเอกภาพ หมายความว่า เนื้อเรื่องจะต้องมีเนื้อหาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไม่กล่าวนอกเรื่อง เรียงความจะมีเอกภาพหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การวาง โครงเรื่องและการเขียนย่อหน้า
2. มีสัมพันธภาพ หมายความว่า เนื้อหาจะต้องมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันตลอดทั้งเรื่องซึ่งเกิดจากการจัดลำดับความคิด การวาง โครงเรื่องที่ดีและการเรียบเรียงย่อหน้าอย่างมีระเบียบ มีลำดับ
3. มีสารัตถภาพ หมายความว่า เรียงความแต่ละเรื่องจะต้องมีสาระที่สมบูรณ์ตลอดทั้งเรื่อง ความสมบูรณ์ของเนื้อหา เกิดจากการวาง โครงเรื่องที่ดีและย่อหน้าที่สมบูรณ์

2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย

วรารพร จำปา (2545) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาลักษณะเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการเขียน” ผลการศึกษาพบว่า มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาในการเขียนเรียงความเรียงตามลำดับจำนวนนักเรียนที่มีข้อผิดพลาดจากมากไปหาน้อย ดังนี้คือ การใช้คำ พบข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้คำ 3 ลักษณะคือ การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนและการใช้คำผิด มีการใช้การสะกดการันต์ พบข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดการันต์ 6 ลักษณะคือ ใช้พยัญชนะผิด ใช้วรรณยุกต์ผิด ใช้ตัวการันต์ผิด ใช้สระผิด เขียนส่วนของคำขาดและเขียนส่วนของคำเกิน มีการใช้การแต่งประโยค พบข้อผิดพลาดอยู่ 2 ลักษณะคือ ขาดคำที่จำเป็นในประโยคและเรียงข้อความผิดลำดับ มีการใช้เครื่องหมายในการเขียน พบข้อผิดพลาด เรื่องการใช้ไม้ยมก การใช้ไปยาลน้อย การใช้ไปยาลใหญ่ การใช้ยัติภังค์และการใช้จุลภาค และมีการใช้การเว้นวรรค พบข้อผิดพลาดอยู่ 2 ลักษณะคือ ไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้นวรรคและเว้นวรรคในที่ที่ไม่ควรเว้นวรรค

ฉันทนัทธ์ เงินจันทร์ (2547) ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์” ผลการศึกษาพบว่า มีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเขียน 5 ประเภท เรียงลำดับจากข้อบกพร่องมากไปหาน้อยได้ดังนี้คือ การสะกดการันต์ พบ

ข้อบกพร่อง 6 ลักษณะคือ การใช้พยัญชนะผิด การใช้สระผิด การใช้วรรณยุกต์ผิด การใช้ตัวการันต์ผิด การเขียนลายมือไม่ได้สัดส่วนและการเขียนแยกคำ มีการใช้คำ พบข้อบกพร่อง 4 ลักษณะคือ การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ใช้คำผิดความหมายและใช้คำผิดชนิด ใช้สำนวนผิด และใช้ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย มีการใช้การเรียงลำดับคำ พบข้อบกพร่อง 4 ลักษณะคือ การเรียงคำและข้อความผิดตำแหน่ง ใช้คำหรือกลุ่มคำฟุ่มเฟือย ใช้คำและกลุ่มคำคลุมเครือ และใช้สำนวนวากน ส่วนการใช้เครื่องหมายวรรคตอน พบข้อบกพร่อง 6 ประเภทคือ การใช้เครื่องหมายไม้ยมกผิด การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด การใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยและไปยาลใหญ่ผิด การใช้เครื่องหมายประจัญหน้าผิด การใช้เครื่องหมายจุลภาคผิด และการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ผิด ด้านการใช้การเว้นวรรคตอน พบข้อบกพร่อง 3 ลักษณะคือ ไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้น เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น เขียนติดกันโดยตลอด

อดุลย์ ไทรเล็กทิม (2550) ศึกษาเรื่อง “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 ภาวรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ปัญหาในระดับมาก คือ ปัญหาการอ่านและปัญหาการฟัง ส่วนปัญหาในระดับปานกลาง คือ ปัญหาการอ่านออกเสียง ปัญหาการเขียน ปัญหาการพูด ปัญหาการใช้คำและปัญหาการเรียงคำหรือประโยค ยังสามารถแยกได้เป็นปัญหาอื่นๆ ได้อีกดังนี้ การใช้คำสแลงหรือคำคะนองในการเขียน การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในการเขียนเรียบเรียงคำในประโยค การใช้อักษรย่อ การใช้คำตรงตามหน้าที่ของคำ การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน การเรียบเรียงประโยคเป็นเรื่องราว การใช้คำสันธานเพื่อเชื่อมประโยค ส่วนมีผลการเปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาไทยแต่ละช่วงชั้นพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาการเขียนมากที่สุด โดยเฉพาะการใช้คำและการเรียงคำในประโยค

ไพโรจน์ สุวรรณดี (2551) ศึกษาเรื่อง “ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี” ผลการศึกษาพบว่า มีการใช้คำ 17 ลักษณะได้แก่ การใช้คำธรรมดา การใช้คำขยาย การใช้คำเสริม การใช้คำเรียก – คำร้อง การใช้คำตัด การใช้สมญานามและอักษรย่อ การใช้คำไม่สุภาพ การใช้คำภาษาตลาด การใช้คำสแลง การใช้คำเฉพาะกลุ่ม การใช้คำทับศัพท์ การใช้คำที่มีความหมายโดยนัย การใช้คำทักทาย การใช้คำเปลี่ยนภาษาพูด การใช้คำสะกด การใช้คำตัวการันต์และการใช้คำควบกล้ำ พบข้อบกพร่องในการใช้ตัวสะกดมากที่สุดและค่อนข้างสูงกว่าลักษณะอื่นๆ และมีการใช้ประโยค 4 ลักษณะได้แก่ การใช้ประโยคสามัญ การใช้ประโยคซับซ้อน การใช้ประโยคผสมและการใช้

ประโยคเชื่อม ลักษณะการใช้ประโยคทั้ง 4 ลักษณะมิได้ใช้ประโยคแบบใดแบบหนึ่งเรียงต่อเนื่องกันไป หากแต่ใช้สลับกันไปมาตามลักษณะของใจความที่ต้องการเสนอ ความสัมพันธ์ของประโยคที่เรียงต่อเนื่องกันในข้อความมีคำเชื่อมเป็นกลไกสำคัญที่เชื่อมโยงให้เรียงความเป็นข้อความเดียวกัน

3. งานวิจัยเกี่ยวกับโรงเรียนประเภทต่างๆ

สายพิน อินสม (2548) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาระบบประกันคุณภาพภายในของโรงเรียนนานาชาติ ในกรุงเทพมหานคร” ผลการศึกษาพบว่า หลักสูตรของโรงเรียนนานาชาติมีดังนี้ หลักการ จุดหมาย โครงสร้างของหลักสูตรมีความสอดคล้องสัมพันธ์กันและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยเนื้อหาของหลักสูตรไม่ขัดต่อศีลธรรม ความมั่นคงของสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์และระบอบการปกครอง พร้อมทั้งกำหนดให้เรียนภาษาและวัฒนธรรมไทย เป็นวิชาบังคับ 1 คาบต่อสัปดาห์สำหรับนักเรียนเกรด 1 – 8 และเป็นวิชาเลือกสำหรับนักเรียนเกรด 9 – 12 ให้เรียนภาษาและวัฒนธรรมไทยอย่างน้อย 2 ปี ส่วนสำหรับเด็กไทย กำหนดให้เรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย อย่างน้อยสัปดาห์ละ 5 คาบตลอด 12 ปี ทั้งนี้กำหนดเวลา 1 คาบเท่ากับ 50 นาที

โรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยมีหลักสูตร 3 ประเภท ดังนี้

1. หลักสูตรที่นำมาจากต่างประเทศ มีหลักฐานการรับรองจากรัฐหรือสมาคม หรือประเทศนั้นๆ ให้นำมาใช้ได้
2. หลักสูตรที่นำมาจากต่างประเทศ ปรับและพัฒนาเนื้อหารายวิชาใหม่ เป็นหลักสูตรที่มีความสอดคล้องในจุดหมาย หลักการ โครงสร้างของหลักสูตร และมีความเหมาะสมกับวุฒิภาวะของผู้เรียนแต่ละระดับ
3. หลักสูตรที่โรงเรียนเขียนขึ้นเอง เป็นหลักสูตรที่โรงเรียนพัฒนาขึ้นมาเองทั้งหมด

วิไลลักษณ์ เดชะ (2549) ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบรูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนสองภาษาและโรงเรียนทั่วไป : การศึกษาเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ” ผลการศึกษาพบว่า โรงเรียนสองภาษามี 2 รูปแบบคือ English Program (EP) เป็นโครงการที่สอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อตั้งแต่ 15 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ขึ้นไป อย่างน้อย 4 กลุ่มสาระ Mini English Program (MEP) เป็นโครงการที่สอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ 8 – 14 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ อย่างน้อย 2 กลุ่มสาระ

หลักการดำเนินงานของโรงเรียนสองภาษา

1. โรงเรียนสองภาษาใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ของกระทรวงศึกษาธิการและพัฒนาเพิ่มเติมเพื่อให้เหมาะสมกับการสอนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในรายวิชาต่างๆ ที่โรงเรียนกำหนด ยกเว้นกลุ่มสาระภาษาไทยและกลุ่มสาระสังคมศึกษาเฉพาะสาระที่เกี่ยวกับหน้าที่พลเมือง ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและดำเนินชีวิตในสังคมซึ่งต้องสอนโดยครูภาษาไทย

2. ครูที่สอนในโรงเรียนสองภาษาเป็นครูต่างชาติและครูไทย โดยครูต่างชาติรับผิดชอบสอนในรายวิชาที่สอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ ทั้งนี้ถ้าครูไทยมีความสามารถในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นได้ทัดเทียมกับเจ้าของภาษา และมีคุณสมบัติตามเงื่อนไขก็สามารถสอนในรายวิชาที่สอนโดยใช้ภาษาอังกฤษได้ เฉพาะวิชาอังกฤษต้องสอนโดยชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จาก 5 ประเทศ คือ ประเทศอังกฤษ อเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ กรณีที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ต้องมีความรู้และความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี โดยผ่านการทดสอบ TOEIC TOEFL หรือ IELTS

บทที่ 2

ปัญหาด้านรูปแบบการเขียนเรียงความ

ในบทนี้ผู้วิจัยจะเสนอผลการศึกษาปัญหาด้านรูปแบบการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่จบการศึกษาจากโรงเรียน 3 ประเภท คือ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

รูปแบบการเขียนเรียงความ หมายถึง การเขียนจำนวนย่อหน้าของการเขียนเรียงความที่ต้องมีองค์ประกอบอย่างน้อย 3 ย่อหน้า คือ ความนำ เนื้อเรื่อง และสรุป ทั้งนี้ในองค์ประกอบส่วนเนื้อเรื่องอาจจะแยกเขียนประเด็นความคิดได้มากกว่า 1 ประเด็น ซึ่งจะทำให้เรียงความเรื่องนั้นมีรูปแบบมากกว่า 3 ย่อหน้าได้

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาด้านรูปแบบการเขียนเรียงความนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่จบการศึกษาจากโรงเรียน 3 ประเภท มีลักษณะสำคัญ 2 ประการคือ รูปแบบการเขียนที่ไม่มีองค์ประกอบแบบเรียงความและรูปแบบการเขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการเขียนที่ไม่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ

รูปแบบการเขียนที่ไม่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ หมายถึง รูปแบบการเขียนที่ไม่เป็นไปตามองค์ประกอบของการเขียนเรียงความ สามารถแยกได้ 4 รูปแบบ คือ รูปแบบการเขียนที่มีลักษณะคล้ายกลอนเปล่า รูปแบบการเขียนที่ไม่มีย่อหน้า รูปแบบการเขียนที่มี 1 ย่อหน้า และรูปแบบการเขียนที่มี 2 ย่อหน้า ดังต่อไปนี้

1.1 รูปแบบการเขียนที่มีลักษณะคล้ายกลอนเปล่า

รูปแบบการเขียนที่มีลักษณะคล้ายกลอนเปล่า มีลักษณะคือ เขียนวรรคละหนึ่งบรรทัดและไม่บังคับสัมผัส(รินทร์ทัย สัจพันธ์ 2540 : 117) พบเพียง 1 เรื่องโดยเป็นการเขียนเรียงความของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1

“ม. X^{*}

* ตัวอักษร x ใช้แทนชื่อนามสกุลจริงของครูในโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

เป็นครูที่ผมประทับใจมากที่สุด
 เพราะมีการสอนที่พิเศษและวิชาที่ผมชอบ*
 ใช้ทำทางในการสื่อความ ทำให้เข้าใจ
 ผมชอบตอนที่ครูถือไมล์แล้วพูด
 เพราะตอนที่ครูถือไมล์แล้วพูด
 เสียงของครูก็จะล่อขึ้น
 แม้ว่าผมจะตกวิชาภาษาไทยก็ตาม
 แม้ว่าผมจะรู้สึกว่ายากกว่าภาษาไทยมากก็ตามแต่
 ผมก็จะพยายามทำหน้าที่นักเรียนของผมให้ดีที่สุด
 เพราะผมเป็นคนไทย
 ผมเกิดที่ประเทศไทย
 เพราะผมรักชาติ
 รักบ้านเมือง
 และรักภาษาไทยที่ผมเขียนอยู่
 เป็นคนไทย อยู่ในประเทศ
 ไม่รู้จากภาษาไทยได้หรือ
 เราต้องรักชาติ
 เราต้องรักประเทศ
 เราต้องรักบ้านเมืองของเราเอง
 ถ้าไม่นั่นแล้วเราจะเสียชาติเกิด ที่เราเกิดมาเป็นคนไทย
 เราต้องร่วมใจกันช่วยชาติ
 ร่วมใจกันช่วยบ้านเมือง
 ร่วมใจกันช่วยประเทศ
 แต่ก่อนอื่น
 เราต้องช่วยตนเอง
 เราต้องมีจุดหมายปลายทางของตนเอง
 เพราะมิเช่นนั้นแล้ว เราจะไม่รู้ว่าเราทำไปเพื่ออะไร
 เราต้องมีระเบียบวินัย

* การเขียนตัวอย่างจะเขียนสะกดการันต์ตามต้นฉบับงานเขียนของนักเรียน

เพาะมิชนั้นแล้ว เราจะเป็นคนดีของประเทศได้หรือ

และเราต้องมีใจรักชาติ

รักภาษาของตนเอง

ถ้าคนไทยด้วยกันเองยังไม่รักชาติ

รักภาษาของตนเอง

แล้วใครจะมาเคารพประเทศชาติของเรา

แล้วใครที่จะมารักชาติของเรา

แล้วใครที่จะมาปกป้องคุ้มครอง พิทักษ์รักษาบ้านเมืองของเรา

เพาะฉะนั้นแล้ว

ผมจึงต้องพยายามฝึกภาษาไทย

จึงประทับใจในวิชาภาษาไทยที่ม. X สอนเป็นพิเศษ”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ)

จากตัวอย่างที่ 1 เป็นการเขียนเรียงความที่รูปแบบการเขียนที่ไม่มีย่อประกอบแบบเรียงความ โดยเขียนเป็นลักษณะรูปแบบคำประพันธ์คล้ายกับกลอนเปล่าที่มีลักษณะสำคัญคือ ไม่มีข้อบังคับในการแต่ง ไม่ว่าจะเป็นจำนวนคำ การสัมผัส จังหวะ แต่จะแบ่งเนื้อความออกเป็นวรรคเป็นตอน เพียงแต่วรรคตอนเหล่านั้นไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว เนื้อหาข้างต้นเป็นการเขียนโดยใช้รูปแบบกลอนเปล่า แม้จะมีประเด็นที่เด่นชัดแต่ไม่มีการจัดลำดับความคิด ไม่จัดรูปแบบให้เป็นเรียงความและผิดประเด็นที่กำหนดให้ หากนำเนื้อหาดังกล่าวมาจัดในรูปแบบของการเขียนเรียงความ อาจจะสามารถจัดรูปแบบได้ดังนี้

“ม. X เป็นครูที่ผมประทับใจมากที่สุด เพาะมีการสอนที่พิเศษและวิชาที่ผมชอบ ใช้ทำทางในการสื่อความ ทำให้เข้าใจใจ ผมชอบตอนที่ครูถือไมแล้วพูด เพาะตอนที่ครูถือไมแล้วพูดเสียงของครูก็จะลั่นขึ้น

แม้ว่าผมจะดกวิชาภาษาไทยก็ตาม แม้ว่าผมจะรู้สึกว่ภาษาไทยยากมาก็ตามแต่ ผมก็จะพยายามทำหน้าที่นักเรียนของผมให้ดีที่สุด เพาะผมเป็นคนไทย ผมเกิดที่ประเทศไทย เพาะผมรักชาติ รักบ้านเมือง และรักภาษาไทยที่ผมเขียนอยู่ เป็นคนไทย อยู่ในประเทศ ไม่รู้จากภาษาไทยได้หรือ เราต้องรักชาติ เราต้องรักประเทศ เราต้องรักบ้านเมืองของเราเอง ถ้าไม่นั้นแล้วเราจะเสียชาติเกิด ที่เราเกิดมาเป็นคนไทย เราต้องร่วมใจกันช่วยชาติ ร่วมใจกันช่วยบ้านเมือง ร่วมใจกันช่วยประเทศ แต่ก่อนอื่น เราต้องช่วยตนเอง เราต้องมีจุดหมายปลายทางของตนเอง เพาะมิชนั้น

แล้ว เราจะไม่รู้ว่าเราทำไปเพื่ออะไร เราตอนมีระเบียบวินัย เพาะมีชนั้นแล้ว เราจะเป็นคนดีของประเทศได้หรือ และเราต้องมีใจรักชาติ รักภาษาของตนเอง

ถ้าคนไทยด้วยกันเองยังไม่รักชาติ รักภาษาของตนเอง แล้วใครล่ะจะมาเคารพประเทศชาติของเรา แล้วใครล่ะที่จะมารักษาของเรา แล้วใครล่ะที่จะมาปกป้องคุ้มครอง พิทักษ์รักษาบ้านเมืองของเรา เพาะฉะนั้นแล้ว ผมจึงต้องพยายามฝึกภาษาไทย จึงประทับใจในวิชาภาษาไทยที่ ม. X สอนเป็นพิเศษ”

จากการจัดรูปแบบข้างต้นสามารถจัดรูปแบบให้อยู่ในรูปแบบการเขียนเรียงความได้โดยแยกเป็น 3 ย่อหน้า คือ ย่อน้ำความนำมีเนื้อหาที่กล่าวถึง ครูที่ประทับใจว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร ย่อหน้าเนื้อเรื่องมีเนื้อหาที่กล่าวถึง ความสำคัญของภาษาไทยที่นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้และย่อหน้าสรุปมีเนื้อหาที่กล่าวว่า เพราะเหตุใดจึงประทับใจในวิชาภาษาไทยและครูภาษาไทย อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะสามารถจัดให้อยู่ในรูปแบบเรียงความ 3 ย่อหน้าได้แต่เนื้อหาที่กล่าวถึงไม่ตรงกับประเด็นที่กำหนดให้เขียนเรียงความ คือ ครูดี มีผลงานสร้างสรรค์ ที่ฉันประทับใจ

1.2 รูปแบบการเขียนที่ไม่มีย่อหน้า

รูปแบบการเขียนที่ไม่มีย่อหน้า หมายถึง รูปแบบการเขียนที่ไม่มีการย่อหน้าตลอดทั้งงานเขียน พบจำนวน 2 เรื่อง โดยเป็นการเขียนเรียงความของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ 1 เรื่องและการเขียนเรียงความของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา 1 เรื่อง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 2

“ครูคนนี้ขับรถไปกลับเองทุกวันบ้านของเค้าอยู่แถวรัชดา เค้าขับมาโรงเรียนเพื่อมาสอนลูกศิษย์ทั้งหลาย เค้าสอนวิชาพิมพ์ดีดอังกฤษ ตั้งแต่ผมเข้ามาโรงเรียนนี้ผมยังไม่เคย ม. คนนี้ไม่เคยมาโรงเรียน ครูคนนี้เป็นครูที่มีวินัยเวลาเห็นนักเรียนแต่งตัวไม่เรียบร้อยเค้าก็จะเตือนอยู่เสมอไม่ว่าจะอยู่ใน โรงเรียนหรือนอกโรงเรียนถึงจะเตือนนักเรียนยังงั้นครูคนนี้ก็ไม่เคยจะลืมมองตัวเองก่อนเค้ามี มีระเบียบวินัยอยู่เสมอเค้าจะเตือนเวลานักเรียนพูดคำหยาบเค้าจะพยายามไม่ใช่คำหยาบกับนักเรียนแต่ถ้านักเรียน คือเค้าก็จะสั่งสอนแต่จะพยายามไม่ใช่คำหยาบใส่นักเรียนใช้ความอ่อนโยนสั่งสอนหรือใช้น้ำเย็นเข้าลูบเวลาแก่นักเรียนเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นเค้าจะเตือนเค้าไม่ยึดโทรศัพท์ซะทีเดียวเค้าจะให้โอกาสนักเรียนเป็นคนมีน้ำใจเพราะเค้าไม่อยากรู้ ร้ายจิตใจนักเรียนแต่ถ้านักเรียนไม่เชื่อฟังเค้าก็จะยึด โดยไม่พูดซ้ำอีกเค้าจะไม่ตะคอกใส่นักเรียนเค้าไม่ใช่อารมณ์ในการแก้ปัญหาเค้าจะใช้เหตุผลและผลในการแก้ปัญหาเป็นคนมองโลกในแง่ดีอยู่เสมอเป็นคนอารมณ์ดีไม่เก็บเรื่องเก่าๆมาคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆและทำให้เด็กนักเรียนเวลาเรียนด้วยแล้วไม่เครียดทำให้อยากเรียนอยู่เสมอพอถึงวิชานี้ แต่บางทีก็มีจี้เกียจเพราะอันไหนที่ครูคนนี้อารมณ์เสียเค้าจะบ่นไม่หยุดเค้าจะรื้อนั่นรื้อนี่บ่นไปก็สั่งให้นักเรียนทำงานไปแต่อารมณ์ดีเค้าก็จะใจดีมาก ๆ ครูคนนี้

เป็นคนตรงต่อเวลาพอถึงเวลาสอนเค้าก็จะมาตรงเวลาถ้านักเรียนไม่ลงมาเค้าก็จะไม่ขึ้นไปรับปล่อยให้นักเรียนรู้หน้าที่ของตัวเองครูคนนี้เป็นคนที่รักสะอาดเพราะมาโรงเรียนแต่ละทีเห็นเค้าหน้าขาวทุกทีอีกอย่างเค้าเป็นครูสอนพิมพ์ดีดเลยต้องล้างมือตลอดเวลาพักเพราะและหมึกครูคนนี้เป็นคนที่เก่งพิมพ์ดีได้เร็วมากโดยไม่ต้องมองแป้น 1 วินาทีได้ก็ตัวไม่รู้จำไม่ได้ จำได้แค่เก่งมากพิมพ์ได้รวดเร็วอย่างมากเป็นครูที่เก่งพานักเรียนไปแข่งพิมพ์ดีดก็ชนะเลิศกลับมาทำให้โรงเรียนมีชื่อเสียงไปในตัวเวลาเวลาว่างมิสเค้าก็จะเล่าเรื่องอะไรแปลกๆสนุกให้นักเรียนฟังเวลาพิมพ์ดีดกับนักเรียนมองแป้นเค้าก็จะเดิมมาตีทันทที่เค้าไม่ยอมให้นักเรียนมองแป้นเพราะถ้าไม่มองจะพิมพ์ได้เร็วกว่าและแม่นยำและมันจะติดนิสัยไปอีกนานหรือตลอดชีวิตเลยได้ว่าได้มีคนนี้มีน้ำใจสอนวิชา *Busniss* เป็นคนที่สอนหนังสือแล้วไม่น่าเบื่อสอนแล้วสนุกไม่่วงนอนทำให้เด็กนักเรียนตั้งใจเรียนกันทุกคนไม่พูดไม่คุยกันในวิชาเรียน เวลามีปัญหาอะไรมีคนนี้ก็สามารรถปรึกษาได้ตลอด เช่น เรื่องๆเรียนๆเพื่อนปัญหาหัวใจ มิสคนนี้มีความรู้เยอะมากไม่ว่าจะถามเรื่องอะไรก็รู้เกือบไปหมดทุกเรื่องเป็นคนอารมณ์ดีอยู่เสมอเพราะเจอก็ที่ๆก็จะยิ้มให้เสมอๆ เวลามิสสอนเค้าจะไม่นั่งสอนนักเรียนเพราะเค้าบอกว่าถ้านั่งสอนจะทำให้เด็กนักเรียนง่วงนอน มิสทั้งสองคนเป็นคนดีมีน้ำใจและเป็นที่ปรึกษาสำหรับนักเรียนหลายๆ คน”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ)

จากตัวอย่างที่ 2 ข้างต้น ไม่ปรากฏย่อหน้าซึ่งเป็นรูปแบบการเขียนเรียงความที่ไม่ถูกต้องอย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเนื้อหาทั้งหมดก็อาจจะสามารถนำมาจัดอยู่ในรูปแบบการเขียนเรียงความที่ถูกต้องได้ดังนี้

“ครูคนนี้ขับรถไปกลับเองทุกวันบ้านของเค้าอยู่แถวรัชดา เค้าขับรถมาโรงเรียนเพื่อมาสอนลูกศิษย์ทั้งหลาย เค้าสอนวิชาพิมพ์ดีดอังกฤษ ตั้งแต่ผมเข้ามาโรงเรียนนี้ผมยังไม่เคย ม. คนนี้ไม่เคยมาโรงเรียน

ครูคนนี้เป็นครูที่มีวินัยเวลาเห็นนักเรียนแต่งตัวไม่เรียบร้อยเค้าก็จะเตือนอยู่เสมอไม่ว่าจะอยู่ใน โรงเรียนหรือนอกโรงเรียนถึงจะเตือนนักเรียนยังงั้นครูคนนี้ก็ไม่เคยจะลืมมองตัวเองก่อนเค้ามี มีระเบียบวินัยอยู่เสมอเค้าจะเตือนเวลานักเรียนพูดคำหยาบเค้าจะพยายามไม่ใช้คำหยาบกับนักเรียนแต่ถ้านักเรียน คือเค้าก็จะสั่งสอนแต่จะพยายามไม่ใช้คำหยาบใส่นักเรียนใช้ความอ่อนโยนสั่งสอนหรือใช้น้ำเย็นเข้าลูบเวลาเค้านักเรียนเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นเค้าจะเตือนเค้าไม่ยึดโทรศัพท์ซะทีเดียวเค้าจะให้โอกาสนักเรียนเป็นคนมีน้ำใจเพราะเค้าไม่ยอมทำร้ายจิตใจนักเรียนแต่ถ้านักเรียนไม่เชื่อฟังเค้าก็จะยึดโดยไม่พูดซ้ำอีกเค้าจะไม่ตะคอกใส่นักเรียนเค้าไม่ใช้อารมณ์ในการ

แก้ปัญหาเค้าจะใช้เหตุและผลในการแก้ปัญหาเป็นคนมองโลกในแง่ดีอยู่เสมอเป็นคนอารมณ์ดีไม่เก็บเรื่องเก่าๆมาคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆและทำให้เด็กนักเรียนเวลาเรียนด้วยแล้วไม่เครียดทำให้อยากเรียนอยู่เสมอพอถึงวิชานี้ แต่บางทีก็มีขี้เกียจเพราะอันไหนที่ครูคนนี้อารมณ์เสียเค้าจะบ่นไม่หยุดเค้าจะเรื่องนั้นเรื่องนี้บ่นไปก็สั่งให้นักเรียนทำงานไปแต่อารมณ์ดีเค้าก็จะใจดีมาก ๆ

ครูคนนี้เป็นคนตรงต่อเวลาพอถึงเวลาสอนเค้าก็จะมาตรงเวลาถ้านักเรียนไม่ลงมาเค้าก็จะไม่ขึ้นไปปรับปล่อยให้นักเรียนรู้หน้าที่ของตัวเองครูคนนี้เป็นคนที่รักสะอาดเพราะมาโรงเรียนแต่ละทีเห็นเค้าหน้าขาวทุกทีอีกอย่างเค้าเป็นครูสอนพิมพ์ดีดเลยต้องล้างมือตลอดเวลาพักเพราะละหมึก ครูคนนี้เป็นคนที่เก่งพิมพ์ดีได้เร็วมากโดยไม่ต้องมองแป้น 1 วินาทีได้ก็ตัวไม่รู้จำไม่ได้ จำได้แค่เก่งมากพิมพ์ได้รวดเร็วอย่างมากเป็นครูที่เก่งพานักเรียนไปแข่งพิมพ์ดีดก็ชนะเลิศกลับมาทำให้โรงเรียนมีชื่อเสียงไปในตัวเวลาเวลาว่างมิสเค้าก็จะเล่าเรื่องอะไรแปลกๆสนุกให้นักเรียนฟังเวลาพิมพ์ดีดกับนักเรียนมองแป้นเค้าก็จะเดิมาดีทันทีเค้าไม่ยอมให้นักเรียนมองแป้นเพราะถ้าไม่มองจะพิมพ์ได้เร็วกว่าและแม่นยำและมันจะติดนิสัยไปอีกนานหรือตลอดชีวิตเลยก็ได้

มิสคนนี้มีน้ำใจสอนวิชา Busniss เป็นคนที่สอนหนังสือแล้วไม่น่าเบื่อสอนแล้วสนุกไม่่วงนอนทำให้เด็กนักเรียนตั้งใจเรียนกันทุกคนไม่พูดไม่คุยกันในวิชาเรียน เวลามีปัญหาอะไรมิสคนนี้ก็สามารรถปรึกษาได้ตลอด เช่น เรื่องๆเรียนๆเพื่อนปัญหาหัวใจ

มิสคนนี้มีความรู้เยอะมากไม่ว่าจะถามเรื่องอะไรก็รู้เกือบไปหมดทุกเรื่องเป็นคนอารมณ์ดีอยู่เสมอเพราะเจอที่ๆก็จะยิ้มให้เสมอๆ เวลามิสสอนเค้าจะไม่นั่งสอนนักเรียนเพราะเค้าบอกว่าถ้านั่งสอนจะทำให้นักเรียนง่วงนอน มิสทั้งสองคนเป็นคนดีมีน้ำใจและเป็นที่ปรึกษาสำหรับนักเรียนหลายๆ คน”

จากรูปแบบเดิมนำมาจัดย่อหน้าตามประเด็นได้ 5 ย่อหน้า คือ ย่อหน้าที่ 1 เป็นการเกริ่นนำเพื่อเรียกความสนใจ อาจจะเป็นความนำ ย่อหน้าที่ 2 เป็นเนื้อเรื่องประเด็นที่ 1 คือ ความมีวินัยและความมีน้ำใจของครู ย่อหน้าที่ 3 เป็นเนื้อเรื่องประเด็นที่ 2 คือ ความตรงต่อเวลา ความรักสะอาดและความเก่งของครู ย่อหน้าที่ 4 เป็นเนื้อเรื่องประเด็นที่ 3 คือ ความมีน้ำใจและการสอนที่สนุกสนานของครู ย่อหน้าที่ 5 เป็นเนื้อเรื่องประเด็นที่ 4 คือ ความรอบรู้ของครู ความมีน้ำใจและเป็นที่ปรึกษาสำหรับนักเรียนหลายๆ คน

ภาพรวมของเรียงความเรื่องนี้แม้ว่าจะจัดแบ่งเป็นรูปแบบเรียงความที่มี 5 ย่อหน้าและมีการแบ่งประเด็นตามย่อหน้าเนื้อเรื่อง แต่ว่าในย่อหน้าเนื้อเรื่องก็ยังมีกรซ้ำซ้อนของเนื้อหาที่กล่าวไปแล้วครั้งหนึ่งและนำมากล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ทำให้เกิดความสับสน วกวนของใจความ ไม่มีการ

เรียงลำดับความคิดในการนำเสนอที่ดีพอ และย่อหน้าที่ 5 ที่เป็นย่อหน้าสุดท้ายก็ไม่ใช่ย่อหน้าสรุป แต่เป็นย่อหน้าเนื้อเรื่องอีกหนึ่งประเด็น

1.3 รูปแบบการเขียนที่มี 1 ย่อหน้า

รูปแบบการเขียนที่มี 1 ย่อหน้า หมายถึง รูปแบบการเขียนที่คิดหลักการของการเขียนเรียงความ โดยมีการย่อหน้าเพียง 1 ย่อหน้าเท่านั้น จากการศึกษาพบรูปแบบการเขียนที่มี 1 ย่อหน้าจำนวน 17 เรื่อง โดยเป็นงานเขียนของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติจำนวน 14 เรื่อง โรงเรียนสองภาษาจำนวน 2 เรื่อง และโรงเรียนสามัญจำนวน 1 เรื่อง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 3

“ครูที่ผมประทับใจนั้นจะต้องเป็นคนคอยดูแลเอาใจใส่นักเรียนไม่ลำเอียง ตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อมมีอะไรก็พูดกันตรงๆ ครูนั้นเป็นผู้ให้ความรู้เวลามีอะไรเราสามารถปรึกษาได้ทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ ความสุขท่านสามารถรับฟังเราได้ทุกเรื่อง มีอยู่ครั้งหนึ่งผมโดนเข้าห้องปกครองเพราะเหตุผลบางประการและผมก็โดนท่านว่าและก็ให้กำลังใจว่าไปทำทำไม เครียดอะไรหรือเปล่าแกบอกสามารถปรึกษาได้นะไม่ต้องกังวลว่าใครจะรู้ ผมก็เล่าเรื่องให้แกฟังว่าผมทำไปทำไมและแกก็ให้กำลังใจผมบอกไม่ต้องเครียดเรายังสามารถแก้ไขได้ ทำให้ผมสบายใจขึ้นมากครูคนนี้เป็นคนที่ผมเข้ามาเรียนใน ACC ก็เห็นท่าน ท่านสอนวิชา Account สอนไม่สนุกแถมน่าเบื่ออีกต่างหากแต่ผมก็ชอบนิสัยท่าน หลายๆคนอาจจะไม่ชอบเพราะคุณตรงไปตรงมามีอะไรจะบอกพ่อแม่แต่ตรงข้ามกับผม ผมคิดว่าการบอกพ่อแม่ก็เป็นส่วนดีทำให้เรารู้จักปรับปรุงตัวแก้ไขให้ผิดเป็นถูกทำอะไรๆที่แย่ให้ดีขึ้นและชื่อของท่านมีชื่อว่า X หรือมาสเซอร์ X นั่นเอง หลายๆคนบอกผมว่ามาสเซอร์ X เวลาเดินเหมือนออร่าแต่ผมก็ว่าจริงเค้าเวลาเดินตัวจะเอนไปข้างหน้ามีอะไรจะกางๆ ทำให้ใครหลายๆคนหัวเราะกับท่าเดินของมาสเซอร์ X มาสเซอร์ X มีคำติดปากคือพาดอนมีทำให้ทุกคนในห้องหัวเราะเพราะถ้าใครพูดคำว่า ห๊ะ ขึ้นมา มาสเซอร์ X ก็จะพูดว่าพาดอนมี และมาสเซอร์ X ชอบทำโทษผู้ชายให้วิดพื้นครั้งละ 25 ที นั่นเองมีวันหนึ่งลืมหาหนังสือมาและมาสเซอร์ X ก็ให้คนที่ไม่เอาหนังสือมาวิดพื้นคนละ 25 ทีแต่ผมลืมหาหนังสือไปเข้าเล่มด้วยเลยโดนไปทั้งหมด 50 ที ทำให้ผมกลับบ้านไปหลับตั้งแต่ 2 ทุ่มถึง 12.00 ของอีกวันหนึ่ง ทำให้ปวดไปทั้งตัวเลยละพอล่วงวันจันทร์ผมก็ดันลืมหาหนังสืออีกเค้ามาอีกทำให้โดนอีก 25 ที ถึงอย่างไรก็ตามมาสเซอร์ X ก็ยังเป็นคนที่ผมประทับใจที่สุดทั้งด้านการเรียนการสอน นอกเวลามากที่สุด มาสเซอร์ X เป็นคนที่ทำให้ผมได้เรียนแอดแควรูเรื่องและสามารถทำแอดแควได้บางส่วนและตอน quater แรกผมสอบแอดแควได้ 43 คะแนนเป็นคะแนนที่ผมภูมิใจมากและมาสเซอร์ X ก็ชวนผมเข้า Major Account แต่ผมกำลังตัดสินใจอยู่และวันที่มารับผลสอบมาสเซอร์ X ก็บอกแม่ผมว่าให้ผมเข้า Major Account และก็บอกพ่อผมทำให้ผมถึงกับเครียดเลยมันเป็นความกดดันมากแต่มาส

เซอร์ X ก็บอกว่าไม่ต้องเครียดคุณอยากเข้าอะไรก็เข้าอันนั้นผมไม่ได้ให้คุณเข้าแต่แค่มาชวนเพราะเห็นว่าทำคะแนนได้ดี ถึงอย่างไรก็ตาม มาสเซอร์ X ก็เป็นครูที่ทำให้ผมประทับใจที่สุดตั้งแต่เข้ามาในโรงเรียนแห่งนี้ผมรักมาสเซอร์ X”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ)

จากตัวอย่างที่ 3 พบว่า การเขียนเรียงความที่มีเพียง 1 ย่อหน้า ผู้เขียนไม่ได้เขียนโดยแบ่งเป็นย่อหน้าความนำ ย่อหน้าเนื้อเรื่องและย่อหน้าสรุป หากนำตัวอย่างข้างต้นมาจัดเป็นรูปแบบเรียงความที่ถูกต้อง อาจจะจัดได้ดังนี้

“ครูที่ผมประทับใจนั้นจะต้องเป็นคนคอยดูแลเอาใจใส่นักเรียนไม่ลำเอียงตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อมมีอะไรก็พูดกันตรงๆ

ครูนั้นเป็นผู้ให้ความรู้ เวลาเมื่อไรเราสามารถปรึกษาได้ทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ ความสุขท่านสามารถรับฟังเราได้ทุกเรื่อง มีอยู่ครั้งหนึ่งผมโดนเข้าห้องปกครองเพราะเหตุผลบางประการและผมก็โดนท่านว่าและก็ให้กำลังใจว่าไปทำทำไม เครียดอะไรหรือเปล่าแอบบอกสามารถปรึกษาได้นะไม่ต้องกังวลว่าใครจะรู้ ผมก็เล่าเรื่องให้แกฟังว่าผมทำไปทำไมและแกก็ให้กำลังใจผมบอกไม่ต้องเครียดเรายังสามารถแก้ไขได้ ทำให้ผมสบายใจขึ้นมาก

ครูคนนี้เป็นคนที่ผมเข้ามาเรียนใน ACC ก็เห็นท่าน ท่านสอนวิชา Account สอนไม่สนุก แถมน่าเบื่ออีกต่างหากแต่ผมก็ชอบนิสัยท่าน หลายคนอาจจะไม่ชอบเพราะคุณตรงไปตรงมามีอะไรจะบอกพ่อแม่แต่ตรงข้ามกับผม ผมคิดว่าการบอกพ่อแม่ก็เป็นส่วนดีทำให้เรารู้จักปรับปรุงตัวแก้ไขให้ผิดเป็นถูกทำอะไรที่แย่ให้ดีขึ้นและชื่อของท่านมีชื่อว่า X หรือมาสเซอร์ X นั่นเอง

หลายคนบอกผมว่ามาสเซอร์ X เวลาเดินเหมือนออร่าแต่ผมก็ว่าจริงเค้าเวลาเดินตัวจะเอนไปข้างหน้ามือจะกางๆ ทำให้ใครหลายคนหัวเราะกับท่าเดินของมาสเซอร์ X มาสเซอร์ X มีคำติดปากคือพาดอนมีทำให้ทุกคนในห้องหัวเราะเพราะถ้าใครพูดคำว่า ห๊ะ ขึ้นมา มาสเซอร์ X ก็จะพูดว่าพาดอนมี และมาสเซอร์ X ชอบทำโทษผู้ขายให้วิดพื้นครั้งละ 25 ที ฉะนั้นมีวันหนึ่งลิ้มเอาหนังสือมาและมาสเซอร์ X ก็ให้คนที่ไม่เอาหนังสือมาวิดพื้นคนละ 25 ทีแต่ผมลิ้มเอาหนังสือไปเข้าเล่มด้วยเลขโดนไปทั้งหมด 50 ที ทำให้ผมกลับบ้านไปหลับตั้งแต่ 2 ทุ่มถึง 12.00 ของอีกวันหนึ่งทำให้ปวดไปทั้งตัวเลยละพอถึงวันจันทร์ผมก็ดันลิ้มเอาหนังสืออีกเล่มมาอีกทำให้โดนอีก 25 ที

ถึงอย่างไรก็ตามมาสเซอร์ X ก็ยังเป็นคนที่ผมประทับใจที่สุดทั้งด้านการเรียนการสอน นอกเวลา มากที่สุด มาสเซอร์ X เป็นคนที่ทำให้ผมได้เรียนแอกเค้ารู้เรื่องและสามารถทำแอกเค้าได้บางส่วน และตอน quater แรกผมสอบแอกเค้าได้ 43 คะแนนเป็นคะแนนที่ผมภูมิใจมากและมาส

เซอร์ X ก็ชวนผมเข้า Major Account แต่ผมกำลังตัดสินใจอยู่และวันที่มารับผลสอบมาสเตอร์ X ก็บอกผมว่าให้ผมเข้า Major Account และก็บอกพ่อผมทำให้ผมถึงกับเครียดเลยมันเป็นความกดดันมากแต่มาสเตอร์ X ก็บอกว่าไม่ต้องเครียดคุณอยากเข้าอะไรก็เข้าอันนั้นผมไม่ได้ให้คุณเข้าแต่แค่มาชวนเพราะเห็นว่าทำคะแนนได้ดี

ถึงอย่างไรก็ตาม มาสเตอร์ X ก็เป็นครูที่ทำให้ผมประทับใจที่สุดตั้งแต่เข้ามาในโรงเรียนแห่งนี้ผมรักมาสเตอร์ X”

จากรูปแบบเดิมนำมาจัดย่อหน้าตามประเด็นได้ 6 ย่อหน้าคือ ย่อหน้าแรกซึ่งต้องเป็นเนื้อหาความนำแต่เมื่อพิจารณาเนื้อหาที่ปรากฏแล้วเหมือนเนื้อหาในส่วนเนื้อเรื่องคือ บอกลักษณะครูที่ประทับใจ ย่อหน้าที่ 2 – 6 เป็นส่วนเนื้อเรื่องสามารถแยกเนื้อหาแต่ละย่อหน้า ดังนี้ ย่อหน้าที่ 2 กล่าวถึง ลักษณะครูที่เป็นที่ปรึกษาของนักเรียนได้ ย่อหน้าที่ 3 กล่าวถึง นิสัยและวิชาที่ครูสอน ย่อหน้าที่ 4 กล่าวถึง บุคลิกภาพและวิถีทำโทษของครู ย่อหน้าที่ 5 กล่าวถึง ความภูมิใจที่ได้รับคะแนนดีในวิชาที่ครูสอน และย่อหน้าสุดท้ายเป็นย่อหน้าสรุปกล่าวถึง ความประทับใจในครูคนนี้ ภาพรวมของเรียงความเรื่องนี้แม้ว่าจะจัดแบ่งเป็นรูปแบบเรียงความที่มี 6 ย่อหน้าและมีการแบ่งประเด็นตามย่อหน้าเนื้อเรื่อง แต่ภายในย่อหน้าเนื้อเรื่องก็ยังมี การซ้ำซ้อนของเนื้อหา ทำให้เกิดความสับสน วกวนของใจความ ไม่มีการเรียงลำดับความคิดในการนำเสนอที่ดีพอ แม้ว่าจะเขียนเนื้อหาตรงกับประเด็นแต่มีรูปแบบผิด

1.4 รูปแบบการเขียนที่มี 2 ย่อหน้า

รูปแบบการเขียนที่มี 2 ย่อหน้า หมายถึง รูปแบบการเขียนที่ผิดหลักการของการเขียนเรียงความ โดยมีการย่อหน้าเพียง 2 ย่อหน้า ผู้อ่านไม่สามารถบอกได้ว่า ย่อหน้าใดทำหน้าที่ใดหรือประเด็นสำคัญคืออะไร จากการศึกษาพบรูปแบบการเขียนที่มี 2 ย่อหน้าจำนวน 6 เรื่อง โดยเป็นงานเขียนของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติจำนวน 2 เรื่อง โรงเรียนสองภาษาจำนวน 3 เรื่อง และโรงเรียนสามัญจำนวน 1 เรื่อง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 4

“คำว่าครูนั้นคือการที่ทำให้คนเป็นคนได้ครูนั้นช่วยสอนสิ่งต่างๆให้กับนักเรียนและทำให้ทุกคนเป็นคนดีคนที่ถูกเรียกว่าเป็นครูที่ดีนั้นจะต้องมีคุณสมบัติดังนี้ 1. ขยัน 2. ซื่อสัตย์ 3. มีวินัย 4. สุภาพ 5. สะอาด 6. มีน้ำใจถ้าหากมีครูที่ดีก็จะมีลูกศิษย์ที่ดีและลูกศิษย์ที่ดีนั้นก็จะเป็นคนที่ดีมีชีวิตและสังคมที่ดีแต่ถ้าหากครูไม่ดีนักเรียนก็จะไม่สามารถเติบโตเป็นคนดีได้ครูที่ดีสิ่งที่สำคัญอย่างแรกก็คือความขยันหมั่นเพียรความรับผิดชอบต้องมีมากพอที่จะสามารถดูแลนักเรียนได้เป็นสิบๆคนและจะต้องควรตรวจงานให้นักเรียนและจะต้องกลับบ้านไปดูแลครอบครัวยุติและ

สั่งสอนลูกให้เป็นคนดีให้ได้เพราะฉะนั้นครูจะต้องมีความรับผิดชอบมากๆถึงจะสามารถดูแลลูกศิษย์ได้และครูที่ดีนั้นก็จะต้องมีความซื่อสัตย์สุจริตคือการไม่โกหกหลอกลวงพูดคำไหนต้องคำนั้นต้องสร้างความซื่อสัตย์เพื่อให้นักเรียนเชื่อมั่นในตัวครูและเวลาครูตรวจข้อสอบให้นักเรียนนั้นก็จะต้องมีความซื่อสัตย์และครูที่ดีก็จะต้องมีระเบียบวินัยครูควรมาทำงานให้ตรงเวลาถ้าหากขาดหรือป่วยไข้ก็ควรส่งใบลาไม่ควรปล่อยละเลยและโต๊ะที่ทำงานของครูควรจัดให้มีระเบียบวินัยเพื่อการหางานหรือเอกสารต่างๆจะได้สะดวกมากขึ้นและรวดเร็วไม่เสียเวลาครูควรเข้าสอนให้ตรงเวลาและเลิกให้ตรงเวลาและครูที่ดีนั้นก็ควรจะมีความสุภาพเรียบร้อยควรแต่งตัวให้ดูดีถูกต้องตามกฎระเบียบของโรงเรียนให้สมกับการเป็นครู การพูดจานั้นก็ควรพูดอย่างไพเราะและไม่ควรทำลายข้างของหรือทำลายเสียงค์บและครูที่ดีนั้นก็จะต้องมีความสะอาดความสะอาดนั้นก็ขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพและการแต่งกายไม่ควรปล่อยให้ตัวเองมีกลิ่นตัวและควรล้างมือหลังจากใช้ชอล์กเสร็จทุกครั้งเพราะอาจทำให้เกิดเชื้อโรคได้และครูที่ดีนั้นก็จะต้องมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่นเห็นแก่ส่วนรวมถ้าหากนักเรียนมีปัญหาอะไรครูที่ดีก็ควรยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือและเวลาว่างอะไรครูก็ควรช่วยจัดงานช่วยกันคิดช่วยกันทำอย่างน้อยก็ควรแนะนำแนวทางให้กับนักเรียนตัวหากนักเรียนขาดแคลนอะไรครูก็ควรช่วยหามาและครูที่ดีนั้นก็จะต้องมีความประหยัดคอดออมไม่ควรใช้เงินฟุ่มเฟือยควรใช้จ่ายอย่างประหยัดใช้เท่าที่จำเป็นเพราะเพียงอาชีพครูอย่างเดียววันนี้รายได้ไม่ต้องหารายได้เสริมครูไม่ควรยึดติดกับสิ่งหรูหราควรใช้ชีวิตอย่างพอเพียงเลี้ยงดูครอบครัวให้อยู่เย็นเป็นสุขและควรเก็บเงินไว้ให้ลูกในอนาคตและจ่ายค่าเล่าเรียนให้ลูกและครูที่ดีก็จะต้องมีความเสียสละจะต้องยอมเสียสละของๆตัวเองบางอย่างเพื่อให้ลูกศิษย์ได้ดีได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆการเป็นครูที่ดีนั้นก็จะต้องมีความอดทนสูงเพราะนักเรียนบางคนอาจจะดื้อซนก้าวร้าวครูก็ควรระงับสติอารมณ์ไว้และครูนั้นก็จะต้องมีความสามัคคีเวลาครูเห็นนักเรียนทำอะไรเช่นจัดงานโรงเรียน งานวันปีใหม่เป็นต้นครูก็ควรช่วยนักเรียนทำถ้าหากครูมีทุกหัวข้อนี้อจะเป็นครูที่ดีมีคุณภาพลูกศิษย์จะยอมรับในตัวครูครูในอนาคตคือครูที่สอนสนุกตลกฮาให้ความบันเทิงกับนักเรียนสอนเข้าใจง่ายยิ้มเก่งหัวเราะไม่เข้าข้างลูกศิษย์ถ้าหากลูกศิษย์ทำผิดก็ต้องรับความผิดที่ไว้และต้องเป็นครูที่มีความสุภาพเรียบร้อยส่วนครูที่ผมประทับใจนั้นคือ Mr. X และ Ms. X

ด้วยการสอนของเขาซึ่งแตกต่าง จากคุณครูผู้อื่นทำให้การเรียนการสอนนั้นดูมีความน่าสนใจและสนุกสนานมากขึ้นและก็ทำให้สามารถทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นอีกด้วย ซึ่งก็เป็นผลดีต่อนักเรียนวิธีการของเขาคือการนำบทละครผสมการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนไม่เบื่อซึ่งได้ผล

มากทีเดียวซึ่งแต่ก่อนผมไม่สนใจพวกวิชาตัวเลขมากเท่าไรนักแต่พอได้เรียนกับมิส X ก็ทำให้เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นเรื่อยๆ ส่วน Mr. X ก็สอนให้ผมพูดสำเนียงภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นและฟังออกได้มากขึ้นซึ่งผมต้องขอบคุณ”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ)

จากตัวอย่างเรียงความข้างต้นพบว่า ผู้เขียนเรียงความเขียนโดยนำเนื้อหาที่ควรจะเป็นความนำและเนื้อเรื่องมาเขียนรวมกันอยู่ใน 1 ย่อหน้าและมีเนื้อหาที่เป็นย่อหน้าสรุปอีก 1 ย่อหน้า ถ้านำตัวอย่างข้างต้นมาจัดเป็นรูปแบบการเขียนเรียงความที่ถูกต้องได้ดังนี้

“คำว่าครูนั้นคือการทำให้นักเป็นคนได้ ครูนั้นช่วยสอนสิ่งต่างๆให้กับนักเรียนและทำให้ทุกคนเป็นคนดี คนที่ถูกเรียกว่าเป็นครูที่ดีนั้นจะต้องมีคุณสมบัติดังนี้ 1. ขยัน 2. ซื่อสัตย์ 3. มีวินัย 4. สุภาพ 5. สะอาด 6. มีน้ำใจถ้าหากมีครูที่ดีก็จะมีลูกศิษย์ที่ดีและลูกศิษย์ที่ดีนั้นก็จะเป็นคนที่ดีมีชีวิตและสังคมที่ดีแต่ถ้าหากครูไม่ดีนักเรียนก็จะไม่สามารถเติบโตเป็นคนดีได้

ครูที่ดีสิ่งที่สำคัญอย่างแรกก็คือความขยันหมั่นเพียรความรับผิดชอบต้องมีมากพอที่จะสามารถดูแลนักเรียนได้เป็นสิบๆคนและจะต้องควรตรวจงานให้นักเรียนและจะต้องกลับบ้านไปดูแลครอบครัวดูแลลูกและสั่งสอนลูกให้เป็นคนดีให้ได้เพราะฉะนั้นครูจะต้องมีความรับผิดชอบมากๆถึงจะสามารถดูแลลูกศิษย์ได้

(และ)ครูที่ดีนั้นก็ต้องมีความซื่อสัตย์สุจริตคือการไม่โกหกหลอกลวงพูดคำไหนต้องคำนั้นต้องสร้างความซื่อสัตย์เพื่อให้นักเรียนเชื่อมั่นในตัวครูและเวลาครูตรวจข้อสอบให้นักเรียนนั้นก็ ต้องมีความซื่อสัตย์

(และ)ครูที่ดีก็ต้องมีระเบียบวินัยครูควรมาทำงานให้ตรงเวลาถ้าหากขาดหรือป่วยไข้ก็ควรส่งใบลาไม่ควรปล่อยละเลยและโต๊ะที่ทำงานของครูควรจัดให้มีระเบียบวินัยเพื่อการหางานหรือเอกสารต่างๆจะได้สะดวกมากขึ้นและรวดเร็วไม่เสียเวลาครูควรเข้าสอนให้ตรงเวลาและเลิกให้ตรงเวลา

(และ)ครูที่ดีนั้นก็ควรจะมีสุขภาพเรียบร้อยควรแต่งตัวให้ดูดีถูกต้องตามกฎระเบียบของโรงเรียนให้สมกับการเป็นครู การพูดจานั้นก็ควรพูดอย่างไพเราะและไม่ควรทำลายข้างของหรือทำเสียงดัง

(และ)ครูที่ดีนั้นก็ต้องมีความสะอาดความสะอาดนั้นก็ขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพและการแต่งกายไม่ควรปล่อยให้ตัวเองมีกลิ่นตัวและควรล้างมือหลังจากใช้ชอล์กเสร็จทุกครั้งเพราะอาจทำให้เกิดเชื้อโรคได้

(และ)ครูที่ดีนั้นก็ต้องมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่นเห็นแก่ส่วนรวมถ้าหากนักเรียนมีปัญหาอะไรครูที่ดีก็ควรยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือและเวลาว่างงานอะไรครูก็ควรช่วยจัดงานช่วยกันคิดช่วยกันทำอย่างน้อยก็ควรแนะนำแนวทางให้กับนักเรียนตัวหากนักเรียนขาดแคลนอะไรครูก็ควรช่วยหามา

(และ)ครูที่ดีนั้นจะต้องมีความประหยัดคอออมไม่ควรใช้เงินฟุ่มเฟือยควรใช้จ่ายอย่างประหยัดใช้เท่าที่จำเป็นเพราะเพียงอาชีพครูอย่างเดียวนั้นรายได้ไม่พอต้องหารายได้เสริมครูไม่ควรยึดติดกับสิ่งหรูหราควรใช้ชีวิตอย่างพอเพียงเลี้ยงดูครอบครัวให้อยู่เย็นเป็นสุขและควรเก็บเงินไว้ให้ลูกในอนาคตและจ่ายค่าเล่าเรียนให้ลูก

(และ)ครูที่ดีก็จะต้องมีความเสียสละจะต้องยอมเสียสละของๆตัวเองบางอย่างเพื่อให้ลูกศิษย์ได้รู้ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆการเป็นครูที่ดีนั้นจะต้องมีความอดทนสูงเพราะนักเรียนบางคนอาจจะดื้อชนก้าวร้าวครูก็ควรระงับสติอารมณ์ไว้

(และ)ครูนั้นก็จะต้องมีความสามัคคีเวลาครูเห็นนักเรียนทำอะไรเช่นจัดงานโรงเรียน งานวันปีใหม่เป็นต้นครูก็ควรช่วยนักเรียนทำถ้าหากครูมีทุกห้วงข้อนี้จะเป็นครูที่ดีมีคุณภาพลูกศิษย์จะยอมรับในตัวครูครูในอุดมคติคือครูที่สอนสนุกตลกฮาให้ความบันเทิงกับนักเรียนสอนเข้าใจง่ายยิ้มเก่งหัวเราะไม่เข้าข้างลูกศิษย์ถ้าหากลูกศิษย์ทำผิดก็ต้องรับความผิดที่ไว้และต้องเป็นครูที่มีความสุภาพเรียบร้อยส่วนครูที่ผมประทับใจนั้นคือ Mr. X และ Ms. X

ด้วยการสอนของเขาซึ่งแตกต่าง จากคุณครูผู้อื่นทำให้การเรียนการสอนนั้นดูมีความน่าสนใจและสนุกสนานมากขึ้นและก็ทำให้สามารถทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นอีกด้วย ซึ่งก็เป็นผลดีต่อนักเรียนวิธีการของเขาคือการนำมุกตลกผสมการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนไม่หน้าเบื่อซึ่งได้ผลมากทีเดียวซึ่งแต่ก่อนผมไม่สนใจพวกวิชาตัวเลขมากเท่าไรนักแต่พอได้เรียนกับมิส X ก็ทำให้เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นเรื่อยๆส่วน Mr. X ก็สอนให้ผมพูดสำเนียงภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นและฟังออกได้มากขึ้นซึ่งผมต้องขอบคุณ”

จากการจัดรูปแบบการเขียนเรียงความที่ถูกต้องพบว่า ผู้เขียนเรียงความเรื่องนี้ มีองค์ประกอบการเขียนเรียงความครบ 3 ส่วน คือ ความนำ เนื้อเรื่อง และสรุป โดยมี 11 ย่อหน้า คือ ย่อหน้าแรกเป็นย่อหน้าความนำกล่าวถึง ลักษณะของครูที่ดี 6 ประการ ย่อหน้าที่ 2 – 7 เป็นย่อหน้ากล่าวถึงรายละเอียดครูที่ดี 6 ประการ ย่อหน้าที่ 2 กล่าวถึง ครูที่ดีต้องมีความรับผิดชอบและมีความขยัน ย่อหน้าที่ 3 กล่าวถึง ครูที่ดีต้องมีความซื่อสัตย์สุจริต ย่อหน้าที่ 4 กล่าวถึง ครูที่ดีต้องมีความระเบียบวินัย ย่อหน้าที่ 5 กล่าวถึง ครูที่ดีต้องมีความสุภาพเรียบร้อย ย่อหน้าที่ 6 กล่าวถึง ครูที่ดีต้องมีความสะอาด ย่อหน้าที่ 7 กล่าวถึง ครูที่ดีต้องมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น ย่อหน้าที่ 8 – 10 เป็นย่อหน้ากล่าวถึง ลักษณะของครูที่ดีที่ไม่ได้ปรากฏในความนำอีก 3 ประการ กล่าวคือ ย่อหน้าที่ 8

กล่าวถึง ครูที่ดีต้องประหยัดคอคอม ย่อหน้าที่ 9 กล่าวถึง ครูที่ดีต้องมีความเสียสละ ย่อหน้าที่ 10 กล่าวถึง ครูที่ดีต้องมีความสามัคคีและย่อหน้าที่ 11 เป็นย่อหน้าสรุปกล่าวถึง วิธีการสอนของครูที่ทำให้ให้นักเรียนสนใจและกล่าวขอบคุณ

เรียงความที่จัดรูปแบบใหม่นี้แม้ว่า จะจัดได้ถูกต้องตามรูปแบบแต่ประเด็นเนื้อหาในส่วนเนื้อเรื่องแต่มีจำนวนย่อหน้ามากเกินไป ถ้าทำให้เนื้อหาในแต่ละย่อหน้ากระชับขึ้นก็จะทำให้มีจำนวนย่อหน้าเนื้อเรื่อน้อยลง นอกจากนี้ในย่อหน้าสรุปเนื้อหาที่กล่าวถึงก็ไม่สอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่กล่าวถึงในแต่ละย่อหน้า

ตัวอย่างที่ 5

หากกล่าวถึงคุณครูสักคนหนึ่งท่าน ในเรื่องความดีของเขาและการสอนหรือความเอาใจใส่นักเรียนก็อาจจะยาวไม่น้อยเลยทีเดียว และหากว่าต้องพูดถึงหรือบรรยายความประทับใจที่ให้กับคุณครูที่ดีคนหนึ่งนั้น แต่ก็ไม่สามารถบรรยายหมดได้แต่เชื่อว่าคุณครูทุกคนหนูจะประทับใจและมีแต่ข้อดี ทุกคนย่อมมีข้อเสียของตนเองอยู่เสมอ และไม่มีคนไหนบนโลกที่จะสมบูรณ์แบบทั้งหมดได้ แต่คุณครูทุกคนเขาหวังดีกับเราทั้งนั้น ไม่มีใครหวังร้ายและทำให้ลูกศิษย์ไม่เป็นคนดี ถ้าหากให้กล่าวถึงคุณครูคนหนึ่งดิฉันขอกล่าวถึงมาสเตอร์ X โดยประวัติมาสเตอร์จบที่มหาวิทยาลัยศิลปากร คณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งเป็นครูสอนภาษาไทยเพียงคนเดียวในโรงเรียนนี้ และเป็นคนจริงจังในทุกๆ ด้านไม่ว่าเรื่องใดก็ตามและเป็นคนสอนที่ละเอียดในเนื้อหา และสิ่งดีที่หนูประทับใจมาสเตอร์นั้น คงหนีไม่พ้นเรื่องความเอาใจใส่นักเรียน ช่วยให้เรื่องการเก็บคะแนน ไม่อยากให้นักเรียนตกและมาซ่อมทีหลัง และยังคงคอยแนะแนวในเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเรื่องการเรียนหรือเรื่องส่วนตัวของนักเรียน มาสเตอร์ค่อนข้างเข้าใจในความคิดของวัยรุ่น มีวิธีการควบคุมนักเรียนในการสอน และสอนไม่เครียดจนเกินไป มีการพูดทำให้นักเรียนหัวเราะและทำให้ไม่เบื่อได้และมาสเตอร์ก็มักจะหัวเราะตามไปด้วย โดยส่วนตัวดิฉันคิดว่ามาสเตอร์เป็นคนที่ใจดี เฮฮา และชอบการหัวเราะ แต่เมื่อดูอีกในด้านหนึ่ง เมื่อนักเรียนแหกกฎ หรือไม่อยู่ในระเบียบมาสเตอร์ก็มักอบรมสั่งสอน และเมื่อมาสเตอร์พูดถึงเสียงดังดิฉันรู้สึกกลัวมากๆ และเพื่อนก็กลัวไปด้วย โดยส่วนตัวดิฉันเป็นนักเรียนคนหนึ่งที่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนนี้ เพราะวิชาอื่นๆ ล้วนเป็นเนื้อหาภาษาอังกฤษทั้งสิ้นจนที่จะลืมภาษาไทยบ้างเล็กน้อยเพราะความเคยชิน เมื่อเรียนภาษาไทยแล้วรู้สึกได้ครายเครียด และอยากให้มาสเตอร์สอนหลายๆ ปีเพราะโรงเรียนนี้เขานั่นภาษาอังกฤษจนปีสอง – สาม ไม่ค่อยได้เรียน ดิฉันได้ยินรุ่นพี่บอกมาว่ามาสเตอร์เป็นคนที่ชื่นชอบเกาหลีเอามากพอสมควร ชอบดารา, นักร้อง K – Pop (Korea Pop) แรกๆ ก็ไม่คิดว่าจะเป็นความจริงแต่เมื่อหลายคนพูดมากๆ เข้าก็เริ่มเชื่อ ไม่เคยคิดว่ามาสเตอร์จะสนใจเรื่องประเภทนี้ด้วย และเรื่องทรงผมหนูคิดว่าทรงผมของมาสเตอร์แปลกที่สุดในโรงเรียนแต่ก็ดูเข้ากับหน้าของมาสเตอร์ดี เรื่อง

เรียงความนี้ไม่ได้เขียนเพื่อมีจุดประสงค์ลำเอียงหรือยกยอมาสเตอร์ แต่ดิฉันรู้สึกประทับใจในตัว
ของมาสเตอร์จริงๆ และแสดงให้เห็นถึงความสำคัญที่หนูนึกคิดต่อวิชาภาษาไทย

สุดท้ายนี้ดิฉันขอบอกเลยว่าประทับใจในตัวมาสเตอร์มาก ไม่ว่าจะเป็นเทคนิคในการสอน
การตกแต่งเรื่องส่วนตัว หรืออะไรต่างๆ นานา และคุณมาสเตอร์เป็นคนกันเอง เวลาเรียนเป็นเรียน
เล่นเป็นเล่น และดิฉันขอให้มาสเตอร์เป็นครูที่ดีและเป็นคุณครูที่น่าประทับใจของนักเรียนทุกคน
ค่ะ

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา)

จากตัวอย่างที่ 5 ข้างต้นพบว่า ผู้เขียนเรียงความเขียนโดยนำเนื้อหาที่ควรจะเป็นความนำ
และเนื้อเรื่องมาเขียนรวมกันอยู่ใน 1 ย่อหน้าและมีเนื้อหาที่เป็นย่อหน้าสรุปอีก 1 ย่อหน้า ถ้านำ
ตัวอย่างข้างต้นมาจัดเป็นรูปแบบการเขียนเรียงความที่ถูกต้องได้ดังนี้

“หากกล่าวถึงคุณครูสักคนหนึ่งท่าน ในเรื่องความดีของเขาและการสอนหรือความเอาใจ
ใส่นักเรียนก็คงจะยาวไม่น้อยเลยทีเดียว และหากว่าต้องพูดถึงหรือบรรยายความประทับใจที่ให้กับ
คุณครูที่ดีคนหนึ่งนั้น แต่ก็ไม่สามารถบรรยายหมดได้แต่เชื่อว่าคุณครูทุกคนหนูจะประทับใจและมี
แต่ข้อดี ทุกคนย่อมมีข้อเสียของตนเองอยู่เสมอ และไม่มีคนไหนบนโลกที่จะสมบูรณ์แบบทั้งหมด
ได้ แต่คุณครูทุกคนเขาหวังดีกับเราทั้งนั้น ไม่มีใครหวังร้ายและทำให้ลูกศิษย์ไม่เป็นคนดี

ถ้าหากให้กล่าวถึงคุณครูคนหนึ่งดิฉันขอกล่าวถึงมาสเตอร์ X โดยประวัติมาสเตอร์จบที่
มหาวิทยาลัยศิลปากร คณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งเป็นครูสอนภาษาไทยเพียงคนเดียวในโรงเรียนนี้ และ
เป็นคนจริงจังในทุกๆ ด้านไม่ว่าเรื่องใดก็ตามและเป็นคนสอนที่ละเอียดในเนื้อหา และสิ่งที่ดีที่หนู
ประทับใจมาสเตอร์นั้น คงหนีไม่พ้นเรื่องความเอาใจใส่นักเรียน ช่วยให้เรื่องการเก็บคะแนน ไม่
อยากให้นักเรียนตกและมาซ่อมทีหลัง และยังคงแนะนำในเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียน
หรือเรื่องส่วนตัวของนักเรียน มาสเตอร์ค่อนข้างเข้าใจในความคิดของวัยรุ่น มีวิธีการควบคุม
นักเรียนในการสอน และสอนไม่เครียดจนเกินไป มีการพูดทำให้นักเรียนหัวเราะและทำให้ไม่เบื่อ
ได้และมาสเตอร์ก็มักจะหัวเราะตามไปด้วย โดยส่วนตัวดิฉันคิดว่ามาสเตอร์เป็นคนที่ใจดี เฮฮา
และชอบการหัวเราะ แต่เมื่อดูอีกในด้านหนึ่ง เมื่อนักเรียนแหกกฎ หรือไม่อยู่ในระเบียบมาสเตอร์
ก็มักอบรมสั่งสอน และเมื่อมาสเตอร์พูดเสียงดังดิฉันรู้สึกกลัวมากๆ และเพื่อนก็กลัวไปด้วย

โดยส่วนตัวดิฉันเป็นนักเรียนคนหนึ่งที่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนนี้ เพราะวิชา
อื่นๆ ล้วนเป็นเนื้อหาภาษาอังกฤษทั้งสิ้นจนที่จะลืมภาษาไทยบ้างเล็กน้อยเพราะความเคยชิน เมื่อ

เรียนภาษาไทยแล้วรู้สึกได้ครายเครียด และอยากให้มาสเซอร์สอนหลายๆ ปีเพราะโรงเรียนนี้เขาเน้นภาษาอังกฤษจนปีสอง – สาม ไม่ค่อยได้เรียน

ดิฉันได้ยินรุ่นพี่บอกมาว่ามาสเซอร์เป็นคนที่ชื่นชอบเกาหลีเามากพอสมควร ชอบคารา, นักร้อง K – Pop (Korea Pop) แรกๆ ก็ไม่คิดว่าจะเป็นความจริงแต่เมื่อหลายคนพูดมากๆ เข้าก็เริ่มเชื่อ ไม่เคยคิดว่ามาสเซอร์จะสนใจเรื่องประเภทนี้ด้วย และเรื่องทรงผมหนูคิดว่าทรงผมของมาสเซอร์แปลกที่สุดในโรงเรียนแต่ก็ดูเข้ากับหน้าของมาสเซอร์ดี

เรื่องเรียงความนี้ไม่ได้เขียนเพื่อมีจุดประสงค์ลำเอียงหรือยกยอมาสเซอร์ แต่ดิฉันรู้สึกประทับใจในตัวของมาสเซอร์จริงๆ และแสดงให้เห็นถึงความสำคัญที่หนูนึกคิดต่อวิชาภาษาไทย สุดท้ายนี้ดิฉันขอบอกเลยว่าประทับใจในตัวมาสเซอร์มาก ไม่ว่าจะเป็นเทคนิคในการสอน การตกแต่งเรื่องส่วนตัว หรืออะไรต่างๆ นานา และดูมาสเซอร์เป็นคนกันเอง เวลาเรียนเป็นเรียนเล่นเป็นเล่น และดิฉันขอให้มาสเซอร์เป็นครูที่ดีและเป็นคุณครูที่น่าประทับใจของนักเรียนทุกคนค่ะ”

จากการจัดรูปแบบการเขียนเรียงความที่ถูกต้องพบว่า ผู้เขียนเรียงความเรื่องนี้มีองค์ประกอบการเขียนเรียงความครบ 3 ส่วน คือ ความนำ เนื้อเรื่อง และสรุป โดยมี 5 ย่อหน้า คือ ย่อหน้าแรกเป็นย่อหน้าความนำกล่าวถึง ลักษณะของครูทั่วไปที่มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ย่อหน้าที่ 2 กล่าวถึง ประวัติความเป็นมา ลักษณะนิสัยและการเรียนการสอนของคุณครูที่ประทับใจ ย่อหน้าที่ 3 กล่าวถึง วิชาที่ชอบเรียนในโรงเรียนนี้ซึ่งเป็นวิชาของคุณครูที่ประทับใจ ย่อหน้าที่ 4 กล่าวถึง สิ่งที่ชอบและบุคลิกภาพของคุณครูที่ประทับใจ และย่อหน้าสุดท้ายเป็นย่อหน้าสรุปกล่าวถึง เหตุผลที่ประทับใจในคุณครูคนนี้พร้อมอวยพรให้ครู

2. รูปแบบการเขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ

รูปแบบการเขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ หมายถึง รูปแบบการเขียนที่เป็นไปตามองค์ประกอบของการเขียนเรียงความซึ่งประกอบด้วย ความนำ เนื้อเรื่อง และสรุป สามารถแยกได้ 2 ประเภท คือ รูปแบบการเขียนที่มี 3 ย่อหน้า และรูปแบบการเขียนที่มีมากกว่า 3 ย่อหน้าดังต่อไปนี้

2.1 รูปแบบการเขียนที่มี 3 ย่อหน้า

รูปแบบการเขียนที่มี 3 ย่อหน้า หมายถึง รูปแบบการเขียนเรียงความที่มีองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ ความนำ เนื้อเรื่อง และสรุป โดยต้องแบ่งเป็น 3 ย่อหน้าตามองค์ประกอบ จากการศึกษาพบรูปแบบการเขียนที่มี 3 ย่อหน้าจำนวน 44 เรื่องโดยเป็นงานเขียนของ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติจำนวน 8 เรื่อง นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาจำนวน 14 เรื่อง และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญจำนวน 22 เรื่อง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 6

“คำว่าคุณครูตามความเข้าใจของดิฉัน หมายถึงบุคคลที่ประเสริฐที่สุดบุคคลหนึ่ง เพราะว่า ผู้ที่มีความคิดที่จะเป็นครูนั้นแค่คิดก็มีจิตใจที่ประเสริฐแล้ว เนื่องจากการจะเป็นครูได้ จะต้องมีความสมบัติหลายอย่าง เช่น มีความอดทน มีระเบียบวินัย มีความเสียสละ ซื่อสัตย์ มีน้ำใจ และอีกมากมายที่ต้องทำ อย่างเช่น มีความอดทนต่อลูกศิษย์ ซึ่งบางคนอาจต้องอดทนมาเพราะ เด็กๆ มาจากหลายครอบครัว หลายฐานะ หลายนิสัย จะเข้าใจยาก ซึ่งคุณครูจะต้องมีความอดทนอย่างมาก ในการดูแลเอาใจใส่ต่อเด็กๆ จะต้องพยายามสั่งสอนลูกศิษย์ของตนให้ประสบความสำเร็จให้ได้มากที่สุด คุณครูจะต้องซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ เสียสละเวลา บางครั้งจะต้องช่วยดูแลศิษย์ในด้านการเรียน และอาจจะต้องดูแลในเรื่องอื่นๆ ด้วย การมีวินัยก็เช่นกัน คุณครูก็ต้องเป็นคนมีระเบียบวินัยในตัวเอง จึงจะสั่งสอนลูกศิษย์ให้มีระเบียบวินัยได้ เช่น การตรงต่อเวลาในการมาเรียน การตรงต่อเวลาในการส่งงาน และการตรงต่อหน้าที่ที่รับผิดชอบ เป็นต้น

ส่วนประสบการณ์ที่ดีของดิฉันในโรงเรียนอัสสัมชัญนี้ ดิฉันเพิ่มมาแค่ 4 – 5 เดือนแต่ก็มีความประทับใจในคุณครูหลายท่าน ไม่ว่าจะเป็นคุณบัญชา คุณครูภาษาอังกฤษ คุณครูภาษาจีน ในแต่ละท่าน จะมีความพยายามให้เด็กนักเรียนในโรงเรียนของคุณครูเป็นคนดี มีความสามารถ และมีความเจริญก้าวหน้าในชีวิตต่อไป เพื่อจะได้เป็นเยาวชนที่ดีในสังคม และเพื่อจะได้ทำให้ประเทศชาติ บ้าน เมืองเจริญรุ่งเรือง

ดังนั้น คุณครูที่มีผลงานสร้างสรรค์ ที่ดิฉันประทับใจในโรงเรียนอัสสัมชัญแห่งนี้ ดิฉันคิดว่า การมีระเบียบวินัย ที่เข้มงวดดีมาก เพราะจะได้ทำให้เด็กๆ มีระเบียบวินัยติดตัว ไปใช้ในการทำงาน และชีวิตครอบครัว ในอนาคตต่อไป”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ)

จากตัวอย่างที่ 6 ข้างต้นแม้ว่าจะเป็นงานเขียนเรียงความที่มีรูปแบบการเขียน 3 ย่อหน้า ถูกต้องตามรูปแบบการเขียนเรียงความ แต่เมื่อพิจารณาเนื้อหาแต่ละย่อหน้า จะพบว่าไม่ได้ทำหน้าที่ตามองค์ประกอบของการเขียนเรียงความที่ดี กล่าวคือ ในย่อหน้าที่ 1 ไม่ได้ทำหน้าที่ความนำเพียงอย่างเดียวแต่ยังมีส่วนเนื้อเรื่องประกอบอยู่ด้วย อาจจัดเนื้อหาใหม่เพื่อให้ชัดเจนขึ้นได้ดังนี้

“คำว่าคุณครูตามความเข้าใจของดิฉัน หมายถึงบุคคลที่ประเสริฐที่สุดบุคคลหนึ่ง เพราะว่า ผู้ที่มีความคิดที่จะเป็นครูนั้นแค่คิดก็มีจิตใจที่ประเสริฐแล้ว

เนื่องจากการจะเป็นครูได้ จะต้องมีความอดทน มีระเบียบวินัย มีความเสียสละ ซื่อสัตย์ มีน้ำใจ และอีกมากมายที่ต้องทำ อย่างเช่น มีความอดทนต่อลูกศิษย์ ซึ่งบางคนอาจต้องอดทนมาเพราะ เด็กๆ มาจากหลายครอบครัว หลายฐานะ หลายนิสัย จะเข้าใจยาก ซึ่งคุณครูจะต้องมีความอดทนอย่างมากในการดูแลเอาใจใส่ต่อเด็กๆ จะต้องพยายามสั่งสอนลูกศิษย์ของตนให้ประสบความสำเร็จให้ได้มากที่สุด

คุณครูจะต้องซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ เสียสละเวลา บางครั้งจะต้องช่วยดูแลศิษย์ในด้านการเรียน และอาจจะต้องดูแลในเรื่องอื่นๆ ด้วย การมีวินัยก็เช่นกัน คุณครูจะต้องเป็นคนมีระเบียบวินัยในตัวเอง จึงจะสั่งสอนลูกศิษย์ให้มีระเบียบวินัยได้ เช่น การตรงต่อเวลาในการมาเรียน การตรงต่อเวลาในการส่งงาน และการตรงต่อหน้าที่ที่รับผิดชอบ เป็นต้น

ส่วนประสบการณ์ที่ดีของดิฉันในโรงเรียนอัสสัมชัญนี้ ดิฉันเพิ่มมาแค่ 4 – 5 เดือนแต่ก็มีความประทับใจในคุณครูหลายท่าน ไม่ว่าจะเป็นคุณบัญชา คุณครูภาษาอังกฤษ คุณครูภาษาจีน ในแต่ละท่าน จะมีความพยายามให้เด็กนักเรียนในโรงเรียนของคุณครูเป็นคนดี มีความสามารถ และมีความเจริญ ก้าวหน้าในชีวิตต่อไป เพื่อจะได้เป็นเยาวชนที่ดีในสังคม และเพื่อจะได้ทำให้ประเทศชาติ บ้าน เมืองเจริญรุ่งเรือง

ดังนั้น คุณครูที่ดีที่มีผลงานสร้างสรรค์ ที่ดิฉันประทับใจในโรงเรียนอัสสัมชัญแห่งนี้ ดิฉันคิดว่า การมีระเบียบวินัย ที่เข้มงวดดีมาก เพราะจะได้ทำให้เด็กๆ มีระเบียบวินัยติดตัว ไปใช้ในการทำงาน และชีวิตครอบครัว ในอนาคตต่อไป”

จากตัวอย่างข้างต้นมีรูปแบบการเขียนเรียงความที่ถูกต้องครบองค์ประกอบครบ 3 ส่วน คือ ความนำ เนื้อเรื่อง และสรุป โดยสามารถแยกประเด็นความคิดเพิ่มเติมเป็น 5 ย่อหน้าก็ได้ ย่อหน้าแรกเป็นความนำกล่าวถึง ความหมายของครู ย่อหน้าที่ 2 – 3 เป็นเนื้อเรื่องกล่าวถึง คุณสมบัติของครูที่ดี ย่อหน้าที่ 4 เป็นเนื้อเรื่อง กล่าวถึงครูที่นักเรียนพบในโรงเรียนนี้ และย่อหน้าสุดท้ายเป็นส่วนสรุปกล่าวถึง ครูที่มีระเบียบวินัยที่นักเรียนประทับใจมากที่สุด

ภาพรวมของรูปแบบการเขียนที่มี 3 ย่อหน้า แม้ว่านักเรียนอาจเข้าใจว่ารูปแบบของเรียงความเป็นอย่างไร แต่ก็ยังไม่สามารถจัดเรียงลำดับความคิดและแบ่งเนื้อในแต่ละย่อหน้าให้ชัดเจนได้

อย่างไรก็ตามจากข้อมูล ผู้วิจัยรูปแบบการเขียนเรียงความที่มี 3 ย่อหน้าและเนื้อหาในแต่ละย่อหน้าทำหน้าที่เป็นคำนำ เนื้อเรื่องและสรุปได้อย่างถูกต้องด้วย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 7

“ถ้าหากเราจะนึกถึงใครคนหนึ่งที้นอกจากคุณพ่อ คุณแม่ของเรา ใครคนหนึ่งที่เขาได้คอยดูแลเอาใจใส่เรา คอยเป็นห่วงเป็นกำลังใจให้เรา คอยอบรมสั่งสอน และคอยมอบวิชาความรู้ให้กับเราใครคนหนึ่งที้น ยอมเหนื่อย เพื่อเรา โดยที่เขาไม่เคยต้องการหวังสิ่งใดๆ ตอบแทน ใครคนนั้นคงเป็นใครไปไม่ได้นอกจากครู ซึ่งฉันอยากให้เป็น ครูที่ดี ของฉัน

ใครหลายๆ คนอาจให้คำนิยามมากมายที่เกี่ยวกับคำว่า ครู บางคนเปรียบครูเป็นเหมือนกับแสงเทียนที่คอยส่องแสงสว่างไปยังเส้นทางที่ดี บางคนอาจเปรียบเทียบครู เป็นเหมือนกับ เรื่องเล่าหนึ่ง ที่จะนำพาเราไปสู่จุดหมายปลายทางข้างหน้า ด้วยความเห็นที่ แตกต่างกันไปแต่ละคนย่อมที่จะมีความต้องการครูในรูปแบบที่แตกต่างกันไป ฉันเองก็มีความคิด และ ความคาดหวังที่อยากจะ ได้เรียน กับ ครู ที่ดี สามารถให้ความรู้กับนักเรียนได้อย่างเต็มที่ ดูแลเอาใจใส่คอยช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ และคอยให้คำปรึกษาเวลานักเรียนมีปัญหา และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือ สามารถสื่อสารกับนักเรียนในขณะที่ทำการสอนได้อย่างเข้าใจ อย่างเสมอ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาส แสดงความคิดเห็น และรับฟังความคิดเห็น เหล่านั้นมาทำการปรับปรุงแก้ไขการสอนของตนเอง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับครูในอุดมคติของฉันคือ ครูที่โอบอ้อมอารีต่อศิษย์ ไม่หวัง และแสวงหาผลประโยชน์จากศิษย์ ครูจะต้องเป็นผู้ให้ความรู้โดยไม่ปิดบัง ทุ่มเททั้งกำลังกายและกำลังใจในการถ่ายทอดวิชาต่างๆ ให้กับนักเรียนอย่างเต็มที่ มีความยุติธรรม และมีความเป็นกลาง ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง เข้าใจในความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน ไม่ยึดถือเอาอารมณ์และความต้องการของตนเองเป็นใหญ่ เพราะสิ่งเหล่านี้จะเป็นหัวใจสำคัญให้แสงเทียน หรือ เรื่องเล่านี้สามารถนำพาและช่วยขัดเกลานักเรียนไปสู่จุดหมายปลายทาง และพบกับความสำเร็จของชีวิตชีวิตของคนเรานั้นเริ่มตั้งแต่ในวัยเด็กจะได้รับความรู้เบื้องต้นในการดำรงชีวิตจาก พ่อแม่ผู้ปกครอง เมื่อถึงวัยเรียน ครูนั้นจะเป็นคนสอนเราให้เรียนรู้สิ่งต่างๆ นอกจากครูจะสอนหนังสือแล้ว ครูยังเป็นพ่อแม่คนที่ 2 ดังนั้นครูควรเป็นกันเอง และให้กำลังใจศิษย์ ซึ่งจะทำให้เด็กกล้าคิด กล้าถาม และ กล้าแสดงออกและครูยังจะคอยอบรมสั่งสอนให้นักเรียนเจริญเติบโตไปสู่อนาคตที่ดีข้างหน้า แล้วไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในสังคม ครูที่ดีต้องมีการพัฒนาความรู้ สติปัญญาตลอดเวลา มีเมตตา คุณธรรม จริยธรรมที่ดีงาม เป็นแม่พิมพ์ที่เลิศล้ำด้วยคุณค่า ครูทุกคนต้องช่วยกันร่วมสร้างสรรค์ให้ฝันของศิษย์เป็นจริง ครูดีที่ทำให้ฉันประทับใจในโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการคือ มิส X เพราะมิสเป็นคนที่ขยันในการทำงาน คอยดูแลและเอาใจใส่ในการช่วยเหลือนักเรียนในเรื่องต่างๆ เช่น มิสจะคอยดูแลนักเรียนในเรื่องการสอบถ้าใครที่สอบไม่ผ่านเป็นบางวิชา มิสก็จะแนะนำให้ไปเรียนพิเศษกับครูประจำวิชา หรือ แนะนำให้กลับบ้านไปทบทวนอ่านหนังสือ และยังคงคอยให้คำปรึกษาเวลานักเรียนมีปัญหา มิส X จบ ปริญญาโท จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะครูศาสตร์ มิสเป็นคนที่นิสัยที่ใจเย็น ใจดี มีเหตุผลในการตัดสินใจ มีความเป็นกลาง เข้าใจนักเรียนดี แต่มิสเป็นคนที่ไม่ประหยัด เพราะมิสบอกว่าถ้าอยากได้อะไรก็จะตัดสินใจซื้อไปเลย มิสเป็นคนที่สอนวิชาพิมพ์ดีดไทยเวลาสอนในห้องก็สนุกมาก ทำให้ในห้องไม่เครียด

แม้ว่าครูในอุดมคติของฉันจะมีคุณสมบัติมากมาย แต่ข้างในลึกๆ แล้ว ฉันก็หวังเพียงว่าครูทุกคนคงจะ เป็นครูที่พร้อมจะมอบวิชาความรู้ให้กับตัวฉัน และนักเรียนคนอื่นอย่างเต็มใจ สร้างความประทับใจ ให้กับตัวนักเรียนได้ มิใช่ทำให้ฉันและนักเรียนคนอื่นมองครูเป็น แค่อะไรที่เร่ร่อนจ๋าหรือ เป็นแค่เปลวเทียนข้างทาง ที่ทำหน้าที่พาเราข้าม ไปสู่จุดหมายแล้วก็ลาจากกันไป โดยไม่มีอะไรเป็นสิ่งที่น่าจดจำและประทับใจติดตัวไปเลย”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา)

จากตัวอย่างที่ 7 ข้างต้นมีรูปแบบการเขียนเรียงความที่ถูกต้องครบองค์ประกอบครบ 3 ส่วนคือ ความนำ เนื้อเรื่อง และสรุป โดยสามารถแยกเป็น 3 ย่อหน้า ย่อหน้าแรกเป็นความนำ กล่าวถึง ความสำคัญของครู ย่อหน้าที่ 2 เป็นเนื้อเรื่องกล่าวถึง ลักษณะของคุณครูที่ประทับใจ เรื่องการศึกษา นิสัยและคุณสมบัติของครูที่ดี และย่อหน้าสุดท้ายเป็นย่อหน้าสรุปกล่าวถึง คุณสมบัติของคุณครูที่ประทับใจที่คาดหวังได้ในความเป็นจริง

2.2 รูปแบบการเขียนที่มีมากกว่า 3 ย่อหน้า

รูปแบบการเขียนที่มีมากกว่า 3 ย่อหน้า หมายถึง รูปแบบการเขียนที่มีรูปแบบการเขียนเรียงความครบองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ ความนำ เนื้อเรื่อง และสรุป โดยในบางครั้งย่อหน้าเนื้อเรื่องยังสามารถแบ่งประเด็นความคิดได้มากกว่า 1 ประเด็นก็สามารถแยกเขียนประเด็นความคิดนี้เพิ่มเติมเป็นย่อหน้าที่มากกว่า 3 ย่อหน้า ขึ้นไป จากการศึกษารูปแบบการเขียนที่มีมากกว่า 3 ย่อหน้าจำนวน 19 โดยเป็นงานเขียนของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติจำนวน 4 เรื่อง นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาจำนวน 9 เรื่อง และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญจำนวน 6 เรื่อง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 8

“ครูในความหมายสำหรับหลายๆ คนนั้นอาจจะเปรียบเสมือนแม่พิมพ์ของชาติ ครูเป็นผู้ที่คอยดูแลนักเรียนให้อยู่ในกรอบ และเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับลูกศิษย์ แต่ในความคิดของฉัน ครูนั้นเปรียบเสมือนเจ้านายใหญ่ในบริษัท เป็นผู้ที่สามารถสั่งให้เราทำโน่นทำนี่ได้แทบทุกอย่าง โดยมีคะแนนเป็นเงินเดือน

เมื่อตัวฉันได้เข้ามาเรียนในโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชการ ครูที่ฉันรู้จักเป็นคนแรกก็ต้องเป็นครูประจำชั้นอยู่แล้ว ครูประจำชั้นของฉันชื่อ Mr. X เขาบอกว่าให้พวกเราเรียกเขาว่า Mr. X

เขามีรูปร่างที่สูง ผิวดำ ผมสีทอง ตอนนี้อายุ 47 ปี Mr. X เล่าว่า เขาเคยเป็นทหารอยู่ที่กองทัพสหรัฐ 21 ปี 7 เดือน หลังจากที่เกษียณอายุเขาก็ได้มาสอนในโรงเรียนอัสสัมชัญพณิชยการแห่งนี้ เขามีภรรยา 1 คน ภรรยาของเขาเป็นคนจังหวัดนครสวรรค์ มีลูก 2 คน ตอนนี้อย่างทำงานไปด้วย เรียนไปด้วย เขาเรียนต่อ ป.โท ที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และยังเล่าต่อว่าตอนที่เขามาทำงานใหม่ๆ ก็ยังไม่รู้วัฒนธรรมของไทย เวลานั่งในห้องพักครู เขาเอาขาขึ้นมาพาดไว้ที่โต๊ะตามธรรมชาติของคนต่างชาติ เมื่อมีนิสิตคนหนึ่งเดินมาเห็นแล้วบอกว่า เอาลง! นี่มันไม่ใช่มารยาทของไทย ที่ประเทศไทยไม่ทำกันแบบนี้ หลังจากนั้นเขาก็ไม่ทำแบบนั้นอีกเลย เขาเคยบอกกับพวกฉันว่า “ภาษาเป็นสิ่งที่สำคัญ” แล้วเขาก็เล่าไปถึงตอนที่เขายังเป็นวัยรุ่น ที่โรงเรียนของ Mr. X มีสอนภาษาอิตาลี เขานึกในใจว่า จะให้เรียนทำไม? เรียนมาก็ไม่ได้ใช้ เขาเลยไม่สนใจวิชานี้และก็ตกวิชานี้ เมื่อโตขึ้นเขามีเหตุจำเป็นต้องไปที่ประเทศอิตาลี แล้ว Mr. X ก็นึกถึงตอนที่ครูสอนน่าจะตั้งใจเรียน ที่เขาเล่าให้ฟังเพราะว่าไม่อยากเห็นพวกเราเป็นแบบเขา เพราะเวลาไม่สามารถยืมเวลาไปได้อีกแล้ว

ความประทับใจที่ฉันมีต่อ Mr. X ก็คงเป็นความเจ้าระเบียบของเขา เมื่อถึงเวลาเข้าแถวเคารพธงชาติ ฉันก็ต้องยืนให้ตรงตามจุดที่เขาบอก แต่เรื่องเขาแถวห้องฉันก็คงไม่ต่างจากห้องอื่นๆ แต่เมื่อร้องเพลงชาติและสวดมนต์เสร็จ ห้องของฉันต้องเอามือไหว้หลังเสมอ ตอนแรกฉันและเพื่อนๆ ก็รู้สึกว่าจะให้ทำอะไร? ทำเพื่ออะไร? แต่ตอนนี้ก็ทำงานเป็นนิสิตไปแล้ว และในทุกๆ เช้าก็จะมีคนที่มาโรงเรียนสาย เขาก็จะให้วัดพื้นบ้าง วิ่งรอบสนามบ้าง แต่ส่วนใหญ่จะให้วัดพื้นหน้าเสาธง เมื่อถึงเวลาขึ้นห้องต้องเดินให้ตรงแถว และต้องเดินให้รวดเร็ว พอถึงห้องเรียนเขาก็จะบ่นๆ เรื่องโน่นเรื่องนี้บ้างที่ฉันก็ไม่ได้สนใจฟัง เพราะบ้างเรื่องก็พูดซ้ำไปซ้ำมาจนเบื่อ เมื่อถึงช่วงพักเขาก็จะเดินมาไล่ลงไปและเขามาปิดแอร์ ซึ่งเมื่อเลิกจากพักพวกเราที่หวังว่าจะเข้านั่งในห้องแอร์เย็นๆ แต่ไม่เป็นอย่างที่คิดทำให้เราต้องมานั่งใช้กระดากมาพัดหรือไม่ให้หาสมถะอะไรสักอย่างมาพัด บางทีก็ทำให้อารมณ์เสีย แต่ไม่นานก็หาย เวลาผ่านไปถึงช่วงเลิกเรียนของทุกๆ วัน เขาจะมาดูแลความเรียบร้อยของห้องเรียนทุกกระเปาะนิ้วเดียว ยกตัวอย่างเช่น เศษกระดากที่มดยังไม่เว้น เขาจะเดินเก็บรายละเอียดตามโต๊ะเรียนต่างๆ ซึ่งฉันไม่คิดว่าเขาจะเจ้าระเบียบมากมายขนาดนี้ เพราะตั้งแต่เล็กจนโต ยังไม่เคยมีครูคนไหนของฉันที่ตรวจความสะอาดของห้องเรียนละเอียดขนาดนี้มาก่อน และยังมีอีกอย่างที่เขาพูดบ่อยๆ ก็คือ เรื่องมารยาทการไหว้ของพวกเรา เมื่อพวกเราเจอครูคนไหนก็ไม่ค่อยยกมือไหว้ Mr. X บอกว่าเขาเป็นคนต่างชาติเขายังไหว้เลย แล้วทำพวกเราคนไทยแท้ๆ ถึงไม่ยกมือไหว้ครูที่เดินผ่าน

Mr. X ทำให้ฉันรู้และเข้าใจมากขึ้นว่าการเป็นครูนั้น ไม่ใช่เพียงแค่สอนในตำราเพียงเท่านั้น ยังจะต้องคอยดูแลความประพฤตินักเรียนให้อยู่ในกรอบไม่ให้ออกนอกถ่วงนอกทาง สั่งสอนให้

นักเรียนมีมรรยาทและความรับผิดชอบต่อน้ำที่ของตนเอง เพื่อให้เด็กนักเรียนทุกคนเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดี และมีคุณภาพในอนาคต”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ)

จากตัวอย่างที่ 8 ข้างต้นพบว่า การเขียนเรียงความนี้มีรูปแบบการเขียนเรียงความที่มีองค์ประกอบครบ 3 ส่วน คือ ความนำ เนื้อเรื่อง และสรุป โดยตัวอย่างนี้มี 4 ย่อหน้า ในย่อหน้าเนื้อเรื่องแบ่งประเด็นความคิดเป็น 2 ประเด็นผู้เขียนจึงแยกเขียนประเด็นความคิดเป็น 1 ประเด็นต่อ 1 ย่อหน้าทำให้เรียงความเรื่องนี้มีทั้งหมด 4 ย่อหน้า ในรูปแบบการเขียนเรียงความที่ถูกต้องและเนื้อหาที่สอดคล้องกับองค์ประกอบของการเขียนเรียงความ ย่อหน้าแรกเป็นส่วนความนำกล่าวถึง ครูในความหมายเชิงเปรียบเทียบ ย่อหน้าที่ 2-3 เป็นส่วนเนื้อเรื่องแยกเป็น ย่อหน้าที่ 2 กล่าวถึง คุณสมบัติและประวัติของครูที่ประทับใจ ย่อหน้าที่ 3 กล่าวถึง บุคลิกภาพและนิสัยของครูที่ประทับใจ และย่อหน้าสุดท้ายเป็นส่วนสรุปกล่าวถึง ความสำคัญของครู

ภาพรวมของเรียงความเรื่องนี้มีความต้องการตามรูปแบบของการเขียนเรียงความที่มีองค์ประกอบครบ 3 ส่วนคือ ความนำ เนื้อเรื่องและสรุป มีการแยกประเด็นเนื้อหาได้ตามย่อหน้าเนื้อเรื่อง และมีย่อหน้าสรุปที่มีเนื้อหาที่สอดคล้องชัดเจน

จากข้อมูลข้างต้นสามารถจัดรูปแบบการเขียนเรียงความเป็นตารางได้ดังนี้
ตารางที่ 1 รูปแบบการเขียนเรียงความของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภท

รูปแบบการเขียนเรียงความ	จำนวนรูปแบบการเขียนเรียงความ			
	โรงเรียน นานาชาติ	โรงเรียน สองภาษา	โรงเรียน สามัญ	รวม 3 ประเภท
1. รูปแบบการเขียนที่ไม่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ				
1.1 รูปแบบการเขียนที่มีลักษณะคล้ายกลอนเปล่า	1	—	—	1
1.2 รูปแบบการเขียนที่ไม่มีย่อหน้า	1	1	—	2
1.3 รูปแบบการเขียนที่มี 1 ย่อหน้า	14	3	1	18
1.4 รูปแบบการเขียนที่มี 2 ย่อหน้า	2	3	1	6
รวม	18	7	2	27
2. รูปแบบการเขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ				
2.1 รูปแบบการเขียนที่มี 3 ย่อหน้า	8	14	22	44
2.2 รูปแบบการเขียนที่มีมากกว่า 3 ย่อหน้า	4	9	6	19
รวม	12	23	28	63
รวมทั้งสิ้น	30	30	30	90

จากการศึกษารูปแบบของการเขียนเรียงความของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท จำนวน 90 เรื่อง พบรูปแบบการเขียนเรียงความ 2 ประเภทคือ รูปแบบการเขียนที่ไม่มีมืองค์ประกอบแบบเรียงความและรูปแบบการเขียนที่มีมืองค์ประกอบแบบเรียงความ โดยพบรูปแบบการเขียนที่ไม่มีมืองค์ประกอบแบบเรียงความจำนวน 27 เรื่องและการเขียนที่เป็นรูปแบบการเขียนที่มีมืองค์ประกอบแบบเรียงความ จำนวน 63 เรื่อง ปัญหารูปแบบการเขียนที่ไม่มีมืองค์ประกอบแบบเรียงความพบว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหามากที่สุดเป็นจำนวน 18 เรื่อง โดยเฉพาะรูปแบบการเขียนที่มี 1 ย่อหน้ามีจำนวนถึง 14 เรื่องและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาน้อยที่สุดพบเพียง 2 เรื่อง ส่วนการเขียนที่เป็นรูปแบบการเขียนที่มีมืองค์ประกอบแบบเรียงความพบว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีน้อยที่สุดคือ 12 เรื่องและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมากที่สุดเป็นจำนวน 28 เรื่อง อาจสรุปได้ว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาในเรื่องรูปแบบการเขียนเรียงความมากที่สุด อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติไม่มีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับเรื่องการเขียนเรียงความ ทั้งนี้มีผลมาจากหลักสูตรของโรงเรียนประเภทนี้ที่มีจำนวนชั่วโมงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพียง 1 คาบเรียนต่อสัปดาห์

มีข้อสังเกตที่น่าสนใจ คือ แม้ว่าจะพบรูปแบบการเขียนที่เป็นเรียงความที่มี 3 ย่อหน้าของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทมากที่สุด แต่ก็พบอีกว่า แม้จะมีการเขียนเรียงความที่ครบองค์ประกอบ 3 ส่วนคือ ความนำ เนื้อเรื่องและสรุป แต่ส่วนเนื้อเรื่องพบว่า ยังมีเรียงความอีกหลายเรื่องที่ไม่แยกประเด็นเนื้อหาออกเป็นมากกว่า 1 ย่อหน้าทั้งๆ ที่มีประเด็นเนื้อหาสามารถแยกออกได้อีก นอกจากนี้ในส่วนเนื้อเรื่องแต่ละย่อหน้าก็ไม่ได้จัดลำดับความคิดว่า ประเด็นเนื้อหาใดควรเขียนก่อนหลัง บางครั้งพบการซ้ำซ้อนหรือวกวนของประเด็นเนื้อหาในย่อหน้าเดียวกัน ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยที่สอนเนื้อหาเรื่องการเขียนเรียงความจึงต้องให้ความสำคัญกับเนื้อหา วิธีคิดประเด็นเนื้อหา การเรียงลำดับความคิดและหน้าที่ของย่อหน้าด้วย ไม่เพียงแต่นำเรื่องรูปแบบการเขียนเพียงอย่างเดียว

บทที่ 3

ปัญหาการใช้คำในการเขียนเรียงความ

ปัญหาการใช้คำในการเขียนเรียงความ หมายถึง การที่นักเรียนใช้คำในภาษาไทยผิดไปจากหลักการเขียน โดยในบทนี้จะแสดงปัญหาการใช้คำในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่จบการศึกษาจากโรงเรียน 3 ประเภท คือ โรงเรียนนานาชาติ โรงเรียนสองภาษา และโรงเรียนสามัญ ตามข้อมูลที่พบในการศึกษาดังหัวข้อต่อไปนี้

1. การสะกดผิด
2. การใช้คำภาษาพูด
3. การใช้คำภาษาต่างประเทศ
4. การใช้คำผิดความหมาย
5. การใช้คำที่ไม่จำเป็น
6. การใช้คำย่อและอักษรย่อ
7. การใช้บุพบทผิด
8. การใช้สรรพนามผิด
9. การใช้รูปสัญลักษณ์

1. การสะกดผิด

การสะกดผิด หมายถึง การที่นักเรียนเขียนสะกดผิดหลักการเขียนสะกดการันต์ตามที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 การสะกดคำผิดเป็นปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนที่พบได้ทั่วไป นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ เป็นนักเรียนที่จบการศึกษามาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท มีการสะกดผิดรวม

ทั้งหมดจำนวน 222* คำ โดยสามารถแยกได้ดังนี้

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติปรากฏการสะกดผิดจำนวน 106 คำ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาปรากฏการสะกดผิดจำนวน 80 คำ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญปรากฏการสะกดผิดจำนวน 36 คำ

ปัญหาการสะกดผิดของนักเรียนจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทสามารถแยกประเภทได้ดังนี้

1.1 การสะกดพยัญชนะผิด

การสะกดพยัญชนะผิด คือ การสะกดที่มีรูปพยัญชนะบางตัวหายไป มีพยัญชนะเพิ่มขึ้นหรือใช้พยัญชนะตัวอื่นแทนพยัญชนะที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นการสะกดคำที่ผิดไปจากที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 การสะกดพยัญชนะผิดนั้น มีทั้งการสะกดพยัญชนะต้นผิด การสะกดพยัญชนะตัวสะกดผิด และการสะกดตัวการันต์ผิด ดังตัวอย่าง

1.1.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการสะกดพยัญชนะผิดจำนวน 58 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “ปฏิบัติ”	เขียนเป็น “ปะติบัติ”
คำว่า “โอกาส”	เขียนเป็น “โอกาศ”
คำว่า “เครียด”	เขียนเป็น “เค็ลียด”
คำว่า “ประมาณ”	เขียนเป็น “ประมาณ”
คำว่า “สามารถ”	เขียนเป็น “สามาตร”
คำว่า “โทรศัพท์”	เขียนเป็น “โทรสั๊บ”
คำว่า “วิธีการ”	เขียนเป็น “วิทีการ”
คำว่า “สไลด์”	เขียนเป็น “สไตร์”
คำว่า “ผิดพลาด”	เขียนเป็น “ผิดพาด”
คำว่า “ลงโทษ”	เขียนเป็น “ลงโทด”

1.1.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการสะกดพยัญชนะผิดจำนวน 53 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “แม่พิมพ์”	เขียนเป็น “แม่พิมพ์”
------------------	----------------------

* เหนือในการนับคำ 1) คำหนึ่งคำที่สะกดผิดแต่มีหลายรูปแบบหลายรูป ผู้วิจัยจะนับเป็นเพียงหนึ่งคำ เช่น คำว่า “ปฏิบัติ” มีรูปแบบของการสะกดผิด 4 รูป ได้แก่ ปฏิบัติ ปะติบัติ ประติบัติ ปลติบัติ ผู้วิจัยจะนับเป็นคำที่สะกดผิด 1 คำ 2) คำหนึ่งคำที่ปรากฏการสะกดผิดในการเขียนของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภทกันจะนับแยกกันตามประเภทของนักเรียน เช่น นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ เขียนว่า ปฏิบัติ นับเป็นการสะกดผิด 1 คำ ของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนประเภทนี้ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา เขียนว่า ปะติบัติ นับเป็นการสะกดผิด 1 คำ ของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนประเภทนี้ เป็นต้น

คำว่า “อารมณ์”	เขียนเป็น “อารมย์”
คำว่า “ปริกษา”	เขียนเป็น “ปึกษา”
คำว่า “ซื่อสัตย์”	เขียนเป็น “ซื่อสัตว์”
คำว่า “เปล่งประกาย”	เขียนเป็น “เป่งประกาย”
คำว่า “ความทุกข์”	เขียนเป็น “ความทูก”
คำว่า “ทรัพย์สิน”	เขียนเป็น “ทรัพย์สิน”
คำว่า “ประเพณี”	เขียนเป็น “ประเพณี”
คำว่า “เครื่องคิด”	เขียนเป็น “เคร่งคึด”
คำว่า “ลูกศิษย์”	เขียนเป็น “ลูกศิษค์”

1.1.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการสะกดพยัญชนะผิดจำนวน 26 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “ปราดเปรื่อง”	เขียนเป็น “ปราชญ์เปรื่อง”
คำว่า “บัญชี”	เขียนเป็น “บันชี”
คำว่า “สอดแทรก”	เขียนเป็น “สอดแซก”
คำว่า “อุตสาห์”	เขียนเป็น “อุส่า”
คำว่า “มารยาท”	เขียนเป็น “มรรยาท”
คำว่า “สมาร์ท”	เขียนเป็น “สมาด”
คำว่า “กระตือรือร้น”	เขียนเป็น “กระตือรือส้น”
คำว่า “เลย”	เขียนเป็น “เรย”
คำว่า “ปากคลอง”	เขียนเป็น “ปากคอง”
คำว่า “ครับ”	เขียนเป็น “คับ”

1.2 การสะกดสระผิด

การสะกดสระผิด คือ การสะกดที่มีรูปสระบางตัวหายไป มีสระเพิ่มขึ้น หรือใช้สระตัวอื่นแทนสระที่ถูกต้อง ทำให้การสะกดคำผิดไปจากที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ดังตัวอย่าง

1.2.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการสะกดสระผิดจำนวน 10 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “โง่”	เขียนเป็น “ไง่”
คำว่า “ได้”	เขียนเป็น “ไค้”
คำว่า “ไล่”	เขียนเป็น “ไล้”

คำว่า “ใส่”	เขียนเป็น “ใส่”
คำว่า “จริยธรรม”	เขียนเป็น “จริยะธรรม”

1.2.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการสะกดสระผิดจำนวน 10 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “ทะเลาะ”	เขียนเป็น “ทะเลอะ”
คำว่า “สัก”	เขียนเป็น “สีก”
คำว่า “ร้องไห้”	เขียนเป็น “ร้อ้งหัย”
คำว่า “เจ้าระเบียบ”	เขียนเป็น “จ้าวระเบียบ”

1.2.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการสะกดสระผิดจำนวน 6 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “เป็น”	เขียนเป็น “เปิน”
คำว่า “มีส”	เขียนเป็น “มีส”
คำว่า “อาจารย์”	เขียนเป็น “อาจรรย์”
คำว่า “ไม่ใช่”	เขียนเป็น “ไมไ้ใช่”
คำว่า “พิมพ์ดีด”	เขียนเป็น “พิมพ์คิค”

1.3 การสะกดวรรณยุกต์ผิด

การสะกดวรรณยุกต์ผิด คือ การสะกดที่มีรูปวรรณยุกต์บางตัวหายไป มีวรรณยุกต์เพิ่มขึ้น หรือใช้วรรณยุกต์ตัวอื่นแทนวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง ทำให้การสะกดคำผิดไปจากที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ดังตัวอย่าง

1.3.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการสะกดวรรณยุกต์ผิดจำนวน 38 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “นั่น”	เขียนเป็น “นั่น”, “น้น”
คำว่า “ชอบ”	เขียนเป็น “ช่อบ”
คำว่า “ไม่ใช่”	เขียนเป็น “ไมไ้ใช่”
คำว่า “ด้วย”	เขียนเป็น “ด่วย”
คำว่า “บ้าง”	เขียนเป็น “บาง”
คำว่า “ครั้ง”	เขียนเป็น “คร้ง”
คำว่า “ท้วมๆ”	เขียนเป็น “ทวมๆ”
คำว่า “สั้น”	เขียนเป็น “สั้น”
คำว่า “แห้ง”	เขียนเป็น “แห้ง”

คำว่า “เรา” เขียนเป็น “เร้า”

1.3.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการสะกดผิดวรรณยุกต์จำนวน 17 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “บ้าง”	เขียนเป็น “บ่าง”, “บาง”
คำว่า “ใคร”	เขียนเป็น “ไคร”
คำว่า “กุม”	เขียนเป็น “คุ่ม”
คำว่า “สู้”	เขียนเป็น “สื้อ”
คำว่า “ช่วย”	เขียนเป็น “ชวย”
คำว่า “ใส่”	เขียนเป็น “ใส”
คำว่า “ให้”	เขียนเป็น “ไห”
คำว่า “ขึ้น”	เขียนเป็น “จิ้น”

1.3.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการสะกดวรรณยุกต์ผิดจำนวน 4 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “เข้าใจ”	เขียนเป็น “เขาใจ”
คำว่า “ฟุ่มเฟือย”	เขียนเป็น “ฟุ่มเฟือย”
คำว่า “มาสเตอร์”	เขียนเป็น “มาสเตอร์”

จากข้อมูลข้างต้นสามารถแสดงเป็นตารางการเขียนสะกดผิดได้ดังนี้

ตารางที่ 2 การเขียนสะกดผิดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภท

การสะกดผิด	จำนวนคำที่สะกดผิด		
	โรงเรียนนานาชาติ	โรงเรียนสองภาษา	โรงเรียนสามัญ
การสะกดพยัญชนะผิด	58	53	26
การสะกดสระผิด	10	10	6
การสะกดวรรณยุกต์ผิด	38	17	4
รวม	106	80	36

จากการวิเคราะห์การสะกดผิดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท สรุปได้ว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติสะกดผิดมากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ตามลำดับ มีข้อสังเกตว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา จะเขียนสะกดพยัญชนะผิดเป็นจำนวน 2 เท่าของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ส่วนการเขียนสะกดสระผิดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง

3 ประเภทมีการเขียนสะกดผิดในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ส่วนการสะกดวรรณยุกต์ผิดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติจะเขียนสะกดผิดเป็นจำนวน 2 เท่าของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และเป็นจำนวน 10 เท่าของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติหลายคนไม่ใช่คนไทย ส่วนมากมีเชื้อสายญี่ปุ่นจึงไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน นอกจากนั้นยังไม่ได้เปิดรับสื่อภาษาไทย ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้น จึงมักไม่ได้พบรูปเขียนหรือการสะกดคำภาษาไทยจากการอ่านหรือการดู ทำให้ขาดทักษะการใช้ภาษาไทยในการสะกดคำต่างๆ

นอกจากนี้ยังมีข้อสังเกตอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจ คือ คำว่า “มาสเตอร์” และคำว่า “โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ” มีรูปแบบของคำที่สะกดผิดหลายรูปแบบดังนี้

ตารางที่ 3 รูปแบบคำว่า “มาสเตอร์” และคำว่า “โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ” ของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเทศ

คำที่สะกดผิด	รูปแบบของคำที่สะกดผิด		
	โรงเรียนนานาชาติ	โรงเรียนสองภาษา	โรงเรียนสามัญ
มาสเตอร์	มัสเซอร์, มาสเตอร์	มัสเซอร์, มาสเตอร์, มาสเตอร์	มาเซอร์, มาสเตอร์, มาสเตอร์
โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ	พานิช, พาณิชยการ, พาณิชยการณ์	ภาณิชย์, พาณิชยการ, พาณิชยการ, อัสสัมพาณิชยการ	พาณิชการณ์, พาณิชการ, พาณิชยการ, พาณิชยการณ์, พาณิชการ

การสะกดคำว่า “มาสเตอร์” ผิดเป็นเพราะนักเรียนขาดทักษะการสะกดคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ และอาจเขียนตามเสียงพูดของแต่ละคนที่เรียกค่านำหน้าของคุณครูในโรงเรียนแตกต่างกัน ส่วนคำว่า “โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ” ที่แม้จะเป็นชื่อโรงเรียนแต่นักเรียนส่วนหนึ่งก็ยังเขียนสะกดผิดอยู่ และปรากฏรูปแบบหลายรูปแบบ อาจจะแสดงให้เห็นถึงความไม่ใส่ใจในการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องของนักเรียน

2. การใช้คำภาษาพูด

การใช้คำภาษาพูด หมายถึง การใช้ภาษาระดับกันเอง ระดับภาษาปากซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ภายในครอบครัวหรือระหว่างเพื่อนสนิท ภาษาระดับนี้มักใช้ในการพูดเท่านั้นไม่ควรใช้ในการ

เขียน จากการศึกษาพบว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท มีการใช้คำภาษาพูดรวมทั้งหมดจำนวน 98* คำ แยกตามประเภทโรงเรียนได้ดังนี้

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติใช้คำภาษาพูดจำนวน 31 คำ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาใช้คำภาษาพูดจำนวน 31 คำ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญใช้คำภาษาพูดจำนวน 36 คำ

จากการใช้คำภาษาพูดของนักเรียนจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทสามารถแยกประเภทได้ดังนี้

2.1 การใช้คำตามเสียงพูด

การใช้คำตามเสียงพูด คือ การใช้คำต่างๆตามการออกเสียงโดยมีการเปลี่ยนรูปพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ไม่ตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 มีการใช้คำตามเสียงพูดในการเขียนเรียงความของนักเรียนตามประเภทของโรงเรียน ดังนี้

2.1.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้คำตามเสียงพูดจำนวน 7 คำ เช่น

“ครูเป็นคนดีมาก ในโรงเรียนนี้คนนี้”

คำว่า “คนนี้” ควรเขียนเป็นภาษาเขียนว่า “คนหนึ่ง”

“ในยามที่มีปัญหานั้นก็มีพ่อคนที่สองก็คือ มัสเซอร์นี่แหละ”

คำว่า “นี่แหละ” ควรเขียนเป็นภาษาเขียนว่า “นี่ละ”

“ครอบครัวเปรียบเหมือนห้อง 1/3 แต่ก็มีพ่อหรือมัสเซอร์ท่านนี้แหละ”

คำว่า “นี่แหละ” ควรเขียนเป็นภาษาเขียนว่า “นี่ละ”

2.1.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้คำตามเสียงพูดจำนวน 7 คำ เช่น

“เราตามใจตัวเองมากไปมัย”

คำว่า “มัย” ควรเขียนเป็นภาษาเขียนว่า “ไหม”

“ครูมักจะเตือนและอบรมสั่งสอนศิษย์ของเค้าทุกคนอยู่เสมอ”

คำว่า “เค้า” ควรเขียนเป็นภาษาเขียนว่า “เขา”

“ครูเขาจะคุไม สอนแล้วจะฮาไม จะเข้าใจเนื้อหาสักแคไหน”

คำว่า “ไม” ควรเขียนเป็นภาษาเขียนว่า “ไหม”

* เกณฑ์ในการนับจำนวนรวมทั้งหมดนับจากจำนวนคำที่ปรากฏในงานเขียนของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนแต่ละประเภทที่ปรากฏซ้ำกันและรูปแบบนับเป็นคำเดียว

2.1.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้คำตามเสียงพูดจำนวน 7 คำ เช่น

“เค้ามักจะมีประโยคทางเชิงจิตวิทยาอยู่เสมอ”

คำว่า “เค้า” ควรเขียนเป็นภาษาเขียนว่า “เขา”

“ครูอย่างนี้นี่แหละที่จะทำให้เรารู้ตัวว่า เรากำลังทำอะไรอยู่”

คำว่า “นี้แหละ” ควรเขียนเป็นภาษาเขียนว่า “นี่ละ”

“อีกอย่างหนึ่งที่ดิฉันได้รู้คือมีสมิน้ำใจมากกว่าที่ดิฉันคิดไว้”

คำว่า “อีกอย่างหนึ่ง” ควรเขียนเป็นภาษาเขียนว่า “อีกอย่างหนึ่ง”

2.2 การใช้คำลงท้าย

การใช้คำลงท้าย คือ การใช้คำ กลุ่มคำเสริมท้ายประโยค เพื่อความสุภาพหรือบอกวัตถุประสงค์ของผู้พูดในภาษาพูด ซึ่งไม่ควรใช้ในการเขียน แบ่งตามประเภทของโรงเรียน ดังนี้

2.2.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้คำลงท้าย จำนวน 6 คำ เช่น

“เขาอาจจะเราออกไปแล้วละครับ”^{*}

คำว่า “ละครับ” สามารถตัดออกไป เขียนเป็น “เขาอาจจะเราออกไปแล้ว”

“การใส่รองเท้าของเขาคงจะพอรู้แล้วสินะครับ”

คำว่า “สินะครับ” สามารถตัดออกไป เขียนเป็น “การใส่รองเท้าของเขาคงจะพอรู้แล้ว”

“มีสບอกเสมอว่า เริ่มอ่านหนังสือได้แล้วนะคะ”

คำว่า “นะคะ” สามารถตัดออกไป เขียนเป็น “มีสບอกเสมอว่า เริ่มอ่านหนังสือได้แล้ว”

2.2.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้คำลงท้าย จำนวน 7 คำ เช่น

“แม้บ้างครั้งจะดีก็เถอะนะมิสXก็ไม่เคยที่จะดี”

คำว่า “ก็เถอะนะ” สามารถตัดออกไป เขียนเป็น “แม้บ้างครั้งจะดีแต่มิสXก็ไม่เคยที่จะดี”

“__อาจจะเขียนเนื้อเพลง คำร้องบางคำผิดไปบ้าง ก็ต้องขอภัยด้วยนะคะ”

คำว่า “นะคะ” สามารถตัดออกไป เขียนเป็น “__อาจจะเขียนเนื้อเพลง คำร้องบางคำผิดไปบ้าง ก็ต้องขอภัยด้วย”

2.2.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้คำลงท้าย จำนวน 3 คำ เช่น

“เรื่องแบบนี้มันก็สนุกมากเลยจริงๆ สำหรับนักเรียนอย่างพวกเรา”

^{*} ในการแก้ไขข้อบกพร่อง แม้ว่าตัวอย่างจะมีข้อบกพร่องหลายแห่งแต่ผู้วิจัยจะแก้ไขเฉพาะประเด็นหัวข้อที่กำลังกล่าวถึง

คำว่า “เลยจริงๆ” สามารถตัดออกไป เขียนเป็น “เรื่องแบบนี้มันก็สนุกมากสำหรับนักเรียนอย่างพวกเรา”

“ตอนนี้ก็กลับกลายเป็นตัวฉันซะเองที่ชอบกลับไป”

คำว่า “ซะเอง” สามารถตัดออกไป เขียนเป็น “ตอนนี้ก็กลับกลายเป็นตัวฉันที่ชอบกลับไป”

2.3 การใช้สำนวนภาษาพูด

การใช้สำนวนภาษาพูด คือ การใช้กลุ่มคำ วลี ประโยคที่เป็นภาษาพูดเพื่อเสริมความ ซึ่งไม่ควรใช้เป็นภาษาเขียน แบ่งตามประเภทของโรงเรียน ดังนี้

2.3.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้สำนวนภาษาพูดจำนวน 9 สำนวน เช่น

“เพราะเด็กบางคนจะได้รู้ตัวว่าผิดพลาดตรงไหนยังใ้อะไรประมาณนี้”

สำนวน “อะไรประมาณนี้” ไม่มีความหมายที่ชัดเจน ใช้โดยไม่จำเป็น ไม่เป็นภาษาเขียน สามารถตัดสำนวน “อะไรประมาณนี้” ออกไป แล้วเขียนเป็น “เพราะเด็กบางคนจะได้รู้ตัวว่าผิดพลาดที่ใด อย่างไร”

“วันใดที่ครูคนนี้อารมณ์เสียเค้าจะบ่นไม่หยุดเรื่องนู้นเรื่องนี้บ่นไปก็สั่งให้นักเรียนทำงานไป”

สำนวน “เรื่องนู้นเรื่องนี้” มีความหมายว่า เรื่องต่างๆ ไม่เป็นภาษาเขียน ใช้เพื่อเสริมความ สามารถปรับสำนวน “เรื่องนู้นเรื่องนี้” แล้วเขียนเป็น “วันใดที่ครูคนนี้อารมณ์เสีย เค้าจะบ่นเรื่องต่างๆ ไม่หยุดบ่นไปก็สั่งให้นักเรียนทำงานไป”

“บางที่เค้าอาจจะไวมากๆ เช่น คนที่กำลังเครียดมากฝรั่งแบบระวังตัวเป็นอย่างดีก็
ยังเห็นขนาดครูเค้าหันข้างให้ยังเห็นจะเทพไปไหน”

สำนวน “จะเทพไปไหน” มีความหมายว่า เก่งมากๆ ไม่เป็นภาษาเขียน ใช้เพื่อเสริมความ สามารถปรับสำนวน “จะเทพไปไหน” เป็นภาษาเขียน “บางที่เค้าอาจจะไวมากๆ เช่น คนที่กำลังเครียดมากฝรั่งแบบระวังตัวเป็นอย่างดีก็ยังเห็นขนาดครูเค้าหันข้างให้ยังเห็น เก่งมาก”

2.3.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้สำนวนภาษาพูดจำนวน 8 สำนวน เช่น

“ถ้าให้พอลดมาเป็นมิสปกครองของโรงเรียนคุณมันจะนำไหมละ”

สำนวน “มันจะน่าไหมล่ะ” มีความหมายว่า จะดีหรือไม่ ไม่เป็นภาษาเขียน ใช้เพื่อเสริมความสามารถปรับสำนวน “มันจะน่าไหมล่ะ” แล้วเขียนเป็น “ถ้าให้พอล่ามาเป็นมิสปกครองของโรงเรียนคุณจะดีหรือไม่”

“ผมเป็นหนึ่งในนักเรียนที่เรียนพอไปได้ไม่เด่นแต่ก็อย่างว่าละนะ”

สำนวน “แต่ก็อย่างว่าละนะ” อาจมีความหมายว่า แต่อย่างไรก็ตาม สามารถดัดสำนวน “แต่ก็อย่างว่าละนะ” ออกไปเพราะเนื้อความไม่สอดคล้องกัน สำนวน “พอไปได้” มีความหมายว่า พอใช้ สามารถปรับสำนวน แล้วเขียนเป็น “ผมเป็นหนึ่งในนักเรียนที่เรียนพอใช้ ไม่เด่น”

“__เข้าใจในตัวนักเรียนด้วยว่าต้องการอะไรเป็นครูที่มีเหตุผลไม่คิดเองเออเอง”

สำนวน “คิดเองเออเอง” มีความหมายว่า คิดเข้าข้างตนเอง ควรปรับเป็นสำนวนภาษาเขียน แล้วเขียนเป็น “__เข้าใจในตัวนักเรียนด้วยว่าต้องการอะไรเป็นครูที่มีเหตุผล ไม่คิดเข้าข้างตนเอง”

2.3.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้สำนวนภาษาพูดจำนวน 8 สำนวน เช่น

“ครูเป็นผู้ที่สามารถสั่งให้เราทำโน่นทำนี่ได้แทบทุกอย่าง”

สำนวน “ทำโน่นทำนี่” มีความหมายว่า ทำเรื่องต่างๆ สามารถปรับสำนวน “ทำโน่นทำนี่” เป็นภาษาเขียน แล้วเขียนเป็น “ครูเป็นผู้ที่สามารถสั่งให้เราทำเรื่องต่างๆ ได้แทบทุกอย่าง”

“พอถึงห้องเรียนเขาก็จะบ่นๆ เรื่องโน่นเรื่องนี้”

สำนวน “เรื่องโน่นเรื่องนี้” มีความหมายว่า เรื่องต่างๆ สามารถปรับเป็นภาษาเขียน แล้วเขียนเป็น “พอถึงห้องเรียนเขาก็จะบ่นๆ เรื่องต่างๆ”

“ถ้าเรียนกับคุณครูๆ อะไรนิดอะไรหน่อยท่านก็จะว่าเราและบ่น”

สำนวน “อะไรนิดอะไรหน่อย” มีความหมายว่า เรื่องเล็กน้อย สามารถปรับเป็นภาษาเขียน แล้วเขียนเป็น “ถ้าเรียนกับคุณครูๆ เรื่องเล็กน้อยท่านก็จะว่าเราและบ่น”

2.4 การใช้คำสแลง

คำสแลง คือ คำเฉพาะกลุ่มหรือคำที่ใช้ชั่วคราวเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ในภาษาราชการหรือภาษามาตรฐาน เช่น ลุ่น ชิง อัด บี้ม เด้ง วูบ จวก ฯลฯ (ประคอง นิมมานเหมินท์และคณะ 2552 : 99) แบ่งตามประเภทของโรงเรียน ดังนี้

2.4.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้คำสแลงจำนวน 9 คำ เช่น

“ท่านเป็นคนที่สบายชีวิต แต่เวลาสอนขอให้อยู่ในระเบียบ”

คำว่า “ชีวิต” มีความหมายว่า “สบายๆ, ง่ายๆ, ผ่อนคลาย, ไม่เครียด”

“ผมตกบัญชีแต่คะแนนเป็นที่พึงพอใจของมิสXทำให้ในเทอมต่อไปต้องฮึด”

คำว่า “ฮึด” มีความหมายว่า “กระตือรือร้น, พยายามสู้”

2.4.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้คำสแลงจำนวน 9 คำ เช่น

“ม.Xชอบคิดว่า การแต่งตัวในวันศุกร์จะต้องเร็ดกว่าวันธรรมดาที่ใส่ฟอร์มบังคับ ”

คำว่า “เร็ด” มีความหมายว่า “สวยงาม, โดดเด่น”

“มิสจะเผล่พวกเราประจำตอนที่เราไม่ส่งงาน”

คำว่า “เผล่” มีความหมายว่า “ตำหนิ ต่อว่า”

2.4.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้คำสแลงจำนวน 18 คำ เช่น

“Xยังเคยว่า ฉันพูดมากในตอนเช้าแถว ฉันนั้นได้แอบแซ่Xอยู่ในใจ”

คำว่า “แอบแซ่” มีความหมายว่า “เบื้อ, ชวน”

“ถ้ามีอย่างทีคิดไว้ได้ รับรองเลยว่า จะเป็นครูปกครองที่เผล่ที่สุดในประเทศก็ว่าได้”

คำว่า “เผล่” มีความหมายว่า “ขอดเยียม”

จากข้อมูลข้างต้นสามารถจัดทำเป็นตารางการใช้คำภาษาพูดได้ดังนี้

ตารางที่ 4 การใช้คำภาษาพูดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภท

การใช้คำภาษาพูด	จำนวนคำภาษาพูด		
	โรงเรียนนานาชาติ	โรงเรียนสองภาษา	โรงเรียนสามัญ
การใช้คำตามเสียงพูด	7	7	7
การใช้คำลงท้าย	6	7	3
การใช้สำนวนภาษาพูด	9	8	8
การใช้คำสแลง	9	9	18
รวม	31	31	36

จากการวิเคราะห์การใช้คำภาษาพูดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท สรุปได้ว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทใช้คำภาษาพูดประเภทการใช้คำตามเสียงพูด การใช้คำลงท้าย และการใช้สำนวนภาษาพูด จำนวนคำที่ใกล้เคียงกัน ในขณะที่นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญใช้คำภาษาพูดประเภทการใช้คำสแลงมากเป็นจำนวน 2 เท่าของนักเรียนโรงเรียนที่มาจาก

นานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา อาจจะกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญไม่ใส่ใจการใช้ภาษาเขียนที่ถูกต้อง ใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน ทำให้ภาษาไม่สละสลวย

ยังมีข้อสังเกตอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจ คือ เมื่อนับจำนวนคำของการใช้ภาษาพูดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทพบว่า มีจำนวนคำใกล้เคียงกันได้แก่ นักเรียนที่มาจากนานาชาติจำนวน 31 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาจำนวน 31 คำ และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญจำนวน 36 คำ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การใช้คำภาษาพูดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทไม่แตกต่างกัน เนื่องจากนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทมีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาพูดที่อยู่ในชีวิตประจำวัน แล้วนำมาใช้เป็นภาษาเขียนโดยไม่เห็นความสำคัญ นอกจากนี้ยังมีการใช้คำภาษาพูดที่ปรากฏร่วมกันในนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทอยู่หลายคำ ได้แก่ คำว่า “เค้า”, คำว่า “เยอะ”, คำว่า “นั่นเอง”, คำว่า “นะคะ” และคำว่า “ละ” ทั้ง 5 คำนี้ยังพบจำนวนมากในการให้อยู่ในเกณฑ์ที่สูงมาก การใช้คำภาษาพูดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทเพราะไม่ใส่ใจใช้ภาษาเขียนที่ถูกต้อง

3. การใช้คำภาษาต่างประเทศ

การใช้คำภาษาต่างประเทศ คือ การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ จากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทมีการใช้คำภาษาต่างประเทศจำนวน 40 คำ แยกเป็นนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติจำนวน 18 คำซึ่งเป็นจำนวนที่สูงที่สุด รองลงมา คือ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาจำนวน 14 คำ และจำนวนน้อยที่สุด คือ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญจำนวน 8 คำ สามารถแยกประเภทได้ ดังนี้

3.1 การเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรโรมัน แบ่งตามประเภทของโรงเรียน ดังนี้

3.1.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรโรมันจำนวน 12 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า วิชา “Reading” ควรเขียนเป็น “วิชาการอ่าน”

คำว่า วิชา “Conversation” ควรเขียนเป็น “วิชาการสนทนา”

คำว่า วิชา “Math” ควรเขียนเป็น “วิชาคณิตศาสตร์”

3.1.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรโรมันจำนวน 9 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า วิชา “Listening” ควรเขียนเป็น “วิชาการฟัง”

คำว่า วิชา “Grammar” ควรเขียนเป็น “วิชาไวยากรณ์”

คำว่า วิชา “Moral” ควรเขียนเป็น “วิชาจริยศึกษา”

3.1.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรโรมันจำนวน 6 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “Retake” ควรเขียนเป็น “การสอบซ่อม”

คำว่า “Attendance” ควรเขียนเป็น “สมุดเรียกชื่อ”

คำว่า “Journal” ควรเขียนเป็น “สมุดบันทึกบัญชีรายวัน”

3.2 การเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรไทย คือ การใช้คำภาษาต่างประเทศโดยเขียนทับศัพท์ด้วยตัวอักษรไทย แบ่งตามประเภทของโรงเรียน ดังนี้

3.2.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรไทยจำนวน 6 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “ซีท” ควรเขียนเป็น “เอกสารประกอบการเรียนการสอน”

คำว่า “ควิช” ควรเขียนเป็น “การสอบย่อย”

คำว่า “ซีลือก” ควรเขียนเป็น “การถ่ายเอกสาร”

3.2.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรไทยจำนวน 5 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “ลิงค์” ควรเขียนเป็น “เชื่อมต่อ, เชื่อมต่อ”

คำว่า ตอน “เบรก” ควรเขียนเป็น “ตอนพัก”

คำว่า “อินเทนซีฟ” ควรเขียนเป็น “การเรียนเสริม”

3.2.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรไทยจำนวน 2 คำ ดังตัวอย่าง

คำว่า “คลาส” ควรเขียนเป็น “ห้องเรียน, ชั้นเรียน”

คำว่า “โฮมรูม” ควรเขียนเป็น “การอบรมตอนเช้าก่อนเริ่มชั้นเรียน”

จากข้อมูลข้างต้นสามารถจัดทำเป็นตารางการใช้คำภาษาต่างประเทศได้ดังนี้

ตารางที่ 5 การใช้คำภาษาต่างประเทศของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภท

การใช้คำภาษาต่างประเทศ	จำนวนคำภาษาต่างประเทศ		
	โรงเรียนนานาชาติ	โรงเรียนสองภาษา	โรงเรียนสามัญ
การเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรโรมัน	12	9	6
การเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรไทย	6	5	2
รวม	18	14	8

จากการวิเคราะห์การใช้คำภาษาต่างประเทศของนักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท สรุปได้ว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีการเขียนคำภาษาต่างประเทศเป็นอักษรโรมันเป็นจำนวนมากที่สุดและเป็นจำนวน 2 เท่าของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ นอกจากนี้ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีการเขียนคำภาษาต่างประเทศเป็นคำทับศัพท์ภาษาไทยเป็นจำนวนมากที่สุด และเป็นจำนวน 3 เท่าของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ในขณะที่นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีการเขียนคำภาษาต่างประเทศทั้ง 2 ประเภทเป็นจำนวนที่ใกล้เคียงกัน อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีการกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 15 ชั่วโมงต่อสัปดาห์มากกว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ รู้จักคำภาษาต่างประเทศมากกว่า จึงใช้มากกว่าทำให้เกิดปัญหาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนเรียงความ

ข้อสังเกตที่น่าสนใจ คือ มีการใช้คำภาษาต่างประเทศเขียนเป็นตัวอักษรโรมันที่ปรากฏร่วมอยู่ในการเขียนของนักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท คือ คำว่า “Accounting” ซึ่งควรจะเขียนเป็นศัพท์บัญญัติ ว่า “วิชาการบัญชี” แต่ก็มีนักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทเขียนเป็นคำภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า รายวิชาชื่อที่ปรากฏในหลักสูตรของโรงเรียน อัสสัมชัญพาณิชย์การเขียนเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด ทำให้นักเรียนในโรงเรียนเกิดความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษมากกว่าและชื่อรายวิชาเขียนเป็นภาษาอังกฤษจะเขียนได้ง่ายกว่าการเขียนคำศัพท์บัญญัติ

4. การใช้คำผิดความหมาย

การใช้คำผิดความหมาย คือ การใช้คำที่มีความหมายไม่เหมาะสมกับใจความในประโยค โดยใช้คำชนิดเดียวกันหรือต่างชนิดกัน แต่มีความหมายคล้ายกับคำที่ควรใช้หรือใช้คำที่มีความหมายต่างออกไป ซึ่งทำให้ใจความของประโยคผิดไปไม่ชัดเจนและหรือเปลี่ยนไปจากเจตนาของผู้ส่งสาร จากการศึกษาพบว่า นักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทมีการใช้คำผิดความหมายทั้งหมดจำนวน 30 คำ แยกตามประเภทของโรงเรียน ดังนี้

4.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้คำผิดความหมายจำนวน 4 คำ ดังตัวอย่าง

“มิส X จะพูดโอบล้อมให้ใจเย็น”

ข้อความนี้ใช้คำผิดความหมาย คือ คำว่า “โอบล้อม” ซึ่งมีความหมายว่า การล้อมกรอบโดยคนจำนวนมาก แทนคำว่า “หวานล้อม” ที่มีความหมายว่า พูดตะล่อมเข้ามาตามที่ต้องการ เช่น พูดหวานล้อม จึงควรเปลี่ยนเป็น “มิส X จะพูดหวานล้อมให้ใจเย็น” จึงจะถูกความหมาย

“X เป็นครูที่เอาใจนักเรียนไม่ว่านักเรียนคนไหนจะตั้งใจเรียนหรือไม่ตั้งใจเรียน”

ข้อความนี้ใช้คำพิเคราะห์ความหมาย คือ คำว่า “เอาใจ” ซึ่งมีความหมายว่า คอยปฏิบัติให้ถูกใจตามใจ ควรจะเปลี่ยนเป็นคำว่า “ใส่ใจ” ที่มีความหมายว่า เอาใจจดจ่อ แล้วเขียนเป็น “X เป็นครูที่ใส่ใจนักเรียนไม่ว่านักเรียนคนไหนจะตั้งใจเรียนหรือไม่ตั้งใจเรียน” จึงจะถูกความหมาย

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้คำพิเคราะห์ความหมายจำนวน 19 คำ ดังตัวอย่าง

“ผมช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัว”

ข้อความนี้ใช้คำพิเคราะห์ความหมาย คือ คำว่า “กิจการ” ซึ่งมีความหมายว่า การงานที่ประกอบควรจะเปลี่ยนเป็นคำว่า “ภาระ” ที่มีความหมายว่า การงานที่หนัก หน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ แล้วเขียนเป็น “ผมช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัว” จึงจะถูกความหมาย

“ผู้จัดการโรงเรียนหาว่าทำงานไม่ดี”

ข้อความนี้ใช้คำพิเคราะห์ความหมาย คือ คำว่า “ผู้จัดการ” ซึ่งมีความหมายว่า บุคคลที่มีหน้าที่บริหารและควบคุมดูแลกิจการบริษัท ควรจะเปลี่ยนเป็นคำว่า “ผู้อำนวยการ” ที่มีความหมายว่า บุคคลที่มีหน้าที่บริหารจัดการกิจการในโรงเรียน แล้วเขียนเป็น “ผู้อำนวยการโรงเรียนหาว่าทำงานไม่ดี” จึงจะถูกความหมาย

4.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้คำพิเคราะห์ความหมายจำนวน 9 คำ ดังตัวอย่าง

“มีมีสคนหนึ่งที่เป็นครูคู่ชั้นของตนเอง”

ข้อความนี้ใช้คำพิเคราะห์ความหมาย คือ คำว่า “คู่ชั้น” เป็นคำที่มีความหมายไม่ชัดเจน ควรจะเปลี่ยนเป็นคำว่า “ครูประจำชั้นหรือครูที่ปรึกษา” ที่มีความหมายว่า ครูที่มีหน้าที่ดูแลนักเรียนในห้องเรียน แล้วเขียนเป็น “มีมีสคนหนึ่งที่เป็นครูประจำชั้นของตนเอง” จึงจะถูกความหมาย

“ครูทุกคนจะต้องมีจิตใต้สำนึกของความเป็นครู”

ข้อความนี้ใช้คำพิเคราะห์ความหมาย คือ คำว่า “จิตใต้สำนึก” ซึ่งมีความหมายว่า ภาวะของจิตที่ไม่อาจรู้สึกได้ ควรจะเปลี่ยนเป็นคำว่า “จรรยาบรรณ” ที่มีความหมายว่า ประมวลความประพฤติที่ผู้ประกอบอาชีพการงานแต่ละอย่างกำหนดขึ้น แล้วเขียนเป็น “ครูทุกคนจะต้องมีจรรยาบรรณของความเป็นครู” จึงจะถูกความหมาย

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปเป็นตารางการใช้คำพิเคราะห์ความหมายได้ดังนี้

ตารางที่ 6 การใช้คำผิดความหมายของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภท

การใช้คำผิดความหมาย	จำนวนคำผิดความหมาย		
	โรงเรียนนานาชาติ	โรงเรียนสองภาษา	โรงเรียนสามัญ
การใช้คำผิดความหมาย	4	19	9

จากการวิเคราะห์การใช้คำผิดความหมายของนักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท สรุปได้ว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีการใช้คำผิดความหมายมากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ และน้อยที่สุดคือ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ มีข้อสังเกตว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีการใช้คำผิดความหมายมากเป็นจำนวน 4 เท่าของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและมากเป็นจำนวน 2 เท่าของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ อาจมีสาเหตุเพราะว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีความระมัดระวังในเรื่องการใช้ความหมายของคำน้อยจึงทำให้มีโอกาสผิดมาก อาจเป็นเพราะ คิดว่าตนเองมีความรู้ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในระดับใกล้เคียงกัน ต่างกับนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติที่อาจจะคำนึงถึงความหมายของคำมากกว่า เพราะคิดว่าตนมีความรู้ภาษาไทยน้อย

5. การใช้คำที่ไม่จำเป็น

การใช้คำที่ไม่จำเป็น คือ การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำที่เกินมาโดยความหมายซ้ำกันซึ่งอาจจะทำให้ข้อความไม่สละสลวย ไม่ชัดเจน หรือผิดความหมาย จากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท มีการใช้คำที่ไม่จำเป็นทั้งหมดจำนวน 29 คำ แยกตามประเภทของโรงเรียน ดังนี้

5.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้คำที่ไม่จำเป็น จำนวน 7 คำ ดังตัวอย่าง

“สิ่งที่ฉันประทับใจในตัวของ Mr. X คือก็คงเป็นความดีและความเจ้าระเบียบของเขา”

ข้อความนี้ “คือก็คงเป็น” ใช้คำที่ไม่จำเป็นทำให้ข้อความไม่สละสลวย กล่าวคือ มีคำว่า “คือ – ก็” เกินมาในประโยค ควรตัดออกและควรเขียนเป็น “สิ่งที่ฉันประทับใจในตัวของ Mr. X คงเป็นความดีและความเจ้าระเบียบของเขา”

“ครูไม่เคยสอนให้เป็นคนนักเรียนเป็นเด็กแล้ว”

ข้อความ “ให้เป็นคนนักเรียนเป็นเด็กเลย” ใช้คำที่ไม่จำเป็นทำให้ข้อความไม่ชัดเจน ควรตัดคำว่า “ให้เป็น – เด็ก” ออกไปและควรเขียนเป็น “ครูไม่เคยสอนนักเรียนให้เป็นคนเลย”

5.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้คำที่ไม่จำเป็นจำนวน 13 คำ ดังตัวอย่าง

“คุณครูคือผู้เสียสละทุกอย่างให้กับลูกศิษย์ เสมือนผู้คนที่ดีทำความดีโดยมีความสุขถึงแม้จะมีความสุขทุกซอกทุกกับลูกศิษย์บ้าง”

ข้อความ “ผู้คนที่ดีทำความดี” ใช้คำที่ไม่จำเป็นทำให้ข้อความไม่ชัดเจน ควรตัดคำว่า “คน – ดี” ออกไปและควรเขียนเป็น “คุณครูคือผู้เสียสละทุกอย่างให้กับลูกศิษย์ เสมือนผู้ที่ทำความดีโดยมีความสุขถึงแม้จะมีความสุขทุกซอกทุกกับลูกศิษย์บ้าง”

“ครูยังจะคอยอบรมสั่งสอนให้นักเรียนเจริญเติบโต ไปสู่อนาคตที่ดีข้างหน้า”

ข้อความ “ไปสู่อนาคตที่ดีข้างหน้า” ใช้คำที่ไม่จำเป็น ทำให้ข้อความไม่สละสลวย ควรตัดคำว่า “ข้างหน้า” ออกไปและควรเขียนเป็น “ครูยังจะคอยอบรมสั่งสอนให้นักเรียนเจริญเติบโตไปสู่อนาคตที่ดี”

5.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้คำที่ไม่จำเป็นจำนวน 9 คำ ดังตัวอย่าง

“มีสXลักษณะท่าทางเหมือนกันมากคล้ายกันมากกับคุณครูที่โรงเรียนเก่า”

ข้อความ “เหมือนกันมากคล้ายกันมาก” ใช้คำที่ไม่จำเป็น ทำให้ข้อความไม่สละสลวย ควรตัดคำว่า “เหมือนกันมาก” และควรเขียนเป็น “มีสXลักษณะท่าทางคล้ายกับคุณครูที่โรงเรียนเก่ามาก”

“มีสจึงเป็นคนที่ผมประทับใจและชื่นชมและชื่นชอบ”

ข้อความ “และชื่นชมและชื่นชอบ” ใช้คำที่ไม่จำเป็นทำให้ข้อความไม่สละสลวย ควรตัดคำว่า “และ” ออกไปและควรเขียนเป็น “มีสจึงเป็นคนที่ผมประทับใจ ชื่นชมและชื่นชอบ”

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปเป็นตารางการใช้คำฟุ่มเฟือยได้ดังนี้

ตารางที่ 7 การใช้คำที่ไม่จำเป็นของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภท

การใช้คำที่ไม่จำเป็น	จำนวนคำที่ไม่จำเป็น		
	โรงเรียนนานาชาติ	โรงเรียนสองภาษา	โรงเรียนสามัญ
การใช้คำที่ไม่จำเป็น	7	13	9

จากการวิเคราะห์การใช้คำที่ไม่จำเป็นของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท สรุปได้ว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีการใช้คำที่ไม่จำเป็นมากที่สุด ส่วนนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีการใช้คำที่ไม่จำเป็นน้อยกว่า โดยที่มีรูปแบบการใช้คำที่แสดงความหมายซ้ำกัน เช่น คำว่า “อยากจะเรียนอยากจะศึกษา”, คำว่า “เหมือนกันมากคล้ายกันมาก” และอีกหนึ่งรูปแบบ คือ การใช้คำที่ไม่จำเป็น เช่น คำว่า “ผู้คนที่ดีทำความดี” เป็น 2 รูปแบบที่พบในนักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท อาจจะกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาไม่สนใจการเขียนที่ดีและอาจเรียนภาษาไทยมาน้อย ทำให้ขาดทักษะการใช้ภาษาไทยในการเขียน

6. การใช้คำย่อและอักษรย่อ

คำย่อ คือ คำที่ตัดส่วนใดส่วนหนึ่งออกไปทำให้คำสั้นลง เช่น แอร์ มาจากแอร์โฮสเตส หรือ เส มาจาก เสนาธิการ เป็นต้น ทั้งที่ย่อจากชื่อเฉพาะและย่อกำนามทั่วไป (ประคอง นิมมานเหมินท์และคณะ 2552 : 95)

อักษรย่อ คือ อักษรที่มาจากพยัญชนะต้นของแต่ละพยางค์ มีทั้งที่ย่อจากชื่อเฉพาะและย่อกำนามทั่วไป ส่วนใหญ่เป็นอักษรที่หน่วยงานนั้นๆกำหนดขึ้นใช้ (ประคอง นิมมานเหมินท์และคณะ 2552 : 96) จากการศึกษาพบว่า นักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทมีการใช้คำย่อและอักษรย่อทั้งหมดจำนวน 18 คำ แยกตามประเภทของโรงเรียน ดังนี้

6.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้คำย่อจำนวน 2 คำ และการใช้อักษรย่อจำนวน 2 คำ ดังตัวอย่าง

การใช้คำย่อ ได้แก่ คำว่า “Pro A” แทนคำเต็มของคำว่า “Program A”

คำว่า “Math” แทนคำเต็มของคำว่า “Mathematics”

การใช้อักษรย่อ ได้แก่ คำว่า “M.” แทนคำเต็มของคำว่า “Master”

คำว่า “ACC” แทนคำเต็มของคำว่า “Assumption Commercial College”

6.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้คำย่อจำนวน 6 คำ และการใช้อักษรย่อจำนวน 2 คำ ดังตัวอย่าง

การใช้คำย่อ ได้แก่ คำว่า “โปร B” แทนคำเต็มของคำว่า “โปรแกรม B”

คำว่า “Conver” แทนคำเต็มของคำว่า “Conversation”

คำว่า “Bus Eng” แทนคำเต็มของคำว่า “Business English”

การใช้อักษรย่อ ได้แก่ คำว่า “Mr.” แทนคำเต็มของคำว่า “Mister”

คำว่า “ภ.” แทนคำเต็มของคำว่า “ภราดา”

6.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้คำย่อจำนวน 4 คำ และการใช้อักษรย่อจำนวน 2 คำ ดังตัวอย่าง

การใช้คำย่อ ได้แก่ คำว่า “ไมค์” แทนคำเต็มของคำว่า “ไมโครโฟน”

คำว่า “ลือก” แทนคำเต็มของคำว่า “ซีร็อก”

คำว่า “แอร์” แทนคำเต็มของคำว่า “แอร์คอนดิชั่น”

คำว่า “คอม” แทนคำเต็มของคำว่า “คอมพิวเตอร์”

การใช้อักษรย่อ ได้แก่ คำว่า “บ.” แทนคำเต็มของคำว่า “บราเดอร์”

คำว่า “นร.” แทนคำเต็มของคำว่า “นักเรียน”

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปเป็นตารางการใช้คำย่อและอักษรย่อได้ดังนี้

ตารางที่ 8 การใช้คำย่อและอักษรย่อของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภท

การใช้คำย่อและอักษรย่อ	จำนวนคำย่อและอักษรย่อ		
	โรงเรียนนานาชาติ	โรงเรียนสองภาษา	โรงเรียนสามัญ
การใช้คำย่อ	2	6	4
การใช้อักษรย่อ	2	2	2
รวม	4	8	6

จากการวิเคราะห์การใช้คำย่อและอักษรย่อของนักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท สรุปได้ว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีการใช้คำย่อและอักษรย้อมากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ และน้อยที่สุดคือ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ อาจเป็นเพราะว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาไม่ใส่ใจในภาษาเขียน จะใช้ภาษาที่เน้นความสะดวก สั้น กระชับ เรียบง่าย แต่ไม่ถูกหลักเกณฑ์

ตารางที่ 9 การเขียนรูปแบบของการใช้คำย่อและอักษรย่อ

คำเต็ม	รูปแบบของคำย่อและอักษรย่อ		
	โรงเรียนนานาชาติ	โรงเรียนสองภาษา	โรงเรียนสามัญ
โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ	เอซีซี, ACC	อัสสัมชัญพาณิชยการ, อัสสัมพาณิชย์, พาณิชย์, ACC	ACC

จากตารางข้างต้น จะพบว่า คำเต็มของคำว่า “โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ” นักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทจะเขียนเป็นคำย่อและอักษรย่อ เพียงแต่ต่างกันที่รูปแบบของคำ นักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทจะเขียนคำย่อและอักษรย่อแทนคำเต็มเมื่อต้องเขียนคำเต็มที่มีจำนวนคำยาวๆ หลายๆ คำด้วยความเคยชิน โดยไม่สนใจหลักเกณฑ์ทางไวยากรณ์ว่าควรเขียนอย่างไรในงานเขียนประเภทเป็นทางการ

7. การใช้คำบุพบทผิด

การใช้คำบุพบทผิด คือ การใช้คำบุพบทที่ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม ได้แก่ การใช้คำบุพบทในตำแหน่งที่ต้องใช้ การใช้คำบุพบทในตำแหน่งที่ไม่ต้องใช้ และการใช้คำบุพบทอื่นแทนคำบุพบทที่ถูกต้อง ทำให้เนื้อความไม่สละสลวย ดังตัวอย่าง

7.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้คำบุพบทผิดจำนวน 24 คำ ดังตัวอย่าง

“ท่านได้จบการศึกษาในระดับปริญญาโทในคณะพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย”

ข้อความนี้ใช้คำบุพบทอื่นแทนคำบุพบทที่ถูกต้อง กล่าวคือ ใช้คำว่า “ใน” แทนคำว่า “จาก” จึงควรเปลี่ยนใหม่เป็น “ท่านได้จบการศึกษาในระดับปริญญาโทจากคณะพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย”

“ประเพณีไหว้ครู อันทำให้รู้จักความเคารพต่อครู”

ข้อความนี้ใช้คำบุพบทในตำแหน่งที่ไม่ต้องใช้ กล่าวคือ ใช้คำว่า “ต่อ” หน้าคำว่า “ครู” โดยไม่จำเป็นต้องใช้ จึงควรตัดออกและปรับปรุงภาษาเป็น “ประเพณีไหว้ครู อันทำให้ทุกคนรู้จักเคารพครู”

7.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้คำบุพบทผิดจำนวน 20 คำ ดังตัวอย่าง

“ครูต้อให้นักเรียนมองว่าตัวของเค้าเป็นอะไร แต่ครูก็ยังมีความรักให้ณ.ทุกคน”

ข้อความนี้ไม่ใช้คำบุพบทในตำแหน่งที่ต้องใช้ กล่าวคือ ควรใช้คำบุพบท “แก่” หลังคำว่า “ให้” จึงควรเปลี่ยนเป็น “ครูต้อให้นักเรียนมองว่าตัวของเค้าเป็นอะไร แต่ครูก็ยังมีความรักให้แก่ณ.ทุกคน”

“หากว่าต้องพูดถึงหรือบรรยายความประทับใจที่มีให้กับคุณครูที่ดีคนหนึ่งนั้น”

ข้อความนี้ใช้คำบุพบทอื่นแทนคำบุพบทที่ถูกต้อง กล่าวคือ ใช้คำว่า “กับ” แทนคำว่า “แต่” จึงควรเปลี่ยนใหม่เป็น “หากว่าต้องพูดถึงหรือบรรยายความประทับใจที่มีให้แก่คุณครูที่ดีคนหนึ่งนั้น”

7.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้คำบุพบทผิดจำนวน 15 คำ ดังตัวอย่าง

“ถึงแม้ว่าบางครั้งจะค่า ว่า หรือดีเรา แต่ก็เพราะว่าคุณครูทุกท่านต่างรักและหวังดีต่อเรา”

ข้อความนี้ใช้คำบุพบทอื่นแทนคำบุพบทที่ถูกต้อง กล่าวคือ ใช้คำว่า “ต่อ” แทนคำว่า “กับ” จึงควรเปลี่ยนใหม่เป็น “ถึงแม้ว่าบางครั้งจะค่า ว่า หรือดีเรา แต่ก็เพราะว่าคุณครูทุกท่านต่างรักและหวังดีกับเรา”

“ความคาดหวังผมที่มีต่อครู ต้องการครูที่ใส่ใจดูแลนักเรียนในบางเวลา”

ข้อความนี้ไม่ใช้คำบุพบทในตำแหน่งที่ต้องใช้ กล่าวคือ ควรใช้คำบุพบท “ของ” หน้าคำว่า “ผม” จึงควรเปลี่ยนใหม่เป็น “ความคาดหวังของผมที่มีต่อครู ต้องการครูที่ใส่ใจดูแลนักเรียนในบางเวลา”

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปเป็นตารางการใช้คำบุพบทผิด ได้ดังนี้

ตารางที่ 10 การใช้คำบุพบทผิดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภท

การใช้คำบุพบทผิด	จำนวนคำที่ใช้บุพบทผิด		
	โรงเรียนนานาชาติ	โรงเรียนสองภาษา	โรงเรียนสามัญ
การใช้คำบุพบทผิด	24	20	15

จากการวิเคราะห์การใช้คำบุพบทผิดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท สรุปได้ว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีการใช้คำบุพบทผิดคำมากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และน้อยที่สุดคือ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ อาจเป็นเพราะว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติไม่ใส่ใจการเขียนโดยใช้ภาษาเขียนที่ถูกต้อง หรืออาจเรียนภาษาไทยมาไม่มากนัก รวมทั้งไม่ได้อ่านหนังสือภาษาไทยในชีวิตประจำวัน จึงทำให้ขาดทักษะการใช้ภาษาไทย

8. การใช้คำสรรพนามผิด

การใช้คำสรรพนามผิด คือ การใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับบุคคล และการใช้คำสรรพนามไม่คงที่ ทำให้เนื้อความไม่สละสลวย สามารถแยกประเภทได้ดังนี้

8.1 การใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับบุคคล

การใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับบุคคล คือ การใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับระดับของบุคคลที่กล่าวถึงในการเขียนเรียงความ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกล่าวถึงคุณครูผู้ซึ่งเป็นบุคคลที่ควรเคารพ เช่น การใช้คำบุรุษสรรพนาม “แก” “เขา” “เค้า” “เธอ” แทนคุณครู และการใช้ชื่อคุณครูที่ไม่มีคำนำหน้าเป็นคำสรรพนาม ดังตัวอย่าง

8.1.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับบุคคล จำนวน 22 คน ดังตัวอย่าง

“ครูที่ฉันประทับใจในโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชการ คือ Mr. X ค่ะ เขาสอนวิชาบัญชี Mr. X มีเคยอายุประมาณ 60 กว่าปีแล้ว เขเคยเป็นนักบัญชีอยู่ที่สหรัฐอเมริกา Mr. X มีผิวขาวไม่มีผม สูง ผอม และตาโต”

ข้อความนี้ใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับบุคคล คือ คำว่า “เขา” และ “เธอ” ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามแทน Mr. X ที่หมายถึงคุณครู เป็นคำสรรพนามที่ไม่สุภาพ ควรเปลี่ยนเป็นคำว่า “ท่าน” จึงจะเหมาะสม

“X เคยสอนพี่ของผมนมาก่อนแล้วพี่ผมบอกว่า X มีความอดทนสูงมากจะแกล้งหรือว่าค่าทำยังงี้ก็ไม่มีวันโกรธ”

ข้อความนี้ใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับบุคคล คือ ใช้ชื่อคุณครูเป็นคำสรรพนามโดยไม่มีคำนำหน้า เป็นการใช้คำสรรพนามแทนคุณครูที่ไม่สุภาพในสังคมไทย ควรมีคำสรรพนาม “Mr.” หรือ “Master” นำหน้าชื่อ จึงจะเหมาะสม

8.1.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับบุคคล จำนวน 17 คน ดังตัวอย่าง

“มิสเค๊าจะไม่ค่อยยุ่งกับพวกเด็กนักเรียนเท่าไรหรอก นอกจากเวลาเจอกันก็แค่ทักทายกันบ้างนอกจากเวลาเรียนแล้วด้วย”

ข้อความนี้ใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับบุคคล คือ คำว่า “มิสเค๊า” ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามที่หมายถึงคุณครู เป็นคำสรรพนามที่ไม่สุภาพ ควรเปลี่ยนเป็นคำว่า “ท่าน” จึงจะเหมาะสม

“M. X ตัวอวบนิดๆ ผิวคล้ำๆ หน้อย มิสเขาเป็นคนที่นิสัยดี เธอเป็นกันเอง คอยเป็นห่วงนักเรียนทุกคน”

ข้อความนี้ใช้คำสรรพนามไม่เหมาะสมกับบุคคล คือ คำว่า “มิสเขา” ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามแทน M. X ที่หมายถึงคุณครู เป็นคำสรรพนามที่ไม่สุภาพ ควรเปลี่ยนเป็นคำว่า “ท่าน” จึงจะเหมาะสม

8.1.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้คำสรรพนามไม่เหมาะสมกับบุคคล จำนวน 15 คน ดังตัวอย่าง

“ครูประจำชั้นของฉันชื่อ Mr. X เขาบอกว่าให้พวกเราเรียกเขาว่า Mr. X เขามีรูปร่างที่สูง ผิวขาว ผมสีทอง”

ข้อความนี้ใช้คำสรรพนามไม่เหมาะสมกับบุคคล คือ คำว่า “เขา” ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามแทน Mr. X ที่หมายถึงคุณครู เป็นคำสรรพนามที่ไม่สุภาพ ควรเปลี่ยนเป็นคำว่า “ท่าน” จึงจะเหมาะสม

“ครูที่ฉันประทับใจนั้น คือ “Mr. X ” ครั้งที่เจอนี้กว่า “Mr. X ” เป็นคนสอนศิลปะ เพราะเขาทำทางเขาเป็นคนที่มีความส่วนตัวสูง”

ข้อความนี้ใช้คำสรรพนามไม่เหมาะสมกับบุคคล คือ คำว่า “เขา” ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามแทน Mr. X ที่หมายถึงคุณครู เป็นคำสรรพนามที่ไม่สุภาพ ควรเปลี่ยนเป็นคำว่า “ท่าน” จึงจะเหมาะสม

8.2 การใช้คำสรรพนามไม่คงที่

การใช้คำสรรพนามไม่คงที่ คือ การใช้คำสรรพนามหลายคำสลับไปมาในการเขียนเรียงความแม้ว่าคำสรรพนามเหล่านั้นจะใช้แทนบุคคลเดียวกัน เช่น การใช้คำบุรุษสรรพนามแทนตนเองว่า “ผม” “เรา” “ฉัน” “ดิฉัน” หรือ “หนู” สลับไปมาในเรียงความเรื่องเดียวกัน ทำให้เนื้อความไม่สละสลวย ดังตัวอย่าง

8.2.1 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้คำสรรพนามไม่คงที่ จำนวน 15 คน ดังตัวอย่าง

“ครูในอุดมคติของผมจะต้องเป็นครูที่มีจิตใจโอบอ้อมอารี สามารถ ให้ความรู้กับ นักเรียน ได้อย่างเต็มที่ คุณดูแลเอาใจใส่นักเรียนและคอยให้คำปรึกษาเวลานักเรียนมีปัญหา ทำให้ฉันรู้สึกอุ่นใจแม้จะเป็นแค่ความหวัง”

ข้อความนี้ใช้คำสรรพนามไม่คงที่ คือ คำว่า “ผม” และ “ฉัน” ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาทำให้เนื้อความไม่สละสลวย ควรเลือกใช้คำสรรพนามคำใดคำหนึ่งให้เหมือนกันเพียงคำเดียวจึงจะเหมาะสม

“มิสที่ฉันประทับใจ M. X เพราะเป็นมิสที่สอนเข้าใจ สอนรู้เรื่อง มิสสอนวิชา บัญชี มิสเป็นคนตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม รักครู รักโรงเรียน รักต้นไม้ M. X สอนเรื่องมารยาท นิสัย และอบรมหลายๆอย่าง เช่น กับตันไม่ยอมเอาผ้าไปชุบน้ำ มิสก็ตักเตือนและทำโทษโดยการยืนเรียน M. X เป็นครูที่ผมประทับใจ”

ข้อความนี้ใช้คำสรรพนามไม่คงที่ คือ คำว่า “ผม” และ “ฉัน” ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาทำให้เนื้อความไม่สละสลวย ควรเลือกใช้คำสรรพนามคำใดคำหนึ่งให้เหมือนกันเพียงคำเดียวจึงจะเหมาะสม

8.2.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้คำสรรพนามไม่คงที่ จำนวน 19 คน ดังตัวอย่าง

“เรื่องเรียงความนี้ไม่ได้เขียนเพื่อมีจุดประสงค์จะลำเอียงหรือยกยอมาสเตอร์ แต่ ดิฉันรู้สึกประทับใจในตัวมาสเตอร์จริงๆ และแสดงให้เห็นถึงความสำคัญที่หนูนึกคิดต่อวิชาภาษาไทย”

ข้อความนี้ใช้คำสรรพนามไม่คงที่ คือ คำว่า “ดิฉัน” และ “หนู” ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาทำให้เนื้อความไม่สละสลวย ควรเลือกใช้คำสรรพนามคำใดคำหนึ่งให้เหมือนกันเพียงคำเดียวคือ “ดิฉัน” จึงจะเหมาะสม ทั้งนี้คำว่า “หนู” เป็นคำสรรพนามในภาษาพูดที่ไม่ควรนำมาใช้ในภาษาเขียนด้วย

“Ms. ทำให้ผมรู้ว่า Ms. คุณเอาใจใส่เด็กดี คุณถามอบความรู้อยากให้ลูกศิษย์ประสบความสำเร็จ เราก็ได้เขียนเรียงความยาวพอสมควรแล้ว สรุปง่ายๆ คือ เราต้องตั้งใจเรียน”

ข้อความนี้ใช้คำสรรพนามไม่คงที่ คือ คำว่า “ผม” และ “เรา” ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาทำให้เนื้อความไม่สละสลวย ควรเลือกใช้คำสรรพนามคำใดคำหนึ่งให้เหมือนกันเพียงคำเดียวคือ “ผม” จึงจะเหมาะสม ทั้งนี้คำว่า “เรา” เป็นคำสรรพนามในภาษาพูดที่ไม่ควรนำมาใช้ในภาษาเขียนด้วย

8.2.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้คำสรรพนามไม่คงที่ จำนวน 12 คน ดังตัวอย่าง

“หากว่าฉันต้องพูดถึงหรือบรรยายความประทับใจที่มีให้กับคุณครูที่ดีคนหนึ่งนั้น แต่ก็ไม่สามารถบรรยายได้หมด แต่ใช้ว่าคุณครูทุกคน หนูจะประทับใจและมีแต่ข้อดีที่เห็นด้วยตา”

ข้อความนี้ใช้คำสรรพนามไม่คงที่ คือ คำว่า “ฉัน” และ “หนู” ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาทำให้เนื้อความไม่สละสลวย ควรเลือกใช้คำสรรพนามคำใดคำหนึ่งให้เหมือนกันเพียงคำเดียวคือ “ฉัน” จึงจะเหมาะสม

“เพราะว่าหนูเป็นคนทำบัญชีของห้อง ถ้าเวลาเงินขาด มิสก็จะต้องให้เสมอ ไม่เคยงกหรือขี้เหนียวในเรื่องเงินทองเลยสักครั้งหนึ่ง พอฉันจะช่วยออก มิสก็บอก ว่าไม่ต้องห่วงเพราะเธอเป็นเด็กอยู่”

ข้อความนี้ใช้คำสรรพนามไม่คงที่ คือ คำว่า “หนู” และ “ดิฉัน” ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาทำให้เนื้อความไม่สละสลวย ควรเลือกใช้คำสรรพนามคำใดคำหนึ่งให้เหมือนกันเพียงคำเดียวคือ “ดิฉัน” จึงจะเหมาะสม

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปเป็นตารางการใช้คำสรรพนามผิด ได้ดังนี้

ตารางที่ 11 การใช้คำสรรพนามผิดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภท

การใช้คำสรรพนามผิด	จำนวนคำที่ใช้สรรพนามผิด		
	โรงเรียนนานาชาติ	โรงเรียนสองภาษา	โรงเรียนสามัญ
การใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับบุคคล	22	17	15
การใช้คำสรรพนามที่ไม่คงที่	15	19	12
รวม	37	36	27

จากการวิเคราะห์การใช้คำสรรพนามผิดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท สรุปได้ว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีการใช้คำสรรพนามผิดคำมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีลักษณะทางวัฒนธรรมแบบตะวันตกมาก การใช้ภาษาพูดโดยเฉพาะคำสรรพนามจึงมักไม่คำนึงถึงระดับของบุคคลเท่ากับการใช้ภาษาของวัฒนธรรมไทย เมื่อนักเรียนเหล่านี้นำความเคยชินจากวัฒนธรรมตะวันตกมาใช้ในการเขียนภาษาไทยจึงทำให้ไม่สุภาพ นอกจากนี้นักเรียนเหล่านี้ยังไม่ใส่ใจเกี่ยวกับการใช้คำสรรพนามไม่คงที่ที่อาจทำให้ขาดความสละสลวยอีกด้วย

9. การใช้รูปสัญลักษณ์

รูปสัญลักษณ์ คือ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และรูปภาพเพื่อสื่อความหมายในห้องสนทนาอินเทอร์เน็ต การใช้รูปสัญลักษณ์มักใช้สื่อสารที่ผ่านสื่อคอมพิวเตอร์ ไม่ควรนำมาใช้ในงานเขียนที่เป็นทางการ ดังตัวอย่าง

“มีสบอกว่า มีสมีสามีที่ตัวเล็กกว่ามีส 555+”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ)

ข้อความนี้มีการใช้รูปสัญลักษณ์ “555” สื่อความหมายแทน เสียงหัวเราะ และ “+” สื่อความหมายแทน จำนวนมากขึ้นหรือเวลานาน ไม่ควรนำมาใช้ในงานเขียน

“เนื้อเพลง คำร้องบางคำผิดไปบ้าง ก็ต้องขอภัยด้วยนะคะ (^_^)”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา)

ข้อความนี้มีการใช้รูปสัญลักษณ์ “(^_^)” สื่อความหมายแทน รอยยิ้มที่แสดงการขอโทษ ไม่ควรนำมาใช้ในงานเขียน

“ตอนที่มึงงานโยนไข่ของพี่ๆปี 3 มาสเซอร์เป็นพิธีกร มาสเซอร์พูดตลกมาก

☺”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา)

ข้อความนี้มีการใช้รูปสัญลักษณ์ “☺” สื่อความหมายแทน รอยยิ้มที่แสดงความสุข เสียงหัวเราะ ไม่ควรนำมาใช้ในงานเขียน

“ทั้งหมดนี้ก็เป็นความคิดของข้าพเจ้าสำหรับหัวข้อ ครูดีมีผลงานที่สร้างสรรค์
ที่ฉันประทับใจคะ (^_^)v”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา)

ข้อความนี้มีการใช้รูปสัญลักษณ์ “(^_^)v” สื่อความหมายแทน รอยยิ้มที่แสดงความดีใจ ความปลาบปลื้ม ไม่ควรนำมาใช้ในงานเขียน

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปเป็นตารางการใช้รูปสัญลักษณ์ได้ดังนี้

ตารางที่ 12 การใช้รูปสัญลักษณ์ของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภท

การใช้รูปสัญลักษณ์	จำนวนการใช้รูปสัญลักษณ์		
	โรงเรียนนานาชาติ	โรงเรียนสองภาษา	โรงเรียนสามัญ
การใช้รูปสัญลักษณ์	1	3	–

จากการวิเคราะห์การใช้รูปสัญลักษณ์ของนักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท สรุปได้ว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีการใช้รูปสัญลักษณ์มากที่สุดจำนวน 3 รูป แม้ว่าจะมีการใช้รูปสัญลักษณ์ทั้งหมดเพียง 4 รูป แต่การใช้รูปสัญลักษณ์ก็ไม่ควรจะมีในงานเขียนเรียงความหรืองานเขียนวิชาการ การใช้รูปสัญลักษณ์อาจจะได้รับอิทธิพลจากการใช้สื่อคอมพิวเตอร์ที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้นทำให้เกิดความมั่งง่าย ไม่จำแนกและเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องกับงานเขียน

จากการวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำในการเขียนเรียงความของนักเรียนอัสสัมชัญพานิชยการพบว่า มีปัญหา 9 ลักษณะ ได้แก่ การสะกดผิด การใช้คำภาษาพูด การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำที่ไม่จำเป็น การใช้คำบุพบทผิด การใช้คำสรรพนามผิดการใช้คำย่อและอักษรย่อ และการใช้รูปสัญลักษณ์ สามารถแยกตามประเภทของโรงเรียน ดังนี้

ตารางที่ 13 ตารางแสดงจำนวนปัญหาการใช้คำของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภท

ปัญหาการใช้คำ	จำนวนการใช้คำ			
	โรงเรียนนานาชาติ	โรงเรียนสองภาษา	โรงเรียนสามัญ	รวม 3 ประเภท
1. การเขียนสะกดผิด	106	80	36	222
1.1 การเขียนสะกดพยัญชนะผิด	58	53	26	137
1.2 การเขียนสะกดสระผิด	10	10	6	26
1.3 การเขียนสะกดวรรณยุกต์ผิด	38	17	4	59
2. การใช้คำภาษาพูด	31	31	36	98
2.1 การใช้คำตามเสียงพูด	7	7	7	21
2.2 การใช้คำลงท้าย	6	7	3	16
2.3 การใช้สำนวนภาษาพูด	9	8	8	25
2.4 การใช้คำสแลง	9	9	18	36
3. การใช้คำภาษาต่างประเทศ	18	14	8	40
3.1 การเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรโรมัน	12	9	6	27
3.2 การเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรไทย	6	5	2	13

ปัญหาการใช้คำ	จำนวนการใช้คำ			
	โรงเรียน นานาชาติ	โรงเรียน สองภาษา	โรงเรียน สามัญ	รวม 3 ประเภท
4. การใช้คำผิดความหมาย	4	19	9	32
5. การใช้คำที่ไม่จำเป็น	7	13	9	29
6. การใช้คำย่อและอักษรย่อ	4	8	6	18
6.1 การใช้คำย่อ	2	6	4	12
6.2 การใช้อักษรย่อ	2	2	2	6
7. การใช้รูปพหูพจน์	24	20	15	59
8. การใช้สรรพนามผิด	37	36	27	100
8.1 การใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับบุคคล	22	17	15	54
8.2 การใช้คำสรรพนามที่ไม่คงที่	15	19	12	46
9. การใช้รูปสัญลักษณ์	1	3	–	4
รวม	226	224	146	596

จากข้อมูลในตารางข้างต้น พบว่า ปัญหาการใช้คำในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่มา
จากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้คำมากที่สุด
นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการใช้คำรองลงมา และนักเรียนที่มาจากโรงเรียน
สามัญมีปัญหาการใช้คำน้อยที่สุด ปัญหาการสะกดผิดมีการสะกดผิดมากที่สุดจำนวน 222 คำ
นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการสะกดผิดมากที่สุดจำนวน 106 คำ นักเรียนที่มา
จากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการสะกดผิดรองลงมาจำนวน 80 คำ และนักเรียนที่มาจาก
โรงเรียนสามัญมีปัญหาการสะกดผิดน้อยที่สุดจำนวน 36 คำ ปัญหาการสะกดพยัญชนะผิดมีการ
สะกดพยัญชนะผิดจำนวน 137 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการสะกด
พยัญชนะผิดมากที่สุดจำนวน 58 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการสะกด
พยัญชนะผิดรองลงมาจำนวน 53 คำ และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการสะกด
พยัญชนะผิดน้อยที่สุดจำนวน 26 คำ ปัญหาการสะกดสระผิดมีการสะกดสระผิดจำนวน 26 คำ
นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการสะกดสระ
ผิดจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 10 คำ และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการสะกดสระ
ผิดน้อยที่สุดจำนวน 6 คำ ปัญหาการสะกดวรรณยุกต์ผิดมีการเขียนสะกดวรรณยุกต์ผิดจำนวน 59
คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการสะกดวรรณยุกต์ผิดมากที่สุดจำนวน 38 คำ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการสะกดวรรณยุกต์ผิดรองลงมาจำนวน 17 คำ และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการสะกดวรรณยุกต์ผิดน้อยที่สุดจำนวน 4 คำ

ปัญหาการใช้คำภาษาพูดมีการใช้คำภาษาพูดเป็นลำดับรองลงมาจำนวน 98 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการใช้คำภาษาพูดมากที่สุดจำนวน 36 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการใช้คำภาษาพูดจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 31 คำ ปัญหาการใช้คำตามเสียงพูดมีการใช้คำตามเสียงพูดจำนวน 21 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทมีปัญหาการใช้คำตามเสียงพูดจำนวนเท่ากัน คือ โรงเรียนจำนวนละ 7 คำ ปัญหาการใช้คำลงท้ายมีการใช้คำลงท้ายจำนวน 16 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีการใช้คำลงท้ายมากที่สุดจำนวน 7 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีการใช้คำลงท้ายรองลงมาจำนวน 6 คำ และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีการใช้คำลงท้ายน้อยที่สุดจำนวน 3 คำ ปัญหาการใช้สำนวนภาษาพูดมีการใช้สำนวนภาษาพูดจำนวน 25 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีการใช้สำนวนภาษาพูดมากที่สุดจำนวน 9 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการใช้สำนวนภาษาพูดจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 8 คำ ปัญหาการใช้คำสแลงมีการใช้คำสแลงจำนวน 36 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการใช้คำสแลงมากที่สุดจำนวน 18 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการใช้คำสแลงจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 9 คำ

มีข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ เมื่อนับจำนวนคำของการใช้ภาษาพูดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทพบว่า มีจำนวนคำใกล้เคียงกัน อาจกล่าวได้ว่า การใช้คำภาษาพูดของนักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทไม่แตกต่างกัน เนื่องจากนักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทมีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาพูดที่อยู่ในชีวิตประจำวัน แล้วนำมาใช้เป็นภาษาเขียนโดยไม่เห็นความสำคัญ

ปัญหาการใช้คำภาษาต่างประเทศมีการใช้คำภาษาต่างประเทศจำนวน 40 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้คำภาษาต่างประเทศมากที่สุดจำนวน 18 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการใช้คำภาษาต่างประเทศรองลงมาจำนวน 14 คำ และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการใช้คำภาษาต่างประเทศน้อยที่สุดจำนวน 8 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรโรมันมากที่สุดจำนวน 12 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรโรมันรองลงมาจำนวน 9 คำ และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรโรมันน้อยที่สุดจำนวน 6 คำ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรไทยมากที่สุดจำนวน 6 คำ นักเรียนที่มาจาก

บุคคลน้อยที่สุดจำนวน 15 คน นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการใช้คำสรรพนามไม่คงที่มากที่สุดจำนวน 19 คน นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้คำสรรพนามไม่คงที่รองลงมาจำนวน 15 คน และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการใช้คำสรรพนามไม่คงที่น้อยที่สุดจำนวน 12 คน

ปัญหาการใช้รูปสัญลักษณ์มีการใช้รูปสัญลักษณ์จำนวน 4 รูป นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการใช้รูปสัญลักษณ์มากที่สุดจำนวน 3 รูป นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้รูปสัญลักษณ์รองลงมาจำนวน 1 รูป และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญไม่ปรากฏการใช้รูปสัญลักษณ์

มีข้อสังเกตว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท มีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วราพร จำปา (2545) เรื่อง “การศึกษาลักษณะเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการเขียน” ฉันทนัทธ์ เงินจันทร์ (2547) เรื่อง “การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์” ไพโรจน์ สุวรรณดี (2551) เรื่อง “ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอekinบุรีรัมย์ จังหวัดปราจีนบุรี” และอดุลย์ ไทรเล็กทิม (2550) เรื่อง “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร” ที่พบว่า ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทุกประเภทและทุกระดับการศึกษามีปัญหาเรื่อง การสะกดผิด การใช้คำแบบต่างๆ และการใช้ประโยคผิดเหมือนกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนไม่ใส่ใจระดับภาษา ไม่คำนึงถึงภาษาพูดหรือภาษาเขียนว่าต้องใช้อย่างไร แต่แตกต่างกันในรายละเอียดเช่น นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีการใช้คำภาษาต่างประเทศในงานเขียนมากกว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ เนื่องจากเพราะว่าหลักสูตรของโรงเรียนนานาชาติและโรงเรียนสองภาษากำหนดให้พูดและเขียนภาษาอังกฤษมากกว่าหลักสูตรของโรงเรียนสามัญ

บทที่ 4

ปัญหาการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความ

ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอปัญหาการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพานิชยการที่จบการศึกษาจากโรงเรียน 3 ประเภท คือ โรงเรียนนานาชาติ โรงเรียนสองภาษา และโรงเรียนสามัญ

ประโยค คือ หน่วยทางภาษาที่ประกอบด้วยคำหรือคำหลายคำเรียงต่อกัน กรณีที่เป็นคำหลายคำเรียงต่อกัน คำเหล่านั้นต้องมีความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์กันอย่างน้อยอย่างใดอย่างหนึ่ง (วิจิตร ภาณุพงศ์และคณะ 2552 : 91)

จากการศึกษาพบว่า ปัญหาของการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพานิชยการ มี 3 ประการ คือ การเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง การใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษ และการเขียนประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจน ซึ่งปัญหาทั้ง 3 ประการดังกล่าวมีผลทำให้ประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ไม่สละสลวย หรือ สื่อความหมายไม่ชัดเจน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง

การเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง หมายถึง การเรียงคำหรือกลุ่มคำที่เป็นหน่วยประธาน หน่วยกริยา หน่วยกรรมหรือหน่วยขยายต่างๆ ในประโยคผิดตำแหน่ง หรือวางอยู่ในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม อันอาจจะทำให้ความหมายของประโยคไม่สละสลวย ดังตัวอย่าง

1.1 นักเรียนมาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง จำนวน 7 ประโยค ดังตัวอย่าง

“ห้องผมบัญชีเก่งที่สุด”

ประโยคข้างต้นเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง กล่าวคือ ในประโยคนี้นหน่วยกริยา “เก่ง” วางอยู่ผิดตำแหน่งทำให้ประโยคไม่สละสลวย เพราะนำหน่วยกริยา “เก่ง” วางไว้หลังหน่วยประธาน “ห้องผม” ดังนั้นควรเปลี่ยนลำดับการเรียงหน่วยสำคัญในประโยคใหม่ ดังนี้

“ห้องผมเก่งบัญชีที่สุด”

“Mr. X ห้องของผมหึงฉาใหัว่า Jon Jon”

ประโยคข้างต้นเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง กล่าวคือ ในประโยคนี้หน่วยกรรม “Mr. X” วางอยู่ผิดตำแหน่งทำให้ประโยคไม่สละสลวย เพราะนำหน่วยกรรม “Mr. X” วางไว้หลังหน่วยกริยา “หึงฉาใหั” ดังนั้น จึงควรเปลี่ยนลำดับการเรียงหน่วยสำคัญในประโยคใหม่ ดังนี้

“ห้องของผมหึงฉาใหั Mr. X ว่า Jon Jon”

1.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง จำนวน 7 ประโยค ดังตัวอย่าง

“ส่วนใหญ่ในห้องของฉันทักเรียนจะรักมาสเตอร์มาก”

ประโยคข้างต้นเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้องกล่าวคือ ในประโยคนี้หน่วยขยายประธาน “ส่วนใหญ่ในห้องของฉันทักเรียน” วางอยู่ผิดตำแหน่งทำให้ประโยคมีเนื้อความไม่สละสลวยโดยนำหน่วยขยาย “ส่วนใหญ่ในห้องของฉันทักเรียน” สลับตำแหน่งของคำแล้ววางไว้หลังหน่วยประธาน “นักเรียน” ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนลำดับการเรียงหน่วยสำคัญในประโยคใหม่ ดังนี้

“นักเรียนในห้องของฉันทักเรียนส่วนใหญ่จะรักมาสเตอร์มาก”

“วิชา Bus Eng ในตอนบ่ายฉันทักเรียนมากที่สุด”

ประโยคข้างต้นเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง ในประโยคนี้หน่วยขยายกริยา “วิชาBus Eng” วางอยู่ผิดตำแหน่งทำให้ประโยคไม่สละสลวย ควรนำหน่วยขยายกริยา “วิชาBus Eng” วางอยู่หลังหน่วยกริยา “หึง” ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนลำดับการเรียงหน่วยสำคัญในประโยคใหม่ ดังนี้

“ฉันทักเรียนวิชา Bus Eng ในตอนบ่ายมากที่สุด”

1.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง จำนวน 5 ประโยค ดังตัวอย่าง

“ในวันศุกร์ห้อง 1/3 คาบรองสุดท้ายจะเรียนวิชาพิมพ์ดีดอังกฤษ”

ประโยคข้างต้นเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง กล่าวคือ ในประโยคนี้หน่วยขยายบอกเวลา “ในวันศุกร์” และ “คาบรองสุดท้าย” วางอยู่ผิดตำแหน่งทำให้ประโยคไม่สละสลวย ควรนำหน่วยขยาย “ในวันศุกร์” และ “คาบรองสุดท้าย” วางไว้หลังหน่วยขยายกริยา “วิชาพิมพ์ดีดอังกฤษ” หรือวางไว้ต้นประโยค ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนลำดับการเรียงหน่วยสำคัญในประโยคใหม่ ดังนี้

“ห้อง 1/3 จะเรียนวิชาพิมพ์ดีดอังกฤษในวันศุกร์คาบรองสุดท้าย”

หรือ “ในวันศุกร์คาบรองสุดท้ายห้อง 1/3 จะเรียนวิชาพิมพ์ดีดอังกฤษ

“เหมือนบ้านที่ 2 เมื่อเรารักโรงเรียนเราจะรู้สึกอบอุ่น”

ประโยคข้างต้นเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง กล่าวคือ ในประโยคนี้หน่วยขยาย “เหมือนบ้านที่ 2” และ “เมื่อเรารักโรงเรียน” วางอยู่ผิดตำแหน่งทำให้ประโยคไม่สละสลวย ควรนำหน่วยขยาย “เหมือนบ้านที่ 2” และ “เมื่อเรารักโรงเรียน” วางไว้หลังหน่วยประธาน “เราจะรู้สึกอบอุ่น” ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนลำดับการเรียงหน่วยสำคัญในประโยคใหม่ ดังนี้

“เราจะรู้สึกอบอุ่นเมื่อเรารักโรงเรียนเหมือนบ้านที่ 2”

2. การใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษ

การใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษ หมายถึง การเขียนประโยคภาษาไทยที่ได้รับอิทธิพลจากรูปประโยคหรือสำนวนภาษาอังกฤษ โดยทั่วไปมักเกิดจากการแปลภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทย เช่น “in my opinion” แปลเป็นภาษาไทยว่า ในความรู้สึกรู้สึกของผม ในความคิดของดิฉัน ในความหมายของดิฉันและในทัศนคติของดิฉัน “impressed with” แปลเป็นภาษาไทยว่า ประทับใจใน “understanding of” แปลเป็นภาษาไทยว่า เข้าใจใน “interested in” แปลเป็นภาษาไทยว่า สนใจใน ดังตัวอย่าง

2.1 นักเรียนมาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษจำนวน 9 ประโยค ดังตัวอย่าง

“ในความรู้สึกของผม มาสเตอร์เป็นครูที่ดีมีความเป็นครู สอนเข้าใจง่าย”

ข้อความ “ในความรู้สึกของผม” มาจากภาษาอังกฤษว่า “in my opinion” ควรเปลี่ยนรูปประโยคให้เป็นลักษณะภาษาไทยดังนี้ “ผมคิดว่า มาสเตอร์เป็นครูที่ดีมีความเป็นครู สอนเข้าใจง่าย”

“ผมจึงต้องพยายามฝึกภาษาไทย จึงประทับใจในวิชาภาษาไทยที่ม. X สอนเป็นพิเศษ”

ข้อความ “ประทับใจใน” เป็นสำนวนการใช้บุพบทแบบภาษาอังกฤษ “impressed with” ควรเปลี่ยนรูปประโยคให้เป็นลักษณะภาษาไทยดังนี้ “ผมจึงต้องพยายามฝึกภาษาไทย จึงประทับใจวิชาภาษาไทยที่ม. X สอนเป็นพิเศษ”

2.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษ จำนวน 13 ประโยค ดังตัวอย่าง

“ในความหมายของมัน คุณครูที่ดีหรือครูมีคุณภาพ หมายถึง คุณครูที่ใจดี สอนดี มีความซื่อสัตย์”

ข้อความ “ในความหมายของมัน” มาจากภาษาอังกฤษว่า “in my opinion” ควรเปลี่ยนรูปประโยคให้เป็นลักษณะภาษาไทยดังนี้ “ฉันคิดว่า คุณครูที่ดีหรือครูมีคุณภาพ หมายถึง คุณครูที่ใจดี สอนดี มีความซื่อสัตย์”

“ครั้งหนึ่งกว่าที่เราจะอ่านออกเขียนได้ ถ้าไม่มีบุคคลที่เรียกว่าครู เราคงยากที่จะเข้าใจในความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ”

ข้อความ “เข้าใจใน” เป็นสำนวนการใช้บุพบทแบบภาษาอังกฤษ “understanding of” ควรเปลี่ยนรูปประโยคให้เป็นลักษณะภาษาไทยดังนี้ “ครั้งหนึ่งกว่าที่เราจะอ่านออกเขียนได้ ถ้าไม่มีบุคคลที่เรียกว่าครู เราคงยากที่จะเข้าใจความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ”

2.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษ จำนวน 13 ประโยค ดังตัวอย่าง

“ครูในความรู้สึกของฉันเปรียบเสมือนบุคคลที่คอยให้แสงสว่างให้กับฉันในทุกๆ เมื่อ”

ข้อความ “ในความรู้สึกของฉัน” มาจากภาษาอังกฤษว่า “in my opinion” ควรเปลี่ยนรูปประโยคให้เป็นลักษณะภาษาไทยดังนี้ “ฉันคิดว่า ครูเปรียบเสมือนบุคคลที่คอยให้แสงสว่างให้กับฉันในทุกๆ เมื่อ”

“ผมเข้ามาเรียนที่โรงเรียนนี้เพราะแม่อยากให้เรียนและผมก็สนใจในภาษาอังกฤษเป็นพิเศษอยู่แล้ว”

ข้อความ “สนใจใน” เป็นสำนวนการใช้บุพบทแบบภาษาอังกฤษ “interested in” ควรเปลี่ยนรูปประโยคให้เป็นลักษณะภาษาไทยดังนี้ “ผมเข้ามาเรียนที่โรงเรียนนี้เพราะแม่อยากให้เรียนและผมก็สนใจภาษาอังกฤษเป็นพิเศษอยู่แล้ว”

3. การเขียนประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจน

การเขียนประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจน หมายถึง การเขียนประโยคที่สื่อความไม่กระจ่างชัดเจน โดยมีปัญหาต่างๆ เช่น การขาดคำหลักในประโยค การใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยค การใช้ประโยควกวนซ้ำซ้อน ดังมีรายละเอียด ดังนี้

3.1 การขาดคำหลักในประโยค

การขาดคำหลักในประโยค หมายถึง การเขียนประโยคที่ไม่สมบูรณ์เพราะขาดคำนาม ขาดคำกริยา ทำให้ประโยคขาดความชัดเจน ไม่สละสลวยหรือไม่สื่อความหมาย ดังตัวอย่าง

3.1.1 นักเรียนมาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการขาดคำหลักในประโยค จำนวน 6 ประโยค ดังตัวอย่าง

“ผมว่าห้อง 1/4 โชคดีที่ได้เรียนกับมิสเพราะอื่นไม่ได้เรียน”

ประโยคนี้ขาดคำนามที่เป็นคำหลักคือ คำว่า “ห้อง” จึงทำให้ประโยคขาดความชัดเจน จึงควรเขียนเป็น “ผมว่าห้อง 1/4 โชคดีที่ได้เรียนกับมิสเพราะห้องอื่นไม่ได้เรียน”

“เขามีนิสัยแปลกๆ ทำให้เพื่อนๆ ไม่ค่อยอยากอยู่กับเพื่อนคนนี้เท่าไรนัก”

ประโยคนี้ขาดคำกริยาที่เป็นคำหลักซึ่งอาจเป็นคำว่า “คุย” “พูด” หรือ “สนทนา” จึงทำให้ประโยคขาดความชัดเจน จึงควรเขียนเป็น “เขามีนิสัยแปลกๆ ทำให้เพื่อนๆ ไม่ค่อยอยากคุยกับเพื่อนคนนี้เท่าไรนัก”

3.1.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการขาดคำหลักในประโยค จำนวน 8 ประโยค ดังตัวอย่าง

“มิสเป็นคนที่มีกฎระเบียบเข้มงวดมากในทุกๆ เรื่อง”

ประโยคนี้ขาดคำกริยาที่เป็นคำหลักคือ คำว่า “มี” “รักษา” จึงทำให้ประโยคขาดความชัดเจน จึงควรเขียนเป็น “มิสเป็นคนที่มีการระเบียบเข้มงวดมากในทุกๆ เรื่อง”

“ครูสอนให้เราเป็นดีของพ่อแม่ เป็นคนดีของสังคม และเป็นคนดีต่อทุกคน”

ประโยคนี้ขาดคำนามที่เป็นคำหลักคือ คำว่า “คน” หน้าหน่วยขยาย “ดี” จึงทำให้ประโยคขาดความชัดเจน จึงควรเขียนเป็น “ครูสอนให้เราเป็นคนดีของพ่อแม่ เป็นคนดีของสังคม และเป็นคนดีต่อทุกๆ คน”

3.1.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการขาดคำหลักในประโยค จำนวน 6 ประโยค ดังตัวอย่าง

“ครูในอุดมคติของฉันอาจทำให้ใครบางคนทั้งและไม่ชอบก็ได้”

ประโยคนี้ขาดคำกริยาที่เป็นคำหลักคือ คำว่า “ชอบ” จึงทำให้ประโยคขาดความชัดเจน จึงควรเขียนเป็น “ครูในอุดมคติของฉันอาจทำให้ใครบางคนทั้งชอบและไม่ชอบก็ได้”

“มิส X สอนให้ลูกศิษย์จากความเป็นจริงจากประสบการณ์ที่แท้จริงแล้วนำมาบูรณา
กับการเรียนการสอน”

ประโยคนี้ขาดคำกริยาที่เป็นคำหลักคือ คำว่า “เรียนรู้” จึงทำให้ประโยคขาดความชัดเจน จึงควรเขียนเป็น “มิส X สอนลูกศิษย์ให้เรียนรู้จากความเป็นจริง และประสบการณ์ที่แท้จริง แล้วนำมาบูรณากับการเรียนการสอน”

3.2 การใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยค

การใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยค หมายถึง การใช้คำหรือข้อความในประโยคที่สื่อความหมายไม่สัมพันธ์กัน ไม่สอดคล้องกันระหว่างคำหรือข้อความ ดังตัวอย่าง

3.2.1 นักเรียนมาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยค จำนวน 35 ประโยค ดังตัวอย่าง

“ไม่ว่าจะเป็นการเขียน การอ่านการพูด ก็ล้วนได้มาจากครูทั้งนั้นและก็พ่อแม่
ลองคิดใหม่ถ้าเกิดวันใดวันหนึ่ง ไม่มี เขา ขึ้นมามันจะเกิดอะไรขึ้น”

ประโยคนี้ข้อความ “และก็พ่อแม่” สื่อความหมายไม่สัมพันธ์กันกับข้อความ “ไม่ว่าจะเป็นการเขียน การอ่านการพูด ก็ล้วนได้มาจากครูทั้งนั้น” และข้อความ “ลองคิดใหม่ถ้าเกิดวันใดวันหนึ่ง ไม่มี เขา ขึ้นมามันจะเกิดอะไรขึ้น” ทำให้ประโยคสื่อความหมายไม่ชัดเจน เพราะว่าข้อความ “ไม่ว่าจะเป็นการเขียน การอ่านการพูด ก็ล้วนได้มาจากครูทั้งนั้น” มีความหมายจบสมบูรณ์ในข้อความโดยพิจารณาจากคำว่า “ทั้งนั้น” ส่วนข้อความ “และก็พ่อแม่” ไม่มีความสัมพันธ์กับข้อความที่กล่าวมาก่อน ดังนั้นควรตัดทิ้งไปแล้วเขียนประโยคดังนี้

“การเขียน การอ่านการพูด ล้วนได้มาจากครูทั้งนั้น ลองคิดใหม่ถ้าเกิดวันใดวันหนึ่ง ไม่มี เขา ขึ้นมามันจะเกิดอะไรขึ้น”

“ตั้งแต่ผมเริ่มเข้ามา ณ โรงเรียนนี้ ผมและแม่ก็ได้สัมผัสถึงความใจดีและเหตุผลดี ในการตัดสินใจหรือชี้แจงปัญหาต่างๆ ในทางเดียวกันมิส X ก็ไม่ได้จะตกลงเสมอไป”

ประโยคนี้ข้อความ “ในทางเดียวกันมิส X ก็ไม่ได้จะตกลงเสมอไป” สื่อความหมายไม่สัมพันธ์กันกับข้อความ “ ตั้งแต่ผมเริ่มเข้ามา ณ โรงเรียนนี้ผมและแม่ก็ได้สัมผัสถึงความใจดีและเหตุผลดี ในการตัดสินใจหรือชี้แจงปัญหาต่างๆ ” ทำให้ประโยคสื่อความหมายไม่ชัดเจน เพราะคำเชื่อม “ในทางเดียวกัน” จะใช้เชื่อมข้อความที่มีความสัมพันธ์กับข้อความที่อยู่ข้างหน้าหรือขยายความข้อความที่อยู่ข้างหน้าให้มีความหมายไปในทิศทางเดียวกัน แต่ในที่นี้ข้อความ “ในทางเดียวกันมิส X ก็ไม่ได้จะตกลงเสมอไป” ไม่มีความสัมพันธ์กับข้อความที่กล่าวมาก่อน ดังนั้นควรตัดทิ้งไปแล้วเขียนประโยคดังนี้

“ตั้งแต่ผมเริ่มเข้ามา ณ โรงเรียนนี้ ผมและแม่ก็ได้ทราบว่า มิส X ใจดี มีเหตุผลในการตัดสินใจหรือชี้แจงปัญหาต่างๆ”

3.2.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยค จำนวน 27 ประโยค ดังตัวอย่าง

“เรื่องทรงผมหนูคิดว่าทรงผมของมาสเซอร์แปลกที่สุดในโรงเรียนแต่ก็ดูเข้ากับหน้าของมาสเซอร์ดีแม้ว่ามาสเซอร์จะเป็นครูประจำชั้น”

ประโยคนี้ข้อความ “แม้ว่ามาสเซอร์จะเป็นครูประจำชั้น ” สื่อความหมายไม่สัมพันธ์กันกับข้อความ “เรื่องทรงผมหนูคิดว่าทรงผมของมาสเซอร์แปลกที่สุดในโรงเรียนแต่ก็ดูเข้ากับหน้าของมาสเซอร์ดี ” ทำให้ประโยคสื่อความหมายไม่ชัดเจน เพราะคำเชื่อม “แม้ว่า” จะใช้เชื่อมข้อความที่มีความสัมพันธ์กับข้อความที่อยู่ข้างหน้าหรือขยายความข้อความที่อยู่ข้างหน้า เพราะสื่อความหมายขัดแย้ง แต่ข้อความ “แม้ว่ามาสเซอร์จะเป็นครูประจำชั้น” ไม่มีความสัมพันธ์กับข้อความที่กล่าวมาก่อน ดังนั้นควรตัดทิ้งไปแล้วเขียนประโยค ดังนี้

“เรื่องทรงผมหนูคิดว่า ทรงผมของมาสเซอร์แปลกที่สุดในโรงเรียนแต่ก็ดูเข้ากับหน้าของมาสเซอร์ดี”

“ในชีวิตของคนเราถือว่า บิดา มารดา เป็นผู้ที่มีพระคุณอันสูงสุดเพราะท่านเป็นผู้ให้ชีวิต ให้ความรัก มีความห่วงใย ซึ่งจะต่อสู้อันตรายทุกอย่างเพื่อนาคต”

ประโยคนี้ข้อความ “ซึ่งจะต่อสู้อันตรายทุกอย่างเพื่อนาคต ” สื่อความหมายไม่สัมพันธ์กันกับข้อความ “ในชีวิตของคนเราถือว่า บิดา มารดา เป็นผู้ที่มีพระคุณอันสูงสุดเพราะท่านเป็นผู้ให้ชีวิต ให้ความรัก มีความห่วงใย ” ทำให้ประโยคสื่อความหมายไม่ชัดเจน เพราะคำเชื่อม “ซึ่ง”

จะใช้เชื่อมข้อความที่มีความสัมพันธ์กับข้อความที่อยู่ข้างหน้าหรือขยายความข้อความที่อยู่ข้างหน้า แต่ข้อความ“ซึ่งจะต่อสู้ดิ้นรนทุกอย่างเพื่ออนาคต” ไม่มีความสัมพันธ์กับข้อความที่กล่าวมาก่อน ดังนั้นควรตัดทิ้งไป แล้วเขียนประโยค ดังนี้

“ในชีวิตของคนเราถือว่า บิดา มารดา เป็นผู้ที่มีพระคุณอันสูงสุดเพราะท่านเป็นผู้ให้ชีวิต ให้ความรัก มีความห่วงใย”

3.2.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยค จำนวน 18 ประโยค ดังตัวอย่าง

“คนที่จะเป็นครูต้องมีใจรักด้วยและต้องรักเด็ก อยากสอนให้คนทุกคนเป็นคนดีในสังคมนี้ ที่เดิบดีโตมาก็ต้องเรียนหนังสือกันทั้งนั้น”

ประโยคนี้ข้อความ “ที่เดิบดีโตมาก็ต้องเรียนหนังสือกันทั้งนั้น” สื่อความหมายไม่สัมพันธ์กันกับข้อความ “คนที่จะเป็นครูต้องมีใจรักด้วยและต้องรักเด็ก อยากสอนให้คนทุกคนเป็นคนดีในสังคมนี้” ทำให้ประโยคสื่อความหมายไม่ชัดเจน เพราะว่าคำเชื่อม “ที่” จะต้องเชื่อมข้อความหรือขยายที่สัมพันธ์กับข้อความข้างหน้า แต่ในที่นี้ข้อความ“ที่เดิบดีโตมาก็ต้องเรียนหนังสือกันทั้งนั้น” ไม่มีความสัมพันธ์กับข้อความ ดังนั้นควรตัดทิ้งไปแล้วเขียนประโยคดังนี้

“คนที่จะเป็นครูต้องมีใจรักด้วยและต้องรักเด็ก อยากสอนให้คนทุกคนเป็นคนดีในสังคมนี้”

“ผมว่าครูทุกๆท่านในโรงเรียนนี้ดีหมดแต่มีส X เป็นคนที่ดีและตลก ผมจึงประทับใจในทุกการกระทำที่เกิดประโยชน์”

ประโยคข้อความ “ในทุกการกระทำที่เกิดประโยชน์” สื่อความหมายไม่สัมพันธ์กันกับข้อความ “ผมว่าครูทุกๆท่านในโรงเรียนนี้ดีหมดแต่มีส X เป็นคนที่ดีและตลก ผมจึงประทับใจ ” ทำให้ประโยคสื่อความหมายไม่ชัดเจน เพราะว่าข้อความ“ผมว่าครูทุกๆท่านในโรงเรียนนี้ดีหมดแต่มีส X เป็นคนที่ดีและตลก ผมจึงประทับใจ ” เป็นเหตุเป็นผลกัน สื่อความหมายสมบูรณ์ในข้อความ ส่วนข้อความ“ในทุกการกระทำที่เกิดประโยชน์ ” ไม่มีความสัมพันธ์กับข้อความที่กล่าวมาก่อน ดังนั้นควรตัดทิ้งไปแล้วเขียนประโยคดังนี้

“ผมว่าครูทุกๆท่านในโรงเรียนนี้ดีหมดแต่มีส X เป็นคนที่ดีและตลก ผมจึงประทับใจ”

3.3 การใช้ประโยคกวนซ้ำซ้อน

การใช้ประโยคกวนซ้ำซ้อน หมายถึง การใช้คำหรือข้อความในประโยคที่มีความหมายคล้ายกันหรือใจความซ้ำกันแต่ใช้การหลอกลวง ทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจนหรือทำให้ข้อความไม่สละสลวย ดังตัวอย่าง

3.3.1 นักเรียนมาจากโรงเรียนนานาชาติ ปรากฏการใช้ประโยคกวนซ้ำซ้อน จำนวน 10 ประโยค ดังตัวอย่าง

“คนที่ได้ดีทุกคน เขาก็โดนฝึกอบรมมาดีอยู่แล้วทุกคนที่ได้ดีเขาก็ฝึกอบรมมาโดยครู ทั้งนั้น”

ประโยคนี้ข้อความ “เขาก็ดูโดนฝึกอบรมมาดีอยู่แล้วทุกคนที่ได้ดีเขาก็ฝึกอบรมมาโดยครู ทั้งนั้น” เป็นข้อความที่กวนซ้ำซ้อน ทำให้ข้อความข้อความไม่สละสลวย ควรปรับประโยคเป็น

“คนที่ได้ดีทุกคนล้วนได้รับการฝึกอบรมที่ดีจากคุณครู”

“ครูทุกคนควรสร้างความประทับใจให้กับนักเรียน มิใช่ทำให้นักเรียนรู้สึกขาดความประทับใจ มองครูเป็นแค่คนธรรมดา โดยที่ไม่มีอะไรเป็นสิ่งที่น่าประทับใจ”

ประโยคนี้ข้อความ “ความประทับใจให้กับนักเรียน มิใช่ทำให้นักเรียนรู้สึกขาดความประทับใจ โดยที่ไม่มีอะไรเป็นสิ่งที่น่าประทับใจ” เป็นข้อความที่ซ้ำซ้อน ใช้ถ้อยคำซ้ำโดยไม่จำเป็นทำให้ข้อความไม่สละสลวย ควรตัดออกแล้วเขียนประโยคเป็น

“ครูทุกคนควรสร้างความประทับใจให้กับนักเรียน ไม่ทำให้นักเรียนมองครูเป็นแค่คนธรรมดา ไม่มีอะไรเป็นสิ่งที่น่าประทับใจ”

3.3.2 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา ปรากฏการใช้ประโยคกวนซ้ำซ้อน จำนวน 7 ประโยค ดังตัวอย่าง

“มีสเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น และรับฟังความคิดเห็น เหล่านั้นมาทำการปรับปรุงแก้ไขการสอนของตน”

ประโยคนี้ข้อความ “มีสเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาส” เป็นข้อความที่ซ้ำซ้อน ใช้ถ้อยคำซ้ำโดยไม่จำเป็นทำให้ข้อความไม่สละสลวย ควรตัดออกแล้วเขียนประโยคเป็น

“มีสเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น และรับฟังความคิดเห็นเหล่านั้น มาปรับปรุงแก้ไขการสอนของตน”

“ตอนเจอมิสแรกๆผมกับเพื่อนๆที่มาจากรร.เดียวกันก็จำตอนเจอมิส”

ประโยคนี้ข้อความ “ตอนเจอมิส” เป็นข้อความที่ซ้ำซ้อนใช้ถ้อยคำซ้ำโดยไม่จำเป็น ทำให้ข้อความไม่สละสลวย ควรตัดออกแล้วเขียนประโยคเป็น

“ตอนเจอมิสแรกๆผมกับเพื่อนๆที่มาจากรร.เดียวกันก็จำ”

3.3.3 นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ปรากฏการใช้ประโยคกวนซ้ำซ้อน จำนวน 5 ประโยค ดังตัวอย่าง

“มิสเปรียบเสมือนกับว่ามิสเป็นแม่คนที่สองของเราแต่ทั้งนี้ทั้งนั้นในชีวิตของฉันก็มีครูหลากหลายคนที่ฉันประทับใจและเป็นครูในดวงใจของฉัน”

ประโยคนี้ข้อความ “เสมือนกับว่ามิสเป็น” เป็นข้อความที่ซ้ำซ้อนทำให้ข้อความไม่สละสลวย ควรปรับประโยคเป็น

“มิสเปรียบเสมือนแม่คนที่สองของเราแต่ในชีวิตของฉัน ก็มีครูหลากหลายคนที่ฉันประทับใจและเป็นครูในดวงใจของฉัน”

“ม.Xชอบเลือกให้คนไปพูดภาษาอังกฤษที่หน้าห้องให้นักเรียนออกมาพูดประโยคภาษาอังกฤษ”

ประโยคนี้ข้อความ “ให้คนไปพูดภาษาอังกฤษที่หน้าห้องให้นักเรียนออกมาพูดประโยคภาษาอังกฤษ” เป็นข้อความที่กวนซ้ำซ้อนใช้ถ้อยคำที่มีความหมายซ้อนกันทำให้ข้อความไม่สละสลวย ควรปรับประโยคเป็น

“ม.Xชอบเลือกนักเรียนให้ออกมาพูดประโยคภาษาอังกฤษที่หน้าห้อง”

ตารางที่ 12 การใช้ประโยคของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเภท

การใช้ประโยค	จำนวนการใช้ประโยค			
	โรงเรียน นานาชาติ	โรงเรียน สองภาษา	โรงเรียน สามัญ	รวม 3 ประเภท
1. การเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง	7	7	5	19
2. การใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษ	9	13	13	35
3. การเขียนประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจน	51	42	29	122
3.1 การขาดคำหลักในประโยค	6	8	6	20
3.2 การใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยค	35	27	18	80
3.3 การใช้ประโยคกวนซ้ำซ้อน	10	7	5	22
รวม	67	62	47	176

จากตารางการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความ พบว่า การใช้ประโยคในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่มาจากโรงเรียนต่างประเทศ มีปัญหาการใช้ประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนมากที่สุดจำนวน 122 ข้อความ ปัญหาที่รองลงมาคือ การใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษจำนวน 35 ข้อความ และปัญหาที่น้อยที่สุดคือ การเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้องจำนวน 19 ข้อความ

ในปัญหาการใช้ประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนยังพบปัญหาการใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยคมากที่สุดจำนวน 80 ข้อความ ปัญหาที่รองลงมาคือ การใช้ประโยควกวนซ้ำซ้อนจำนวน 22 ข้อความและปัญหาที่น้อยที่สุดคือ การขาดคำหลักในประโยคจำนวน 20 ข้อความ

ปัญหาดังกล่าวข้างต้นอาจเป็นเพราะว่า นักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาไทยน้อย โดยเฉพาะเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องหลักภาษาไทย ทำให้เวลาเขียนประโยคภาษาไทยผิดหลักไวยากรณ์ เขียนแล้วสื่อความหมายไม่ชัดเจน ไม่สละสลวยหรือผิดความหมาย รวมจนถึงนักเรียนไม่สนใจในเรื่องหลักภาษาไทย เขียนประโยคตามใจตนเอง ไม่คำนึงถึงเรื่องไวยากรณ์ นอกจากนี้ยังขาดการฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท พบว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ มีปัญหาการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความมากที่สุดจำนวน 67 ข้อความ ซึ่งมีปัญหาการใช้ประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนมากที่สุดจำนวน 51 ข้อความ โดยเฉพาะปัญหาการใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยคมากที่สุดจำนวน 35 ข้อความ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความรองลงมาจำนวน 62 ข้อความ ซึ่งมีปัญหาการใช้ประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนมากที่สุดจำนวน 42 ข้อความ โดยเฉพาะปัญหาการใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยคมากที่สุดจำนวน 27 ข้อความ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความน้อยที่สุดจำนวน 47 ข้อความ ซึ่งมีปัญหาการใช้ประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนมากที่สุดจำนวน 29 ข้อความ โดยเฉพาะปัญหาการใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยคมากที่สุดจำนวน 18 ข้อความ

ปัญหาดังกล่าวข้างต้นอาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีการเรียนวิชาภาษาไทยน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ อันมีสาเหตุมาจากหลักสูตรของโรงเรียนแต่ละประเภท ทำให้นักเรียนที่มาจาก

โรงเรียนนานาชาติมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาไทยเรื่องเกี่ยวกับคำและประโยคน้อย จึงเขียนประโยคภาษาไทยผิดพลาดมากกว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนประเภทอื่น

จากผลการศึกษาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ปัญหาการเขียนเรียงความของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเทศมีทั้งด้านการใช้คำและการใช้ประโยค โดยทั่วไปปัญหาต่างๆดังกล่าวมักไม่เกิดขึ้นเพียงประการเดียวกล่าวคือ ข้อความ 1 ข้อความของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเทศอาจมีทั้งการสะกดผิด การใช้คำภาษาพูด การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำที่ไม่จำเป็น การใช้คำบุพบทผิด การใช้คำสรรพนามผิดการใช้คำย่อและอักษรย่อ การใช้รูปสัญลักษณ์ การเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง การใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษ การเขียนประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจน การขาดคำหลักในประโยค การใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยค และการใช้ประโยคควมวนซ้ำซ้อน รวมกัน ดังตัวอย่าง

“เขาอาจจะราออกไปแล้วละครับ”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ)

ข้อความนี้พบปัญหาการใช้คำ ทั้งสิ้น 2 ประการ สามารถแยกได้ดังนี้

การสะกดพยัญชนะต้นผิด คือ คำว่า“ราออก” ควรเขียนเป็น “ลาออก”

การใช้คำลงท้าย คือ คำว่า “ละครับ” ที่ไม่ใช่ภาษาเขียนสามารถตัดออกได้

ข้อความนี้ควรเปลี่ยนเป็น

“เขาอาจจะลาออกไปแล้ว”

“ครูสอนให้ฉันเป็นดีของพ่อแม่ เป็นคนดีของสังคม และเป็นคนดีต่อทุกคน”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา)

ข้อความนี้พบปัญหาการใช้คำและการใช้ประโยค ทั้งสิ้น 2 ประการ สามารถแยกได้ดังนี้

การขาดคำหลักในประโยค กล่าวคือ ประโยคนี้ขาดคำนามที่เป็นคำหลัก คือ คำว่า “คน” หน้าหน่วยขยาย “ดี” จึงทำให้ประโยคขาดความชัดเจน

การใช้คำบุพบทผิด กล่าวคือ ประโยคนี้ใช้คำบุพบทอื่นแทนคำบุพบทที่ถูกต้อง กล่าวคือ ใช้คำว่า “ต่อ” แทนคำว่า “ของ”

ข้อความนี้ควรเปลี่ยนเป็น

“ครูสอนให้เราเป็นคนดีของพ่อแม่ เป็นคนดีของสังคม และเป็นคนดีของทุกๆ คน”

“Mr. X ในฤดูฝนจะแต่งตัวยังไง การใส่รองเท้าของเขาคงจะพอรู้แล้วสินะครับ”

(นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ)

ข้อความนี้พบปัญหาการใช้คำและการใช้ประโยค ทั้งสิ้น 5 ประการ สามารถแยกได้ดังนี้

การสะกดพยัญชนะต้นผิด คือ คำว่า “รองเท้า” ควรเขียนเป็น “รองเท้า”

การใช้คำลงท้าย คือ คำว่า “สินะครับ” ที่ไม่ใช่ภาษาเขียนสามารถตัดออกได้

การใช้คำตามเสียงพูด คือ คำว่า “ยังไง” ควรเขียนเป็นภาษาเขียนว่า “อย่างไร”

การใช้คำสรรพนามที่ไม่เหมาะสมกับบุคคล คือ คำว่า “เขา” ซึ่งเป็นการใช้คำสรรพนามแทน Mr. X ที่หมายถึงคุณครู เป็นคำสรรพนามที่ไม่สุภาพ ควรเปลี่ยนเป็นคำว่า “ท่าน” จึงจะเหมาะสม

การเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง กล่าวคือ หน่วยขยาย “ในฤดูฝน” วางอยู่ผิดตำแหน่งทำให้ประโยคไม่สละสลวย เพราะนำหน่วยขยาย “ในฤดูฝน” วางไว้หลังหน่วยประธาน “Mr. X” ดังนั้นควรเปลี่ยนลำดับการเรียงหน่วยสำคัญในประโยคใหม่

ข้อความนี้ควรเปลี่ยนเป็น

“ในฤดูฝน Mr. X จะแต่งกายอย่างไร การใส่รองเท้าของท่านคงจะพอรู้แล้ว”

อย่างไรก็ตามประโยคนี้แม้ว่าจะได้แก้ไขปัญหาการใช้คำและการใช้ประโยคทั้ง 5 ประการแล้ว ข้อความดังกล่าวก็ยังไม่เป็นภาษาเขียนที่ดี เนื่องจากยังเป็นลีลาภาษาพูดอยู่ ครูผู้สอนจึงควรตระหนักถึงปัญหาต่าง ๆ และพยายามชี้แจงและแก้ไขปัญหาลำต้นอย่างละเอียดรอบคอบ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

งานวิจัยเรื่องปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนต่างประเภท มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความ และเพื่อเปรียบเทียบการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนต่างประเภท โดยตั้งสมมติฐานของการวิจัยคือ นักเรียนโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความด้านรูปแบบเรียงความ ด้านการใช้คำ และด้านการใช้ประโยค มากกว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนประเภทอื่น

ขอบเขตของการวิจัยนี้ศึกษาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความเรื่อง “ครุฑ มีผลงานสร้างสรรค์ ที่ฉันประทับใจ” ขนาดความยาว 35 – 40 บรรทัดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติจำนวน 30 คน นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาจำนวน 30 คน และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ จำนวน 30 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 90 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความด้านรูปแบบเรียงความ ด้านการใช้คำ และด้านการใช้ประโยค ดังนี้

1. ปัญหาด้านรูปแบบการเขียนเรียงความ

ปัญหาด้านรูปแบบการเขียนเรียงความ พบรูปแบบ 2 ประเภทคือ รูปแบบการเขียนที่ไม่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ และรูปแบบการเขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ ดังนี้

1.1 รูปแบบการเขียนที่ไม่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ

รูปแบบการเขียนที่ไม่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ สามารถแยกได้ 4 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเขียนที่มีลักษณะคล้ายกลอนเปล่า รูปแบบการเขียนที่ไม่มีย่อหน้า รูปแบบการเขียนที่มี 1 ย่อหน้า และรูปแบบการเขียนที่มี 2 ย่อหน้า

1.2 รูปแบบการเขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ

รูปแบบการเขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความ สามารถแยกได้ 2 รูปแบบ คือรูปแบบการเขียนที่มี 3 ย่อหน้า และรูปแบบการเขียนที่มีมากกว่า 3 ย่อหน้า

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความด้านรูปแบบที่ไม่มีองค์ประกอบแบบเรียงความมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปแบบการเขียนที่มี 1 ย่อหน้าพบมากที่สุด นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความด้านรูปแบบที่ไม่มีองค์ประกอบแบบเรียงความรองลงมาและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความด้านรูปแบบที่ไม่มีองค์ประกอบแบบเรียงความน้อยที่สุด

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญเขียนเรียงความที่เป็นรูปแบบการเขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความเป็นเรียงความมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปแบบการเขียนที่มี 3 ย่อหน้าพบมากที่สุด นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาเขียนเรียงความที่เป็นรูปแบบการเขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความรองลงมา และนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติเขียนเรียงความที่เป็นรูปแบบการเขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความน้อยที่สุด

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทเขียนเรียงความที่เป็นรูปแบบการเขียนที่มีองค์ประกอบแบบเรียงความที่มี 3 ย่อหน้ามากที่สุด แม้ว่าจะเป็นการเขียนเรียงความที่ครอบคลุมองค์ประกอบ 3 ส่วนคือ ความนำ เนื้อเรื่องและสรุป แต่ส่วนเนื้อเรื่องพบว่า ยังมีเรียงความอีกหลายเรื่องที่ไม่แยกประเด็นเนื้อหาออกเป็นมากกว่า 1 ย่อหน้าทั้งที่มีประเด็นเนื้อหาสามารถแยกออกได้อีก นอกจากนี้ในส่วนเนื้อเรื่องแต่ละย่อหน้าก็ไม่ได้การเรียงลำดับความคิดว่า ประเด็นเนื้อหาใดควรเขียนก่อนหลัง ซึ่งบางครั้งพบการซ้ำซ้อนหรือวกวนของประเด็นเนื้อหาในย่อหน้าเดียวกัน

2. ปัญหาด้านการใช้คำในการเขียนเรียงความ

ปัญหาด้านการใช้คำในการเขียนเรียงความ พบปัญหา 9 รูปแบบได้แก่

2.1 การสะกดผิด

การสะกดผิด สามารถแยกได้ 3 รูปแบบ ได้แก่ การสะกดพยัญชนะผิด การสะกดสระผิด และการสะกดวรรณยุกต์ผิด

2.2 การใช้คำภาษาพูด

การใช้คำภาษาพูด สามารถแยกได้ 4 รูปแบบ ได้แก่ การใช้คำตามเสียงพูด การใช้คำลงท้าย การใช้สำนวนภาษาพูด และการใช้คำสแลง

2.3 การใช้คำภาษาต่างประเทศ

การใช้คำภาษาต่างประเทศ สามารถแยกได้ 2 รูปแบบ ได้แก่ การเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรโรมัน และการเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรไทย

2.4 การใช้คำผิดความหมาย

2.5 การใช้คำที่ไม่จำเป็น

2.6 การใช้คำย่อและอักษรย่อ

การใช้คำย่อและอักษรย่อ สามารถแยกได้ 2 รูปแบบ ได้แก่ การใช้คำย่อและอักษรย่อ

2.7 การใช้คำบุพบทผิด

2.8 การใช้คำสรรพนามผิด

การใช้คำสรรพนามผิด สามารถแยกได้ 2 รูปแบบ ได้แก่ การใช้คำสรรพนามไม่เหมาะสมกับบุคคลและการใช้คำสรรพนามไม่คงที่

2.9 การใช้รูปสัญลักษณ์

ปัญหาการใช้คำในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทพบว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้คำมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการเขียนสะกดพยัญชนะผิดเป็นเรื่องที่ผิดมากที่สุดของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภท โดยนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้คำเรื่องการสะกดผิดมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการใช้คำภาษาพูดมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาซึ่งมีปัญหาเท่ากัน มีข้อสังเกตอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจ คือ เมื่อนับจำนวนคำของการใช้ภาษาพูดของนักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทพบว่า มีจำนวนคำใกล้เคียงกัน โดยนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการใช้คำภาษาพูดเรื่องการใช้คำสแลงมากที่สุด อาจกล่าวได้ว่า การใช้คำภาษาพูดของนักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทไม่แตกต่างกัน เนื่องจากนักเรียนโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทมีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาพูดในชีวิตประจำวัน แล้วนำมาใช้เป็นภาษาเขียนโดยไม่เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาเขียนกับภาษาพูด

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้คำภาษาต่างประเทศในการเขียนเรียงความมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาและน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติเขียนคำภาษาต่างประเทศเป็นอักษรโรมันจำนวนมากที่สุดและเป็นจำนวน 2 เท่าของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ นอกจากนี้นักเรียนโรงเรียนนานาชาติยังเขียนคำภาษาต่างประเทศเป็นคำทับศัพท์ภาษาไทยเป็นจำนวนมากที่สุดและเป็นจำนวน 3 เท่าของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ ในขณะที่นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาเขียนคำภาษาต่างประเทศทั้ง 2 ประเภทเป็น

จำนวนที่ใกล้เคียงกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนที่มาจากสองภาษา มีการกำหนดให้พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนสลับ เนื่องจากหลักสูตรมากกว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการใช้คำผิดความหมายมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญและน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการใช้คำที่ไม่จำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญและน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการใช้คำย่อและอักษรย่อมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญและน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้คำบุพบทผิดมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้คำสรรพนามมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการใช้รูปสัญลักษณ์มากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและที่ไม่ปรากฏการใช้เลยคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

มีข้อสังเกตว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความคล้ายกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวราพร จำปา (2545) เรื่อง “การศึกษาลักษณะเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการเขียน” ฉันทน์ทิพย์ เงินจันทร์ (2547) เรื่อง “การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์” ไพโรจน์ สุวรรณดี (2551) เรื่อง “ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอภินทรบุรี จังหวัดปราจีนบุรี” และอดุลย์ ไทรเล็กทิม (2550) เรื่อง “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร” ที่พบว่า ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทุกประเภทและทุกระดับการศึกษา คือ มีปัญหาเรื่อง การเขียนสะกดผิด การใช้คำแบบต่างๆและการใช้ประโยค ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนไม่ใส่ใจระดับภาษา ไม่คำนึงถึงภาษาพูดหรือภาษาเขียนว่าต้องใช้อย่างไร แต่แตกต่างกันในรายละเอียดเช่น นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีการใช้คำภาษาต่างประเทศในงานเขียนมากกว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ เนื่องจากเพราะว่าหลักสูตรของโรงเรียนนานาชาติและโรงเรียนสองภาษามีการกำหนดให้พูดและเขียนภาษาอังกฤษมากกว่าหลักสูตรของโรงเรียนสามัญ

3. ปัญหาการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความ

ปัญหาการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความ พบปัญหา 3 รูปแบบได้แก่ การเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้อง การใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษและการเขียนประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจน

ปัญหาการเขียนประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจน พบปัญหา 3 รูปแบบได้แก่ การขาดคำหลักในประโยค การใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยค การใช้ประโยควกวนซ้ำซ้อน

ปัญหาการใช้ประโยคในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทพบว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้ประโยคมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการเขียนประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษเท่ากัน และน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติขาดคำหลักในประโยค

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษามีปัญหาการเรียงหน่วยสำคัญในประโยคไม่ถูกต้องเท่ากัน และน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญมีปัญหาการขาดคำหลักในประโยคเท่ากัน และน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้คำหรือข้อความที่ไม่สัมพันธ์กันในประโยคมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้ประโยควกวนซ้ำซ้อนมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา และน้อยที่สุดคือนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้ประโยคมากที่สุด อาจเป็นเพราะว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีการเรียนวิชาภาษาไทยน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ อันมีสาเหตุมาจากหลักสูตรของโรงเรียนแต่ละประเภท ทำให้นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีความรู้พื้นฐานทางด้าน

ภาษาไทยเรื่องเกี่ยวกับคำและประโยคน้อยมาก จึงเขียนประโยคภาษาไทยผิดพลาดมากกว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนประเภทอื่น

อภิปรายผล

จากวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ พานิชยการที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนต่างประเภท สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้พบว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรารพ จำปา (2545) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาลักษณะเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการเขียน” ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความเรื่อง การใช้คำ พบข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้คำ 3 ลักษณะคือ การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนและการใช้คำผิดความหมาย ส่วนเรื่องการสะกดการันต์ พบข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดการันต์ 6 ลักษณะคือ ใช้พยัญชนะผิด ใช้วรรณยุกต์ผิด ใช้ตัวการันต์ผิด ใช้สระผิด เขียนส่วนของคำขาดและเขียนส่วนของคำเกิน การแต่งประโยค พบข้อผิดพลาดอยู่ 2 ลักษณะคือ ขาดคำที่จำเป็นในประโยคและเรียงข้อความผิดลำดับ และงานวิจัยของไพโรจน์ สุวรรณดี (2551) ศึกษาเรื่อง “ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม อำเภอโกบสินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี” ที่พบว่านักเรียนโรงเรียนนี้มีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความเรื่อง การใช้คำ 17 ลักษณะได้แก่ การใช้คำธรรมดา, การใช้คำขยาย, การใช้คำเสริม, การใช้คำเรียก-คำร้อง, การใช้คำตัด, การใช้สมญานามและอักษรย่อ, การใช้คำไม่สุภาพ, การใช้คำภาษาตลาด, การใช้คำสแลง, การใช้คำเฉพาะกลุ่ม, การใช้คำทับศัพท์, การใช้คำที่มีความหมายโดยนัย, การใช้คำทักทาย, การใช้คำเลียนภาษาพูด, การใช้ตัวการันต์และการใช้คำควบกล้ำ โดยพบข้อบกพร่องในการใช้ตัวสะกดมากที่สุดและพบในปริมาณที่ค่อนข้างสูงกว่าลักษณะอื่นๆ ส่วนการใช้ประโยค 4 ลักษณะได้แก่ การใช้ประโยคสามัญ, การใช้ประโยคซับซ้อน, การใช้ประโยคผสมและการใช้ประโยคเชื่อม โดยลักษณะการใช้ประโยคทั้ง 4 ลักษณะมิได้ใช้ประโยคแบบใดแบบหนึ่งเรียงต่อเนื่องกันไป หากแต่ใช้สลับกันไปมาตามลักษณะของใจความที่ต้องการเสนอ ความสัมพันธ์ของประโยคที่เรียงต่อเนื่องกันในข้อความมีคำเชื่อมเป็นกลไกสำคัญที่เชื่อมโยงให้เรียงความมีลักษณะเป็นข้อความเดียวกัน เพราะฉะนั้นจากข้อมูลดังกล่าวสามารถตั้งข้อสังเกตได้ว่า นักเรียนในโรงเรียนทุกประเภทและทุกระดับชั้นย่อมมีปัญหาในการใช้ภาษาไทยที่ผิดพลาดได้

2. การวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนโรงเรียนนานาชาติมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความด้านรูปแบบเรียงความ การใช้คำ และการใช้ประโยคมากกว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนประเภทอื่น ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าหลักสูตรของโรงเรียนนานาชาติมีลักษณะคือ กำหนดให้เรียนภาษาและวัฒนธรรมไทย เป็นวิชาบังคับ 1 คาบต่อสัปดาห์สำหรับนักเรียนเกรด 1-8 และเป็นวิชาเลือกสำหรับนักเรียนเกรด 9-12 ให้เรียนภาษาและวัฒนธรรมไทยอย่างน้อย 2 ปี ส่วนสำหรับเด็กไทย กำหนดให้เรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย อย่างน้อยสัปดาห์ละ 5 คาบตลอด 12 ปี ทั้งนี้กำหนดเวลา 1 คาบเท่ากับ 50 นาที(สายพิน อินสม 2548 : 47) แต่จากการสอบถามนักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติพบว่า แม้ว่าหลักสูตรจะกำหนดให้เรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย อย่างน้อยสัปดาห์ละ 5 คาบตลอด 12 ปีสำหรับเด็กไทยแต่ทางโรงเรียนสามารถปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน ดังนั้นโรงเรียนนานาชาติส่วนมากจึงเรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยเพียงสัปดาห์ละ 1 คาบเท่านั้น ทำให้นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีความรู้ทางด้านภาษาไทยน้อยมาก เมื่อเขียนเรียงความเป็นภาษาไทยจึงมีความผิดพลาดมากกว่านักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษาและนักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ นอกจากนี้ยังอาจจะมีสาเหตุมาจากการไม่ใส่ใจภาษาไทย รวมทั้งการรับสารและการเปิดรับสื่อที่เป็นภาษาไทยน้อยจึงทำให้มีทักษะภาษาไทยน้อยตามไปด้วย

3. นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติเขียนสะกดวรรณยุกต์ผิดมากเพราะ นักเรียนกลุ่มนี้พูดภาษาแม่ที่เป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาญี่ปุ่นซึ่งเป็นภาษาที่ไม่มีระบบเสียงวรรณยุกต์ เมื่อใช้ภาษาไทยจะใช้ตามภาษาแม่ ทำให้ออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ชัดเจน การผันเสียงวรรณยุกต์ไม่เป็นก่อให้เกิดปัญหาเวลาเขียนสะกดคำต่างๆโดยเขียนสะกดวรรณยุกต์จะเขียนสะกดผิดมากเป็นพิเศษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิชาศรี จ้อยสูงเนิน(2537) ที่พบว่านักเรียนโรงเรียนนานาชาติทุกชาติทุกภาษา แม้กระทั่งนักเรียนโรงเรียนนานาชาติที่มีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย ใช้ภาษาแม่เป็นภาษาไทย ก็ยังมีปัญหาการผันเสียงวรรณยุกต์

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการจัดการเรียนการสอน

1.1 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติมีปัญหามากที่สุดคือนั้นโรงเรียนที่มีหลักสูตรนานาชาติหรือสองภาษาควรจัดการเรียนการสอนแยกเฉพาะตามประเภทของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนประเภทต่างๆ เช่น โรงเรียนสามัญ โรงเรียนนานาชาติและโรงเรียนสองภาษา โดยอาจจะจัดแยกเป็นชั้นเรียนตามโรงเรียนประเภทต่างๆ หรือการจัดการเรียนการสอนให้แก่แก่นักเรียนโดยแบ่งเป็นอย่างน้อย 3 กลุ่มใหญ่ ตามพื้นฐานของนักเรียน ได้แก่ กลุ่มแรก

นักเรียนที่ฟังพูดภาษาไทยไม่ได้หรือได้น้อย กลุ่มสองนักเรียนที่ฟังพูดภาษาไทยได้ดีแต่มีข้อจำกัดในการอ่านเขียน และกลุ่มสุดท้ายนักเรียนที่ฟังพูดอ่านภาษาไทยได้ตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ(วัชร นนทะวาสี 2552 : 16) เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยได้สูงสุด

1.2 ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนที่มีหลักสูตรนานาชาติหรือสองภาษา ควรจะจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่มีเนื้อหาเฉพาะกลุ่มตามโรงเรียนประเภทต่างๆ โดยครูผู้สอนวิชาภาษาไทยจะต้องรู้ข้อบกพร่องของนักเรียนแต่ละกลุ่ม แล้วจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับข้อบกพร่องนั้น ซึ่งต้องให้ความสำคัญกับความรู้พื้นฐานเป็นลำดับแรก แล้วค่อยเพิ่มระดับตามศักยภาพของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาที่ใช้สอนอาจต้องเขียนหรือจัดเตรียมขึ้นเป็นพิเศษโดยไม่จำเป็นต้องเหมือนกับหลักสูตรภาษาไทยพื้นฐานทั่วไปของโรงเรียนสามัญ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษารูปแบบและการใช้ภาษาในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มาจากโรงเรียนต่างประเทศ เปรียบเทียบกับการเขียนเรียงความภาษาไทยว่ามีปัญหาเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร

บรรณานุกรม

- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ “การเขียนเรียงความ” ใน ภาษากับการสื่อสาร. จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ
 บาหยัน อิ่มสำราญ บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ : บริษัท พี.เพรส จำกัด, 2550.
- เจดต์ วิยวัต. คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศในไทย. กรุงเทพฯ : สยาม, 2550.
- ฉันทน์ทรัพย์ เงินจันทร์. “การวิเคราะห์การใช้ภาษาเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
 โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2547.
- ประคอง นิมมานเหมินท์และคณะ. บรรพตฐานภาษาไทย เล่ม 4 : วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย.
 กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงาน
 คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2552.
- ปรีชา ช้างขวัญยืน. “ภาษาส่วนตัว ภาษามาตรฐาน” ใน วิพากษ์การใช้ภาษาไทย รวมบทความ
 จากคอลัมน์ ปากกาชนนิก สังเกตภาษา และจับตาภาษาไทย, 473 – 479.
 กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- สุคติ ตรงต่อการ. “การศึกษาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนนานาชาติในกรุงเทพมหานคร
 และในปริมณฑล”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- พิมพ์พร สอพิมาย. ภาษาไทยเพื่ออาชีพ 1. กรุงเทพฯ : แม็ค, 2550.
- ไพโรจน์ สุวรรณดี. “ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการเขียนเรียงความของนักเรียนโรงเรียนวัง
 ตะเคียนวิทยาคม อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร
 มหบัณฑิต (ภาษาไทย) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2551.
- ยุวดี ต้นสกุลรุ่งเรือง. ใครๆ ก็อยากส่งลูกโก (โรงเรียน) อินเตอร์. กรุงเทพฯ : วิริยะธุรกิจ, 2547.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน, 2550.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน, 2551.
- รื่นฤทัย สัจจพันธุ์. ภาษาไทย 2 การประพันธ์ไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2541.
- วรพร จำปา. “การศึกษาลักษณะเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อสร้างแบบฝึก
 เสริมทักษะการเขียน”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (วิชาการสอนภาษาไทย)
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.

วัชร นนทะวาที. “ความรู้ทางภาษาศาสตร์และการนำไปใช้ในการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นของครูผู้สอนภาษาไทยโรงเรียนนานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่”. การค้นคว้าแบบ
อิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (วิชาการสอนภาษาไทย) บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2552.

วิจิตร ภาณุพงศ์และคณะ. บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3 : ชนิดของคำ วลี ประโยคและสัมพันธ์
สาร. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2552.

วิภาศรี จ้อยสูงเนิน. “การแก้ไขการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยของนักเรียนระดับ 8
โรงเรียนนานาชาติ เชียงใหม่ โดยการแทนเสียงด้วยตัวอักษรอย่างมีระบบ”. การค้นคว้า
แบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (วิชาการสอนภาษาไทย) บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2537.

วิไลลักษณ์ เดชะ. “การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบรูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนสองภาษาและโรงเรียนทั่วไป : การศึกษาเชิงคุณภาพและเชิง
ปริมาณ”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต (วิจัยการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.

สายพิณ อินสม. “การศึกษาระบบประกันคุณภาพภายในของโรงเรียนนานาชาติใน
กรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารการศึกษา) บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2548.

อดุลย์ ไทรเล็กทิม. “ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร”
วารสารวิจัยรามคำแหง ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน 2550).

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษาในสังคมไทย ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนา.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างเรียงความของนักเรียน โรงเรียนอัสสัมชัญพานิชการ

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ

“กรณี มีผลงานสร้างสรรค์ ที่ต้นประทับใจ”

ครูผมก็ตั้งใจไว้ ครูผมยกถึงคนที่คอยสั่งสอนเราให้มีความรู้เพียงคนเดียวหรือ ครูที่ดีสำหรับตัวผมคือคนที่คอยสั่งสอนอบรมดูแลคือผมประพจน์ของนักเรียน ไม่ให้หนักเรียนออกนอกดู

5 อนาคต

ครูที่ฉันประทับใจในโรงเรียนคือสสจัญญานุการ คือ Mr. [redacted] วิชาสอนวิชาคณิตศาสตร์ M.V. Park มีอายุประมาณ 60 กว่าปีแล้วเคยเป็นนักบัญชีอยู่ที่สหรัฐอเมริกา [redacted] มีเมีย 2 คนไม่มีลูก ลูกสาว และลูกชาย

10 สิ่งที่ดีประทับใจในตัวของคุณ Mr. [redacted] คือเป็นคนมีความรู้และความละเอียดรอบคอบ คุณเองก็มีความรู้เกี่ยวกับวิชาคณิตศาสตร์ และสอนเราด้วยใจปรารถนาให้ครบถ้วนทุกความรู้ที่เราจะถามคุณก็จะตอบจนกว่าเราจะเข้าใจ และถ้าเราถามซ้ำๆ คุณก็จะ不厌其烦ไปเรื่อยๆ จนกว่าเราจะเข้าใจได้

15 อีกหนึ่งสิ่งที่คุณทำมาตลอดคือให้กำลังใจเราตลอดเวลาที่เราเรียนหนักๆ หรือถ้าเราเรียนไม่เข้าใจ คุณก็จะ不厌其烦ไปเรื่อยๆ จนกว่าเราจะเข้าใจได้ และถ้าเราเรียนไม่เข้าใจ คุณก็จะ不厌其烦ไปเรื่อยๆ จนกว่าเราจะเข้าใจได้

20 คุณยังเป็นคนใจดีและใจกว้าง คุณจะไม่โกรธเราถ้าเราทำผิดอะไร และถ้าเราเรียนไม่เข้าใจ คุณก็จะ不厌其烦ไปเรื่อยๆ จนกว่าเราจะเข้าใจได้ และถ้าเราเรียนไม่เข้าใจ คุณก็จะ不厌其烦ไปเรื่อยๆ จนกว่าเราจะเข้าใจได้

25 เรื่อง อื่นๆ ที่ฉันประทับใจ

แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่า Mr. [redacted] จะเป็นคนดี แต่เขาก็มีข้อบกพร่องอยู่บ้าง เช่น เขามักจะลืมชื่อเราบ้าง หรือบางครั้งเขาก็จะลืมชื่อเราบ้าง หรือบางครั้งเขาก็จะลืมชื่อเราบ้าง

30

35

40

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนนานาชาติ

“กฤติ มีผลงานสร้างสรรค์ ที่ล้ำประทับใจ”

- คำว่า คุณครูตามความเข้าใจของดิฉัน หมายถึงบุคคลที่
 ประเสริฐที่สุดคนหนึ่ง เพราะว่าดิฉันมีความคิดที่จะเป็นครูนั้น
 แต่ดิฉันก็ยังมีใจที่ประเสริฐแล้ว เนื่องจากการจะเป็นครูได้ จะต้อง
 5 มีคุณสมบัติหลายอย่าง เช่น มีความอดทน มีระเบียบวินัย มี
 ความเสียสละ ซื่อสัตย์ มีหัวใจ และอีกมากมายที่ต้องทำ อย่าง
 เช่น มีความอดทนต่อลูกศิษย์ ซึ่งบางคนอาจต้องอดทนมา
 เพราะเด็ก ๆ มาจากหลายครอบครัว หลายฐานะ หลายนิสัย
 จะเข้าใจยาก ซึ่งคุณครูจะต้องมีความอดทนอย่างมากในการดูแล
 10 เขาใจใจใส่ต่อเด็ก ๆ จะต้องพยายามสั่งสอนลูกศิษย์ของตนให้
 ประสบความสำเร็จให้ได้มากที่สุด คุณครูจะต้องมีนิสัยที่สอนหน้าที่
 เสียสละเวลา บางครั้งจะต้องช่วยดูแลศิษย์ในด้านการเงิน และอาจ
 จะต้องดูแลในเรื่องอื่น ๆ ด้วย การมีวินัยก็เช่นกัน คุณครูจะต้อง
 เป็นคนมีระเบียบวินัยในตัวเอง จึงจะสั่งสอนลูกศิษย์ให้มีระเบียบ
 15 วินัยได้ เช่น การตรงต่อเวลาในการมาเรียน การตรงต่อเวลาใน
 การส่งงาน และการตรงต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เป็นต้น
 ภายหลังจากที่ดิฉันได้เข้ามาเรียนที่โรงเรียนอัสสัมชัญ
 นี้ ดิฉันเพิ่งมาแค่ 4 - 5 เดือน แต่ดิฉันมีความประทับใจใน คุณครู
 หลายท่าน ไม่ว่าจะเป็น คุณบ๊วย คุณครูภาษาอังกฤษ คุณครู
 20 ภาษาจีน ในแต่ละท่าน มีความพยายามในเด็กนักเรียนให้
 โรงเรียนของคุณครูเป็นคนดี มีความซื่อสัตย์ และมีความ
 เจริญก้าวหน้าในชีวิตต่อไป เพื่อจะได้เป็นเขารุ่นที่ดีใน
 สังคม และเพื่อจะได้ทำให้ประเทศชาติบ้านเมืองเจริญ
 รุ่งเรือง
- 25 ดังนั้น คุณครูที่มีผลงานสร้างสรรค์ ที่ดิฉัน
 ประทับใจในโรงเรียนอัสสัมชัญแห่งนี้ ดิฉันคิดว่า การมี
 ระเบียบวินัยที่เข้มงวดดียาก เพราะจะได้ทำให้เด็ก ๆ มีระเบียบ
 วินัยที่ดีตัว ไปใช้ในการทำงาน และชีวิตครอบครัวใน
 อนาคตต่อไป

35

40

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสองภาษา

"ครูดี มีผลงานสร้างสรรค์ ที่ล้นประทับใจ"

- หากถามถึงคุณครูที่ชื่นชอบในชื่อ คุณดีของเราก็และการสอนที่เข้าใจ
 เรายังได้ฝึกเรียนอยู่ จะยังไม่ค่อยเข้าใจเลย และหากพูดถึงหรือบรรยายความประทับใจ
 ใจที่ให้กับคุณครูที่ดีคุณหนึ่งนั้น ไม่ได้มีมากมายบรรยายหมดได้ แต่คิดว่าคุณครูท่านหนึ่ง
 ประทับใจและดีแต่อดีต จากคนที่มีใจดีใจจวบจนเดี๋ยวนี้เลย และไม่มีวันไหนที่
 5 จะลืมคุณแบบอย่างพวกนี้ได้ แต่คุณครูจากคุณเขาหัวดีกับเราทั้งนั้น ไม่สิ ใครหัวดีแล้ว แต่ทำ
 ให้ลูกกับเขาเป็นคนดี ถ้าหากในใจแล้วคุณครูคนหนึ่ง ดีจนพูดได้ว่าดีแล้ว เขาก็
 โดยประจักษ์ชัดชัดว่าเขาคือคนที่มีหัวใจดีกับลูก คุณครูคนหนึ่งที่รักลูก รักสอนลูก รักสอน
 คนอื่นๆในโรงเรียนนี้ และเป็นคนใจดีใจจวบจนเดี๋ยวนี้เลย และไม่มีวันไหนที่
 ด้วยจิตใจที่อบอุ่นในใจ และด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่
 10 ได้ฝึกเรียน ขอบใจเรื่องการสอนและสอน ไม่อยากให้คุณครูท่านหนึ่ง และด้วยจิตใจที่
 ยอมรับและเข้าใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่
 คอยฟังใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่
 ไปด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่
 15 หรือ เรียนที่คุณครูหนึ่ง หรือเรียนที่คุณครูหนึ่ง หรือเรียนที่คุณครูหนึ่ง หรือเรียนที่คุณครูหนึ่ง
 หัดได้บ้าง ดีขึ้นบ้าง ดีขึ้นบ้าง และด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่
 ที่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย ในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่
 ตามใจดี สอนภาษาไทย น่าเรียน น่าเรียน และด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่
 20 คล้าย - ลาย ไม่ค่อยได้เรียน ดีขึ้นได้เรียน และด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่
 เรายังคงรักคุณครู ชอบคุณครู นักร้อง K-Pop (Korean Pop) และด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่
 ตามใจดี สอนภาษาไทย น่าเรียน น่าเรียน และด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่
 25 ขาดเรียน แต่ถึงแม้ว่าคุณครูหนึ่ง หัวดีใจจวบจนเดี๋ยวนี้เลย และด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่
 ความรักที่ดี คุณครูหนึ่ง หัวดีใจจวบจนเดี๋ยวนี้เลย และด้วยจิตใจที่ประทับใจในใจของคุณครูหนึ่ง และด้วยจิตใจที่

35

B

40

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

"ครูดี มีผลงานสร้างสรรค์ ที่ฉันประทับใจ"

- หากผมจะพูดถึงคุณครูสักท่านหนึ่งนั้นผมอยากให้คุณครูได้รู้ เพราะคุณครูท่านนั้นได้สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี
- เพราะคุณครู [redacted] นั้นได้สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี เพราะคุณครูได้สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี
- 5 สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี เพราะคุณครูได้สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี
- 10 สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี เพราะคุณครูได้สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี
- 15 สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี เพราะคุณครูได้สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี
- 20 สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี เพราะคุณครูได้สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี
- 25 สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี เพราะคุณครูได้สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี
- 30 สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี เพราะคุณครูได้สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี
- 35 สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี เพราะคุณครูได้สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี
- 40 สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี เพราะคุณครูได้สอนผมให้มีความรู้และเป็นคนดี

นักเรียนที่มาจากโรงเรียนสามัญ

“ครูดี มีผลงานสร้างสรรค์ ที่ฉันประทับใจ”

[illegible][illegible][illegible][illegible]

20 สอน ปรีชาทำหมันเรือมาทัก ไม่เคยปล่อยให้หนีเรือนหรือหาหนทางที่จะหลบ
เวลาว่างก็คิด ขึ้นหนังสือรายงานทุกวันที่มีช่วงเวลาคิด

มี [REDACTED] เป็นคนที่ขยัน อดทนทำงาน มีฝีมือของดี ตั้งแต่
รับมาเลี้ยงหูก ก็อดไม่ได้โดยได้มีข่าว สัก [REDACTED] ๓๔ ปีแล้ว หรืออีก ๓๕ ปี
ก็ [REDACTED] ๓๕ ปีแล้ว และ [REDACTED] ๓๕ ปีแล้ว และ [REDACTED] ๓๕ ปีแล้ว

25 มีคาญรัก ตามลำดับคดี ตามกฎหมาย งานนี้ให้รับรองตัวไว้ เมื่อ
๒๑.๓.๖๓ ถึง ๒๑.๓.๖๓ ตามลำดับคดี ตามกฎหมาย งานนี้ให้รับรองตัวไว้ เมื่อ

อีกประการหนึ่งความผิดที่เกิดขึ้นนี้ ไม่สามารถที่จะหาผู้รับผิดชอบได้ เพราะการกระทำดังกล่าว เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรมอันดีของประชาชน

30. เห็น ภาณุมาศภิกษาเจ้าพระคุณฯ ไปไกลด้วย
มี [redacted] 12/10/2561 กักกันตัว และไปเก็บตัวที่ [redacted] เพราะมี
เป็นกักกัน เป็นกักกัน กักกันแบบ สี่เหลี่ยม มีพื้นที่ [redacted] มีสวน [redacted]

มีภาพลับ ลีโอนอร์กับตัว มีน้อย ทำให้ลืมได้เป็นปกติ พอพอ น
 1 เดือน นิด ลีโอนอร์ สมองใหญ่ขึ้นเล็กน้อย เป็นคนหัวขบ ขี้
 35 ขาดมดเล็ก ลีโอนอร์ เป็นปกติลงต่อไป และอยู่ในวัย ๑๕ เดือน

ตัวต่อหน้า 1.1 คือ ยี่ห้อของตัวต่อจากนั้นไปอีกสามเท่าสาม % ขึ้น

[illegible]

.....

ภาคผนวก ข

ประวัติของโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

ประวัติโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ

โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการเป็นโรงเรียนในเครือมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย ตั้งอยู่เลขที่ 101 ซอยสาทร 13 (เซนต์หลุยส์ 2) ถนนสาทรใต้ เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120 โรงเรียนได้ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2481 ผู้ก่อตั้ง คือ ภราดาโรเกชั่น (Bro. Rogation) เนื่องจากขณะนั้นท่านสอนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนอัสสัมชัญบางรัก ท่านมีความคิดที่จะฝึกเด็กให้มีความรู้ทางด้านวิชาชีพพิมพ์ดีดและวิชาเลข เพื่อว่าเมื่อจบการศึกษาแล้ว เด็กนักเรียนซึ่งไม่ประสงค์จะศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยจะสามารถเข้าทำงานในบริษัทของชาวยุโรปได้ ดังนั้น ท่านจึงจัดทำหลักสูตรสำหรับโรงเรียนพาณิชยขึ้นและขอเปิดโรงเรียนต่อกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้รับอนุญาตให้ทำการสอนเมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม พ.ศ. 2481 ทำให้โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการเป็นโรงเรียนพาณิชยแห่งแรกในประเทศไทยที่เปิดทำการสอนโดยใช้สื่อการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษว่า “อัสสัมชัญพาณิชย”

ในสมัยเริ่มแรกนั้น ทางโรงเรียนรับเฉพาะนักเรียนชายและมีการวางแผนนโยบายไว้อย่างชัดเจนในการฝึกฝนนักเรียนทางด้านธุรกิจและภาษาอังกฤษ เพื่อรองรับสถาบันธุรกิจต่างชาติในประเทศไทย กลยุทธ์ทางการวางแผนนโยบายเหล่านี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ที่จบการศึกษามีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาและวิชาธุรกิจเป็นอย่างดีจนเป็นที่ยอมรับของสถานประกอบการธุรกิจต่างชาติ ดังจะเห็นได้จากการที่นักเรียนชั้นปี 3 ที่กำลังจะสำเร็จการศึกษามีผู้จองตัวล่วงหน้า โดยมากจะเป็นจากสถานประกอบการธุรกิจต่างชาติและองค์กรต่างประเทศ เช่น ยูเนสโก ESCAP และสถานทูตต่างๆ ฯลฯ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม นักเรียนเหล่านั้นก็ยังไม่สามารถเรียนต่อในระดับปริญญาตรีได้

เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2511 โรงเรียนได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการให้เปิดหลักสูตรบริหารธุรกิจ 4 ปีต่อมาได้พัฒนาเป็นวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ (ABAC) หรือมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (AU) ในปัจจุบัน ในปี พ.ศ. 2516 โรงเรียนเริ่มเปิดรับนักเรียนหญิงเป็นปีแรก และกลายเป็นโรงเรียนสหศึกษาดังแต่นั้นมา เนื่องจากหลักสูตรของโรงเรียนที่เปิดสอนอยู่ถึงแม้จะเป็นที่ยอมรับในวงการธุรกิจทั้งในและนอกประเทศ แต่ยังมีข้อจำกัดในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น เนื่องจากไม่ได้การรับรองความรู้เทียบเท่ามัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบกับถูกคัดสิทธิ์ในการเรียนวิชาชีพขาดดินแดนโดยมีเหตุผลว่าเป็นโรงเรียนประเภท 15(2)

ปีการศึกษา 2525 ทางโรงเรียนได้ขออนุญาตเปิดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ หลักสูตร 3 ปี โดยใช้ชื่อว่า "โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ" ทำ

ให้นักเรียนที่เรียนจบหลักสูตรได้รับประกาศนียบัตรวิชาชีพซึ่งเทียบเท่ามัธยมศึกษาตอนปลายและได้สิทธิ์เรียนวิชาศึกษาขั้นต้นด้วย

ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนได้ขออนุญาตเปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ หลังจากโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์การดำเนินการสอนโดยใช้หลักสูตรของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มาเป็นเวลา 9 ปี (2525 – 2533) นักเรียนที่สำเร็จการศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและได้รับการยอมรับจากวงการธุรกิจ ศิษย์เก่า ผู้ปกครองว่ายังคงรักษาเอกลักษณ์และคุณภาพเดิมไว้ ผู้บริหารจึงได้ตัดสินใจขอปิดโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์ โรงเรียนประเภท 15(2) ในปี พ.ศ. 2533

ปีการศึกษา 2536 ขอเปลี่ยนแปลงการใช้หลักสูตร ปวช. จากเดิมใช้หลักสูตร ปวช. ของกรมอาชีวศึกษา มาใช้ หลักสูตร ปวช. ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

ปีการศึกษา 2539

โรงเรียนได้ขอเปิดแผนการเรียนการสอนที่ใช้สื่อการสอนเป็นภาษาอังกฤษโดยเรียกว่า แผนการเรียน A (Program A) และเรียกแผนการเรียนเดิมว่าแผนการเรียน B (Program B) โดยให้นักเรียนเลือกเรียนได้ตามความประสงค์ของผู้เรียน

โรงเรียนสร้างร่วมมือกับ Beijing Language Culture University จัดให้มีการสอนภาษาจีนกลางขึ้นนอกเหนือจากภาษาอังกฤษที่เปิดสอนมาแต่เดิม

สร้างร่วมมือทางด้านวิชาการและบุคลากรในประเทศอังกฤษ Bromley College ในหลักสูตร Cambridge Business Skills (CBS) ซึ่งควบคุมโดย มหาวิทยาลัย Cambridge

ปีการศึกษา 2540

สร้างร่วมมือทางวิชาการกับสถาบันอินเตอร์เทคโนโลยี

สร้างร่วมมือกับสถาบันการศึกษาของรัฐ ประเทศออสเตรเลีย Chisholm Institute ได้รับเกียรติเข้าร่วมโครงการพระราชทานการศึกษาทางไกลผ่านดาวเทียม โดยสอนภาษาจีนทางไกลผ่านดาวเทียม ณ โรงเรียนวังไกลกังวล หัวหิน ตั้งแต่ปี 2540 จนถึงปัจจุบัน

ปีการศึกษา 2542

สร้างร่วมมือทางด้านวิชาการกับมหาวิทยาลัยอีสเทิร์น (14 มีนาคม 2542)

สร้างร่วมมือทางด้านวิชาการกับมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (8 มีนาคม 2542) โดยให้ โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์เป็น PRE – ABAC

โรงเรียนได้รับการประกันคุณภาพและรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา จาก
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

ปีการศึกษา 2543 ขอเปลี่ยนแปลงหลักสูตรจากประกาศนียบัตรวิชาชีพของสถาบัน
เทคโนโลยีราชมงคลมาใช้ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
โดยเปิดสอน 3 สาขาวิชา คือ สาขาการขาย สาขาการบัญชี และสาขาคอมพิวเตอร์

ปีการศึกษา 2544 ได้ลงนามทำสัญญาเพิ่มเติมกับมหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมแห่งกรุง
ปักกิ่ง ร่วมมือกันในด้านวิชาชีพ โดยจะเปิดสอนภาษาจีนธุรกิจในระดับปริญญาตรีที่ ACC เป็น
เวลา 3 ปี ผู้สำเร็จการศึกษาจะได้รับปริญญาบัตรจากมหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมกรุงปักกิ่ง

ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนได้ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมแห่งกรุงปักกิ่ง
BLCU เรื่องการร่วมมือจัดทำหลักสูตรภาษาจีน ด้านบริหารธุรกิจสำหรับบุคคลทั่วไปในระดับ
ปริญญาตรี และเปิดสำนักงานมหาวิทยาลัยและวัฒนธรรมแห่งกรุงปักกิ่ง BLCU สาขากรุงเทพฯ ณ
โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์การ เมื่อวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2545

ปีการศึกษา 2546 ฯพณฯ เอียน ถึงอาย เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนแห่ง
ประเทศไทย นำคณะแต่งตั้งข้าราชการจีน เพื่อการสอนออกทางไกลผ่านดาวเทียม เข้าเฝ้าสมเด็จพระ
เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เพื่อถวายคำกราบทูลภาษาจีน โดยมี ACC และสมาคม
หอการค้าไทยให้การสนับสนุน

ปีการศึกษา 2548 ศูนย์ภาษาและวัฒนธรรมจีน โรงเรียนในเครือมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียล
แห่งประเทศไทยย้ายสำนักงานจากโรงเรียนอัสสัมชัญกรุงเทพฯ มาอยู่ที่โรงเรียนอัสสัมชัญ
พาณิชย์การโดย ฯพณฯ เจิ้ง จินกว๋อ อุปทูตสาธารณรัฐประชาชนจีน ให้เกียรติมาเป็นประธานใน
พิธีเปิดศูนย์ เมื่อวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2548

ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์การได้รับอนุมัติจากมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียล
แห่งประเทศไทยให้ยกระดับเป็นวิทยาลัยโดยขยายหลักสูตรในระดับปริญญาตรี โดยทางโรงเรียน
ได้รับการสนับสนุนจากศิษย์เก่า

ปีการศึกษา 2550 ทางมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย ได้มีคำสั่งที่ 4/2550
แต่งตั้งผู้รับผิดชอบโครงการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีของโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์การ
มอบหมายให้ภราดา สุรสิทธิ์ สุขชัย ผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นผู้รับผิดชอบโครงการ

ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์การได้รับเกียรติให้เป็นศูนย์การเรียนรู้ภาษา
และวัฒนธรรมจีน “ห้องเรียนขงจื้อ” โดยมีพิธีลงนามเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2551 ที่
กระทรวงศึกษาธิการ ระหว่างผู้แทนสาธารณรัฐประชาชนจีนกับ ภราดาสุรสิทธิ์ สุขชัย ผู้รับ
ใบอนุญาตโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์การ และในวันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2551 โรงเรียน

อัสสัมชัญพาณิชย์การร่วมกับสมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์การและสมาคมศิษย์เก่าอัสสัมชัญพาณิชย์ ได้จัดงานฉลองครบรอบ 70 ปี โดยได้ทูลเชิญพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลีพระวรราชธิดาตามาตุ เสด็จเป็นองค์ประธานพิธีงานกาล่าดินเนอร์ ณ รอยัลพารากอนฮอลล์ชั้น 5 ศูนย์การค้าสยามพารากอน เป็นการประกาศเจตนารมณ์ในการยกระดับวิทย์ฐานะของโรงเรียนเป็นวิทยาลัย หลักสูตรปริญญาตรี BBA (Bachelor of Business Administration) สาขาบริหารจัดการ

ปีการศึกษา 2552 เมื่อวันที่ 29–31 มกราคม พ.ศ. 2552 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์การได้การตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกรอบสอง จาก สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษา ระดับคุณภาพดีมาก และเมื่อวันที่ 27 มกราคม พ.ศ. 2553 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์การ ร่วมกับมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ แถลงข่าวการเปิด “ACC School of Commerce ก้าวสู่พัฒนาการทางการศึกษาแนวใหม่” โดยเปิดหลักสูตรปริญญาตรีบริหารธุรกิจสาขาวิชาการจัดการ กลุ่มวิชาพาณิชยศาสตร์

ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์การได้จัดงานฉลองการสถาปนาโรงเรียนครบรอบ 72 ปี โดยมีการจัดกิจกรรมเฉลิมฉลองตลอดปีการศึกษา อาทิ มีสชานุชาขอบพระคุณฉลองการสถาปนาครบรอบ 72 ปี โดยพระสังฆราช ฟรังซิสเซเวียร์ วีระ อาภรณ์รัตน์ ประมุขสังฆมณฑลเชียงใหม่ เป็นประธานในพิธี กิจกรรม 72 ปี ACC FAIR นอกจากนี้ ได้เปิดหลักสูตรปริญญาตรีบริหารธุรกิจสาขาวิชาการจัดการ กลุ่มวิชาพาณิชยศาสตร์ (ACC School of Commerce) เต็มรูปแบบ โดยร่วมมือกับมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

จากอดีตถึงปัจจุบันเป็นเวลากว่า 7 ทศวรรษ โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชย์การก็ยังคงเป็นโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จในการผลิตนักธุรกิจทั้งชายและหญิง จนเป็นที่ยอมรับของวงการธุรกิจทั้งในและต่างประเทศ แต่ถึงกระนั้นโรงเรียนก็ยังมุ่งพัฒนา ปรับปรุงหลักสูตรอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และเพื่อความก้าวหน้าทางการศึกษาของเยาวชนไทยสืบไป

ภาคผนวก ค
ภูมิหลังของโรงเรียนต่างประเทศ

ภูมิหลังของโรงเรียนต่างประเทศ

โรงเรียนนานาชาติ

การจัดหลักสูตร

ในการประชุมคณะกรรมการอำนวยการพัฒนาหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ (กพศ.) ครั้งที่ 2/2538 เมื่อวันที่ 5 เมษายน พ.ศ. 2538 ตามรายงานการประชุมและบันทึกที่ ศธ. 0607/14825 นั้น กรมวิชาการได้เสนอแนวทางการพิจารณาหลักสูตรโรงเรียนนานาชาติออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

ประเภทที่ 1 หลักสูตรที่นำมาจากต่างประเทศ มีหลักฐานการรับรองจากหน่วยงานของประเทศนั้นๆ

ประเภทที่ 2 หลักสูตรที่นำมาจากต่างประเทศแล้วปรับรายละเอียดเนื้อหารายวิชาใหม่

ประเภทที่ 3 หลักสูตรที่โรงเรียนเขียนขึ้นเอง

หลักสูตรในโรงเรียนนานาชาติเป็นหลักสูตรที่ใช้ในต่างประเทศ เมื่อนำมาใช้ในประเทศไทย จะมีสมาคมหรือองค์กรของโรงเรียนนานาชาติรับรองวิทยฐานะในการพิจารณาหลักสูตร แม้เมื่อจำนวนโรงเรียนนานาชาติมีมากขึ้นและมีบางโรงเรียนยกร่างหลักสูตรขึ้นเองหรือนำจุดมุ่งหมายหลักสูตรต่างประเทศมาเพิ่มเติมรายละเอียดและคำอธิบายรายวิชาโดยไม่มีคำรับรองจากสมาคมหรือรัฐบาลต่างประเทศ ผู้จบหลักสูตรจึงไม่สามารถเทียบความรู้หรือเรียนต่อในสถานศึกษาของไทยได้

ประเภทที่ 1 หลักสูตรที่นำมาจากต่างประเทศ มีหลักฐานการรับรองจากหน่วยงานของประเทศนั้นๆ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนพิจารณาเห็นชอบให้นำมาใช้ได้ ทั้งนี้ต้องเรียนภาษาและวัฒนธรรมไทยตามมติที่ประชุมคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร (กพศ.) ครั้งที่ 5/2537 ได้ระบุไว้

ประเภทที่ 2 หลักสูตรที่นำมาจากต่างประเทศแล้วปรับรายละเอียดและพัฒนาเนื้อหาวิชาใหม่ ในกรณีนี้กรมวิชาการจะพิจารณาว่ามี

1. ความสอดคล้องในจุดหมาย หลักการ โครงสร้างของหลักสูตร
2. ความเหมาะสมของวุฒิภาวะของผู้เรียนแต่ละระดับ
3. กำหนดจุดประสงค์และเนื้อหาตามโครงสร้างไว้ตลอดหลักสูตร
4. เนื้อหาของหลักสูตรไม่ขัดต่อศีลธรรม ความมั่นคงของสถาบันชาติ ศาสนา

พระมหากษัตริย์ และระบอบการปกครองของไทย

5. กำหนดให้เรียนภาษาและวัฒนธรรมตามมติที่ประชุมคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร (กพศ.) ครั้งที่ 5/2537

ประเภทที่ 3 หลักสูตรที่โรงเรียนเขียนขึ้นเองทั้งหมด กรมวิชาการจะเชิญโรงเรียนนานาชาติที่ผ่านการรับรองวิทยฐานะและมีนักเรียนที่ได้รับการเทียบความรู้จากกระทรวงศึกษาธิการแล้วและเชิญผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนมาร่วมร่างกรอบหลักสูตรเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาหลักสูตรของโรงเรียนนานาชาติประเภทนี้ต่อไป และเพื่ออำนวยความสะดวกแก่โรงเรียนประเภทนี้ในการอนุมัติหลักสูตรให้เร็วขึ้น คณะอนุกรรมการพัฒนาหลักสูตร (กพส.) จึงได้มีมติเห็นชอบให้กรมวิชาการจัดทำกรอบหลักสูตรโรงเรียนนานาชาติขึ้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนและสมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทยได้สร้างเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการประเมินคุณภาพการจัดการเรียนการสอนและการดำเนินงานของโรงเรียนนานาชาติ เพื่อนำไปใช้ในการพิจารณาอนุมัติการรับรองมาตรฐานของโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งจะยังผลให้นักเรียนไทยที่จบการศึกษาจากโรงเรียนนานาชาติสามารถได้รับการเทียบเท่าความรู้จากกระทรวงศึกษาธิการเพื่อนำไปเทียบความรู้ไปสมัครสอบเรียนต่อในสถาบันการศึกษาต่างๆ ในประเทศไทยได้

บทบาทของโรงเรียนนานาชาติในสังคมไทย

ปัจจุบันโรงเรียนนานาชาติเริ่มมีความสำคัญและจำเป็นต่อสังคมไทยมากขึ้น นับตั้งแต่ที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ขยายการจัดตั้งโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2534 และอนุญาตให้เด็กไทยสามารถเข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติได้ ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ปกครองคนไทยที่มีความประสงค์จะให้บุตรหลานได้เข้าเรียนในโรงเรียนที่มีระบบการศึกษาแบบต่างประเทศ ด้วยเล็งเห็นถึงความสำคัญของคุณภาพประชากรในอนาคต โรงเรียนนานาชาติจึงเข้ามามีบทบาทในสังคมไทยดังต่อไปนี้

1. ช่วยอำนวยความสะดวกด้านสถานศึกษาให้บุตรหลานชาวต่างประเทศที่เข้ามาทำงานหรือพำนักอยู่ในประเทศไทย ทำให้ชาวต่างประเทศเหล่านั้น มีความมั่นใจในการทำงานในประเทศไทย ว่าบุตรหลานของตนมีสถานที่เรียน
2. เนื่องจากรัฐบาลอนุญาตให้เด็กไทยเข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติได้ ผู้ปกครองคนไทยที่ประสงค์ให้บุตรหลานได้เรียนในระบบการศึกษาต่างประเทศ ไม่จำเป็นต้องส่งเด็กไปเรียนต่างประเทศเหมือนสมัยก่อน ทำให้เด็กสามารถอยู่ร่วมกับครอบครัวอย่างอบอุ่น และมีความผูกพันกับสังคมและวัฒนธรรมไทย นอกจากนี้ยังสามารถลดจำนวนเงินตราที่หลั่งไหลไปยังต่างประเทศสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายส่งเด็กไปเรียนยังต่างประเทศได้ด้วย
3. ผู้ปกครองเด็กไทยที่ส่งบุตรหลานไปเรียนโรงเรียนนานาชาติจะเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าการส่งเด็กไปเรียนต่างประเทศ เพราะค่าใช้จ่ายของโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยไม่สูงเท่าโรงเรียนในต่างประเทศ

4. ปัจจุบันรัฐมีนโยบายที่จะพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ของเยาวชนไทย และประเทศไทยยังคงขาดแคลนบุคลากรที่มีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว การที่รัฐอนุญาตให้เด็กไทยเข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติได้ ทำให้โรงเรียนสามารถช่วยเตรียมเยาวชนไทยให้มีความรู้ความสามารถและทักษะด้านภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี มีความสามารถที่จะสื่อสารในระดับนานาชาติ รองรับการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศด้านต่างๆ ได้

ระบบการศึกษาของโรงเรียนนานาชาติ

ระบบการศึกษานานาชาติ มีปรัชญาที่จะสนองความต้องการด้านการศึกษาให้กับเด็กจากทุกสัญชาติตามกฎบัตรสหประชาชาติ การจัดหลักสูตรนานาชาติจะเน้น 2 ด้าน คือ สร้างหลักสูตรให้มีความสอดคล้องกลมกลืน โดยให้แนวคิดทางการศึกษาจากทั่วโลก และสนับสนุนวัฒนธรรมประเทศเจ้าบ้านในเวลาเดียวกันก็ส่งเสริมค่านิยมของนานาประเทศ

ในด้านการจัดการศึกษาของโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยนั้น จากการศึกษาวิจัยทั่วไปพบว่ามีการศึกษาใหญ่ๆ อยู่ 2 ระบบ คือ ระบบอเมริกา และระบบอังกฤษ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ระบบการศึกษอเมริกัน จะนำแนวทางหลักสูตร และทฤษฎีพัฒนาการของยุโรปมาใช้ อย่างไรก็ตามสหรัฐอเมริกาได้กำหนดหลักสูตรให้มีความยืดหยุ่นโดยใช้หลักสูตรท้องถิ่นในแต่ละรัฐ ไม่มีหลักสูตรของชาติ เน้นการสร้างพัฒนาการในตัวเด็กมากกว่าที่จะให้ความรู้ ถือว่าการศึกษเป็นเครื่องมือในการสร้างความเท่าเทียมของคนในสังคม ประชาชนทุกคนต้องได้รับการศึกษา และได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันไม่ว่าจะอยู่ในฐานะใด

2. ระบบการศึกษอังกฤษ จะใช้หลักสูตรของชาติ (National Curriculum) ซึ่งกำหนดวิชาหลักให้นักเรียนได้เรียนโดยเน้นการศึกษด้วยตนเองมากที่สุด คือ วิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ โดยมีวิชาพื้นฐานมากมาย เช่น เทคโนโลยี ดนตรี ศิลปะ ประวัติศาสตร์ ภาษาสมัยใหม่ เป็นต้น วิธีการสอนยึดกรอบตามหลักสูตร การนำความรู้มาปฏิบัติจริงให้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ เน้นการสร้างประสบการณ์ตรงให้กับนักเรียน ทั้งนี้ต้องอยู่บนหลักการของความเคารพ ความมั่นคง ความสม่ำเสมอ ความเป็นอิสระ และการทำงานร่วมกัน โดยการมอบหมายงานให้ทำเป็นกลุ่มเล็กๆ

โรงเรียนสองภาษา

การจัดหลักสูตร

1) ระดับช่วงชั้น กำหนดหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียน ดังนี้
ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4–6

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1–3

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4–6

2) สารการเรียนรู้ กำหนดสาระการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วย องค์ความรู้ทักษะหรือกระบวนการการเรียนรู้ และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมของผู้เรียนเป็น 8 กลุ่ม ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรของโรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลักสูตรแกนกลางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อเพื่อพัฒนาศักยภาพด้านความรู้ความสามารถและทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ให้ก้าวทันความเปลี่ยนแปลงของโลกในปัจจุบัน โดยคำนึงถึงความสามารถพื้นฐานในการใช้ภาษาของผู้เรียน และมีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันดีงาม โรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน มีปัญหาเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนหลักสูตรที่ใช้ภาษาไทยมาเป็นภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอน คือ ครูไม่มีแนวทางในการจัดการเรียนการสอนและการผลิตตำรา และความไม่พอเพียงของเอกสารประกอบหลักสูตร เนื่องจากกระทรวงศึกษาธิการมีแต่นโยบาย โรงเรียนจึงต้องมีการสร้างหลักสูตร และจัดหาสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามขีดความสามารถของตน บางโรงเรียนขอความร่วมมือจากโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยในประเทศอังกฤษ โรงเรียนบางแห่งขอความร่วมมือจากสถาบันการศึกษาในสหรัฐอเมริกา จำนวนไม่น้อยดัดแปลงหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนจากลิงคิปรี หรือหลายแห่งอาศัยดัดแปลงจากทุกประเทศข้างต้น ซึ่งมักมีผลทำโรงเรียนเหล่านั้นรับแนวคิด และแนวทางในการจัดทำหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนตลอดจนหนังสือ และสื่อการเรียนการสอนจากสถาบันเหล่านั้นด้วย ทำให้โรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนต้องขึ้นอยู่กับสถาบันการศึกษาของต่างประเทศ ซึ่งอาจไม่เหมาะสมกับสภาพของเด็กไทย ซึ่งในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ควรจัดตั้งสมาคมโรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนขึ้น เพื่อให้โรงเรียนติดต่อประสานงานขอความช่วยเหลือกันได้ ประเด็นสำคัญในการศึกษาด้านหลักสูตรของโรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนคือ สถานศึกษาจะต้องจัดทำหลักสูตรของตนเองให้สนองจุดหมายของหลักสูตรแกนกลางยึดมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ พร้อมเพิ่มเติมในส่วนที่ต้องพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วยนั้น ซึ่งปัจจุบันสถานศึกษาจัดหลักสูตรของตนเองแตกต่างกันไปตามสภาพความพร้อมและขีดความสามารถของตน ทำให้ต้องคำนึงถึงคุณภาพผู้เรียนว่าเป็นไปตามจุดหมายและมาตรฐานที่กำหนดหรือไม่

ความเป็นมาของโครงการโรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนในประเทศไทย

โรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน หรือโรงเรียนสองภาษา เกิดจากความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนไทยจำนวนมากที่ต้องการให้บุตรหลานของตนมีความรู้ความสามารถ และทักษะภาษาอังกฤษ โดยไม่ต้องการส่งบุตรหลานของตนไปเรียนต่างประเทศ ซึ่งทำให้เงินตรารั่วไหลออกนอกประเทศ นอกจากนี้ยังทำให้บุตรหลานอยู่ห่างไกลผู้ปกครองห่างเหินวิถีชีวิตแบบไทย ทำให้เด็กขาดการปลูกฝังในเรื่องภาษาและวัฒนธรรมไทย ในปี พ.ศ. 2537 ด้วยการเล็งเห็นความจำเป็นที่จะพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษให้เยาวชน ให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในระดับสากล และเพื่อที่จะกระตุ้นให้โรงเรียนเอกชน พัฒนาความเป็นเลิศทางวิชาการ และมีคุณภาพการจัดการศึกษาทัดเทียมต่างประเทศ กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดนโยบายให้โรงเรียนเอกชน ประเภทสามัญศึกษาที่มีความพร้อมและมีความประสงค์เปิดสอนวิชาบางวิชาตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนได้ ซึ่งต่อมามีมติให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนได้ในโรงเรียนเอกชนทุกประเภท โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับสากล สามารถที่จะดำรงตนอยู่กับวัฒนธรรมไทยและศึกษาต่อได้ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในปีการศึกษา 2538 มีโรงเรียนเอกชนในโครงการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน เปิดดำเนินการเริ่มแรก 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา และโรงเรียนอุมศศึกษา ซึ่งได้รับความนิยมจากผู้ปกครองเป็นจำนวนมาก เป็นเหตุให้อัตราการขยายตัวของโรงเรียนประเภทดังกล่าวสูงขึ้นเป็นลำดับ จนถึงปัจจุบัน ปีการศึกษา 2547 มีโรงเรียนเอกชนที่อยู่ในโครงการทั่วประเทศทั้งสิ้น 121 โรงเรียน เป็นโรงเรียนประเภทสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร 60 โรงเรียน

ประเภทของโรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน

ในปี พ.ศ.2546 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ขยายโครงการโรงเรียนสองภาษาเป็น 2 รูปแบบ คือ

- 1) โรงเรียนสองภาษาประเภท English Program (EP) เป็นโรงเรียนที่มีความพร้อม มีครูเกณฑ์ (1 : 20) และมีครูภาษาอังกฤษตามเกณฑ์อย่างน้อย 1 คน ต่อ 1 ห้องเรียน
- 2) โรงเรียนสองภาษาประเภท Mini English Program (MEP) ซึ่งมีความแตกต่างกับ EP คือ EP จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษได้ทุกวิชา ยกเว้นภาษาไทยและสังคมศึกษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความเป็นไทย กฎหมายไทย ประเพณีและวัฒนธรรมไทย ส่วน MEP สอนได้ไม่เกิน 50% ของชั่วโมงสอนทั้งหมดต่อสัปดาห์ ทั้งนี้โรงเรียนสามารถเก็บค่าเล่าเรียนเพิ่มจากโรงเรียนปกติได้คณะกรรมการพัฒนานวัตกรรมการศึกษา (2546: 1) กำหนดให้โรงเรียนที่เริ่มเปิดสอน ควรเปิดปี

แรกของแต่ละระดับเท่านั้น เช่น ระดับประถมศึกษา ควรเริ่มเปิดสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หรือระดับมัธยมศึกษา ควรเริ่มเปิดสอนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่ควรเริ่มเปิดมากกว่า 1 ระดับ สำหรับโรงเรียนที่มีทั้งระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 4 ก็ควรเปิดระดับเดียว ห้องเรียนที่อยู่ในโครงการโรงเรียนสองภาษาทุกห้องเรียนต้องมีทั้งครูไทยและครูต่างชาติสอนคู่กันเป็น Team teaching การเก็บค่าเล่าเรียนนักเรียนในโครงการเก็บได้ไม่เกินครึ่งหนึ่งของ EP ซึ่ง EP เก็บได้สูงสุดไม่เกินคนละ 35,000 บาทต่อภาคเรียน ดังนั้นนักเรียน MEP เก็บค่าเล่าเรียนได้ไม่เกิน 17,500 บาทต่อภาคเรียน อาคารสถานที่ต้องมีความพร้อม และมีห้องเรียนเหลือเพียงพอที่จะใช้ในการดำเนินโครงการ ในทางปฏิบัติสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติอาจเปิดคู่มือกับกรมสามัญศึกษาในแต่ละจังหวัด เพื่อกรมสามัญศึกษาจะได้เป็นพี่เลี้ยงและรับช่วงต่อในระดับมัธยมศึกษา

โรงเรียนสามัญ

การจัดหลักสูตร

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรที่กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ในการพัฒนาผู้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ สำหรับผู้เรียนทุกคนทุกกลุ่มเป้าหมายสามารถปรับใช้ได้กับการจัดการศึกษาทุกรูปแบบ ทั้งในระบบนอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยในส่วนของการจัดการศึกษาปฐมวัย กำหนดให้มีหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยเป็นการเฉพาะเพื่อเป็นการสร้างเสริมพัฒนาการและเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่สถานศึกษานำ ไปใช้จัดการเรียนรู้ในสถานศึกษานั้น กำหนดโครงสร้างที่เป็นสาระการเรียนรู้ จำนวนเวลาอย่างกว้าง ๆ มาตรฐานการเรียนรู้ที่แสดงคุณภาพผู้เรียนเมื่อเรียนจบ ๑๒ ปี และเมื่อจบการเรียนรู้แต่ละช่วงชั้นของสาระการเรียนรู้แต่ละกลุ่มสถานศึกษาต้องนำ โครงสร้างดังกล่าวนี้ไปจัดทำ เป็นหลักสูตรสถานศึกษา โดยคำนึงถึงสภาพปัญหา ความพร้อม เอกลักษณ์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ทั้งนี้ สถานศึกษาต้องจัดทำ รายวิชาในแต่ละกลุ่มให้ครบถ้วนตามมาตรฐานที่กำหนด

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถจัดทำ สาระการเรียนรู้เพิ่มเติมเป็นหน่วยการเรียนรู้รายวิชาใหม่ ๆ รายวิชาที่มีความเข้มข้นอย่างหลากหลาย ให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการ และความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเลือกสาระการเรียนรู้จาก ๘ กลุ่ม ในช่วงชั้นที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔-๖ ช่วงชั้นที่ ๓ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ และช่วงชั้นที่ ๔ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔-๖ และจัดทำ มาตรฐานการเรียนรู้ของสาระการเรียนรู้ หรือรายวิชานั้น ๆ ด้วย สำหรับช่วง

ชั้นที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๓ นั้น ยังไม่ควรให้เลือกเรียนรายวิชาที่เข้มข้น ควรเรียนเฉพาะรายวิชา พื้นฐานก่อนสถานศึกษาต้องจัดสาระการเรียนรู้ให้ครบทั้ง ๘ กลุ่มในทุกชั้น ให้เหมาะสมกับธรรมชาติการเรียนรู้ และระดับพัฒนาการของผู้เรียน โดยในช่วงการศึกษาภาคบังคับ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จัดหลักสูตรเป็นรายปี และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔-๖ จัดเป็นหน่วยกิต ดังนี้

ช่วงชั้นที่ ๑ และ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๓ และปีที่ ๔-๖ การศึกษาระดับนี้เป็นช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับ หลักสูตรที่จัดขึ้น มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาคุณภาพชีวิต กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณการคิดวิเคราะห์ การติดต่อสื่อสาร และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ เน้นการบูรณาการอย่างสมดุลทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคมและวัฒนธรรม

ช่วงชั้นที่ ๓ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ เป็นช่วงสุดท้ายของการศึกษาภาคบังคับมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสำรวจความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเอง และพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตน พัฒนาความสามารถ ทักษะพื้นฐานด้านการเรียนรู้ และทักษะในการดำเนินชีวิต ให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม สามารถเสริมสร้างสุขภาพส่วนตนและชุมชน มีความภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ

ช่วงชั้นที่ ๔ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔-๖ เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ และทักษะเฉพาะด้าน มุ่งปลูกฝังความรู้ ความสามารถ และทักษะในวิทยาการและเทคโนโลยี เพื่อให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ นำ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ มุ่งมั่นพัฒนาตนและประเทศตามบทบาทของตน สามารถเป็นผู้นำ และผู้ให้บริการชุมชนในด้านต่าง ๆ ลักษณะหลักสูตรในช่วงชั้นนี้จัดเป็นหน่วยกิตเพื่อให้มีความยืดหยุ่นในการจัดแผนการเรียนรู้ ที่ตอบสนองความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ของผู้เรียนแต่ละคนทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ

การจัดการเรียนการสอน

ช่วงชั้นที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๓ ให้สถานศึกษาจัดเวลาเรียนเป็น รายปี โดยมีเวลาเรียนวันละประมาณ ๔-๕ ชั่วโมง ช่วงชั้นนี้เป็นช่วงชั้นแรกของการศึกษาขั้นพื้นฐาน เด็กจำ เป็นต้องพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำ เป็น เพื่อช่วยให้สามารถเรียนสาระการเรียนรู้กลุ่มอื่นๆ ได้รวดเร็วขึ้น ทักษะเหล่านี้ ได้แก่ ภาษาไทยด้านการอ่านและการเขียน และทักษะคณิตศาสตร์ ดังนั้น การฝึกทักษะด้านการอ่าน การเขียน และการคิดคำนวณ จึงควรใช้เวลาประมาณร้อยละ ๕๐ ของเวลาเรียน

ทั้งหมดในแต่ละสัปดาห์ส่วนเวลาที่เหลือก็ใช้สอนให้ครบทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ ซึ่งรวมทั้งกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนด้วย

ช่วงชั้นที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔-๖ ให้สถานศึกษาจัดเวลาเรียนเป็นรายปี โดยมีเวลาเรียนวันละประมาณ ๔-๕ ชั่วโมง การจัดเวลาเรียนในกลุ่มภาษาไทยและคณิตศาสตร์อาจใช้เวลาลดลง เหลือประมาณร้อยละ ๔๐ ของเวลาเรียนในแต่ละสัปดาห์ โดยให้เวลากับกลุ่มวิทยาศาสตร์มากขึ้น สำหรับการเรียนภาษาไทยและคณิตศาสตร์ แม้เวลาเรียนจะลดลง ยังคงต้องฝึกฝน ทบทวนอยู่เป็นประจำ เพื่อพัฒนาทักษะขั้นพื้นฐานในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้นสถานศึกษามีเวลาอย่างเพียงพอให้เด็กมีโอกาเล่น ทำ กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและปฏิบัติงานต่างๆ โดยต้องจัดเวลาเรียนในแต่ละกลุ่มสาระ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนประมาณร้อยละ ๒๐ ส่วนเวลาที่เหลือ สถานศึกษาสามารถจัดกิจกรรมอื่นๆ ได้ตามความเหมาะสม

ช่วงชั้นที่ ๓ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายปี มีเวลาเรียนประมาณวันละ ๕-๖ ชั่วโมง การกำหนดเวลาเรียน สำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง ๘ กลุ่ม ควรให้สัดส่วนใกล้เคียงกัน แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มภาษาไทย คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ยังคงมีความสำคัญ ควรจัดเวลาเรียนให้มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ สำหรับผู้เรียนที่มีความประสงค์จะศึกษาต่อ และจัดรายวิชาอาชีพหรือโครงการอาชีพสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถที่จะออกไปสู่โลกอาชีพ

ช่วงชั้นที่ ๔ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔-๖ ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายภาคโดยให้คือน้ำหนักของรายวิชาที่เรียนเป็นหน่วยกิต ใช้เกณฑ์ ๔๐ ชั่วโมงต่อภาคเรียนมีค่าน้ำหนักวิชา ๑ หน่วยกิต และมีเวลาเรียนประมาณวันละไม่น้อยกว่า ๖ ชั่วโมง การจัดเวลาและสาระการเรียนรู้ในช่วงชั้นนี้เป็นการเริ่มเข้าสู่การเรียนเฉพาะสาขา จึงให้มีการเลือกเรียนในบางรายวิชาของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ และจัดทำ “รายวิชาเพิ่มเติมใหม่” บางรายวิชาที่น่าสนใจ หรือที่มีความยากในระดับสูงขึ้นไป เช่น แคลคูลัสในคณิตศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์ชั้นสูง สำหรับผู้ที่เรียนกลุ่มสาระนี้ได้ดีเป็นพิเศษ นอกจากนี้สถานศึกษาสามารถปรับรูปแบบการจัดหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้นได้ในบางกลุ่มสาระ เช่น ศิลปะการงานอาชีพและเทคโนโลยี ซึ่งยังจำเป็นต้องเรียนอยู่อาจจัดเป็นรายวิชาสั้นๆ หรือรายวิชาเดี่ยว หรือรวมกันในลักษณะบูรณาการ เมื่อสถานศึกษาจัดการเรียนรู้ได้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ระบุไว้แล้ว ก็อาจพัฒนาเป็นวิชาเลือกเฉพาะทางในระดับสูงขึ้นไปได้เช่นเดียวกัน การจัดเวลาเรียนดังกล่าวข้างต้น เป็นแนวทางสำหรับการจัดการศึกษาในระบบสถานศึกษา ส่วนการจัดการศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยนั้นให้พิจารณายืดหยุ่นเวลาเรียนตามสถานการณ์ และโอกาสที่เอื้อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล
ที่อยู่

นายรุ่งโรจน์ เดชศิริเจริญชัย
15 ถนน กรุงธนบุรี ซอย กรุงธนบุรี 6 แขวงบางลำพูล่าง
เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร 10160

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2535

สำเร็จการศึกษาปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต เอกภาษาไทย
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

พ.ศ. 2552

ศึกษาดูระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการ
พัฒนาอาชีพ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร